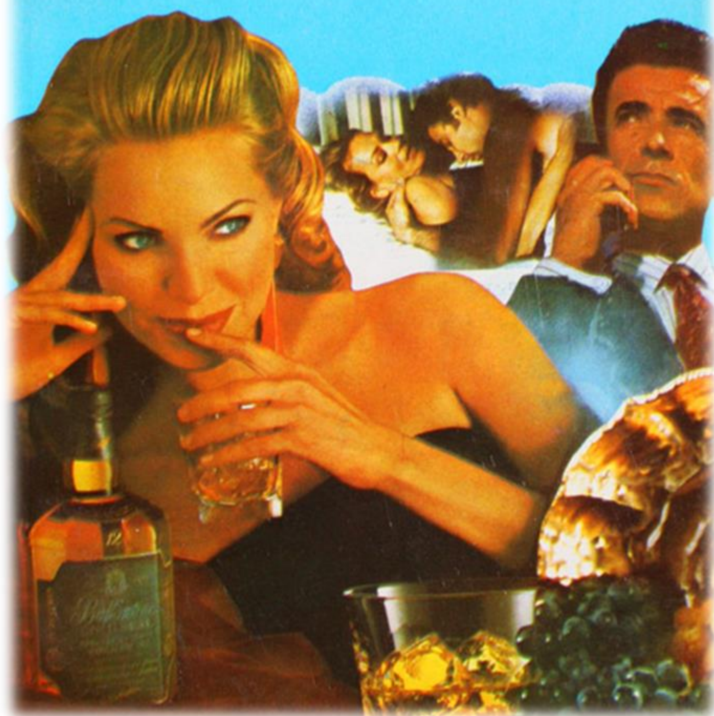

LINSDAY McKENNA

IUBIRE REGĂSITĂ

Lindsay McKenna

Iubire regăsită

Traducere de ALINA GHIUŞ

Bucureşti, 1994

Editor: GABRIEL LIȚĂ
Consilier Literar: MARGARETA ȚIC
Coperta de: George Cristea

Tehnoredactor: GHEORGHE LIȚĂ.
Corector: DOINA CĂLIN
Titlul original Heart of the Eagle

I.S.B.N. 973-96676-0-0

Capitolul 1

La naiba! Nu mai avu timp să se gândească, doar să acţioneze. Coborând din înălţimi spre şoseaua noroioasă care ducea la fermă, venea un imens vultur auriu. Pasărea răpitoare, cu aripile întinse şi ghearele desfăcute, survola pământul în urmărirea prăzii, un iepure de câmp ce fugea bezmetic. Jim trase brusc frânele Blazerului său şi izbi pasărea în cioc. Vulturul fusese atât de preocupat eu urmărirea prăzii, încât nu văzuse camionul ce urca pe şosea de-a lungul crestei.

Maşina derapă. Pasărea cu ochi de chihlimbar scoase un ţipăt revoltat şi reuşi să se înalţe spre cer. Jim opri la marginea şoselei şi îşi descleştă mâinile de pe volan, Privi pasărea câteva secunde, dezorientat de zborul ei. Apoi, apucându-şi binoclul pe care-l purta întotdeauna cu el, coborî din maşină. Îşi şterse cizmele de noroiul amestecat cu zăpadă şi se uită la ceas; mai avea câteva minute până la întâlnire.

Traversând şoseaua plină de pietre, Jim intră pe pajiştea ce se întindea de-o parte a acesteia. Urmări mişcările magnificului vultur auriu, care spirala leneş pe sub norii cenuşii atârnaţi ca o pătură deasupra văii. Sfârşitul de aprilie era friguros şi Jim îşi strânse haina din piele de oaie pe lângă corp, oprindu-se la marginea pajiştei, de unde începea un, mic povârniş. Îşi îndreptă binoclul spre pasăre. Linia buzelor i se încreţi urmărind-o cum se lansa într-un plonjon adânc şi se năpustea gata de atac..

Bănuind că vulturul îşi găsise o nouă pradă, Jim îi urmări picajul. Deodată, pasărea începu să execute o serie de mişcări frânte, cu aripile de peste doi metri larg desfăşurate, bătând neregulat şi încetinind treptat, pe

măsură ce se apropia de brațul întins al unei femei.

La naiba! Fusese luat prin surprindere de două ori în numai cinci minute. Vulturul nu avea nicio curea de piele sau alt semn prins de picioarele-i galbene, care să arate că este domesticit. Fără să-şi dea seama, îşi ținu răsuflarea, în timp ce vulturul ateriza, văzu femeia îndoindu-şi genunchii pentru a putea suporta greutatea şi viteza păsării. Purta un fel de mănuşă din piele care îi acoperea mâna stângă până la cot, pentru a o proteja de ghearele ascuțite ale vulturului care i se aşeză pe braț. Jim privi cum tot corpul ei primi impactul fantastic al aterizării; femeia aproape îngenunche, dar nu-şi pierdu echilibrul precar.

Simți cum i se accelerează pulsul. Minunat! Dumnezeule, erau minunați împreună! Pe de-o parte era frumusețea primitivă a vulturului sălbatic, pe de altă parte era fiorul de a vedea o femeie zveltă, care-i amintea de o căprioară grațioasă. Nici măcar cojocul greu din piele de oaie nu-i putea ascunde grația. O căprioară şi un vultur. În mod firesc inamici, acum parteneri. Dimineața… nu, dar ziua promitea să fie deosebită şi clipa prețioasă, minunată; îl lăsase, pur şi simplu, fără răsuflare.

Deplasând binoclul mai. Văzu în apropiere un cal negru legat la capătul pajiştei. De jur împrejur se înălțau Munții Stâncoşi, încă înveliți în zăpadă pe creste, îşi îndreptă din nou atenția spre femeie sperând că se va întoarce cu fața la el. Încruntă din sprâncene concentrându-se asupra siluetei acesteia. Ea era? Nu, nu putea fi ea. Doamna doctor Dahlia Gordon era o neclintită opozantă a celor care se ocupau cu domesticirea şi antrenarea păsărilor de pradă. Şi totuşi, Jim putea să rememoreze cu precizie singura ocazie în care se întâlniseră. Dahlia Gordon avea o față

expresivă, obsedantă, adânc întipărită în mintea lui. Da, ea era.

Un zâmbet uşor îi încolţi în vârful buzelor, în timp ce o privea mergând cu vulturul maiestuos aşezat pe braţ. Doamne, răpitorul era uriaş! O rază slabă săgetă în acel moment printre norii plumburii şi se reflectă pe pajişte. Trupul cafeniu-închis al vulturului prinse viaţă, căpătând o tentă incendiară de bronz topit. Jim privi cu admiraţie cum soarele lumina părul lung până la umeri al Dahliei Gordon, îmbujorându-i trăsăturile pale. Oare cât timp trecuse? O ascultase pe doamna doctor Gordon vorbind în urmă cu trei ani în Washington, D.C. Despre salvarea păsărilor de pradă care fuseseră masacrate fără milă în Munţii Stâncoşi. În ciuda ravagiilor pricinuite de recentul ei divorţ, încă era una dintre cele mai frumoase femei pe care le văzuse vreodată.

Jim îşi coborî binoclul cu un zâmbet dezaprobator în colţul gurii. Sprâncenele sale negre se încruntară în timp ce urmărea femeia şi pasărea. Era palpitant să fii martor nevăzut al armoniei dintre ea şi magnifica pasăre răpitoare. Oare vulturul era al ei? De unde-l avea? Jim îşi privi încă o dată ceasul. Era timpul să plece. Aruncând încă o privire spre ei, se întoarse fără prea multă tragere de inimă şi se îndreptă spre maşină. Ceva din fericirea lui dispăruse. Într-o jumătate de oră va sta faţă în faţă cu ea şi-i va cere ajutorul. I-l va da? Jim urcă în maşină, aranjându-şi pe cap pălăria de cowboy din fetru negru: Mâinile i se încordară pentru o clipă pe volan, apoi porni motorul. Trebuia să-l ajute. Fără ea întregul său plan ar fi fost distrus.

— Da?

Jim îşi scoase pălăria, privind lung la femeia de vreo

şaizeci de ani care sta în prag şi arăta ca un pinguin supraponderal.

— Sunt Jim Tremain, de la Departamentul de Interne.

Am fixat o întâlnire cu doamna Dahlia Gordon, la ora zece.

Gura femeii se pungi.

— Vreți să spuneți doamna doctor Kincaid? îl provocă, nescăpându-l din ochi.

Divorțul.

— Da, presupun că da.

— Hm! Dal nu mi-a spus că aşteaptă pe cineva. Ochii ei albaştri se îngustară suspicios. Aveți vreun act de identitate?

Jim îşi scoase portofelul şi se legitimă. Menajera păru să se înmoaie puțin. Îi amintea lui Jim de un butoiaş cu dinamită gata să explodeze. Sau, poate mai curând, de un câine de pază, gândi în sinea lui.

— Secretara mi-a transmis mesajul de confirmare acum două zile, spuse inspectorul, încercând s-o calmeze. Sunt din Denver, de la biroul regional.

Îl măsură din cap până-n picioare.

— Bine… nu ştiu ce să zic. Nu este acasă acum. Iar dacă ar fi aşteptat pe cineva, nu ar, fi plecat.

Trebuie să am răbdare, îşi spuse Jim şi îi adresă un zâmbet timid:

— Am văzut-o jos pe pajişte când am venit aici, la Triple K.

— În regulă, intrați, domnule Tremain.

Jim păşi în hol, simțindu-se în largul său în locuința ce arăta ca o adevărată casă de fermier. În timp ce menajera îl însoțea din holul din lemn de cedru prin camera de zi care găzduia un imens şemineu de piatră şi apoi prin camera

de lucru, Jim îşi făcu unele impresii.

— Puteți aştepta aici. Doamna Kincaid trebuie să sosească dintr-o clipă într-alta..

Jim îşi puse pălăria pe o canapea din piele, bine întreținută şi inhală mirosul imensei camere de lucru ai cărei pereți erau căptuşiți cu cărți,

— Mulțumesc.

Menajera se precipită spre uşă, îndulcindu-și puțin glasul:

— Doriți cafea?

— Nu, mulțumesc, răspunse Jim dând din cap.

— N-aş putea să vă spun când se întoarce, domnule Tremain.

— Nu-i nimic, o să aştept.

Ea ridică din umeri.

— Cum doriți, domnule Tremain. Dacă aveți nevoie de ceva sunt în bucătărie.

— Vă mulțumesc, doamnă… şi îi zâmbi cu amabilitate.

— Millie. Sunt. Menajera familiei Kincaid.

— Mi-am dat seama.

Millie îi mai aruncă o ultimă privire fioroasă înainte să plece. Jim îşi scoase cojocul şi îl puse pe brațul canapelei. Încercă să se obişnuiască cu atmosfera tăcută a camerei, impresionat de titlurile cărților; nu mulți fermieri sunt pasionați de Tolstoi sau de Shakespeare. Dar unii erau şi era curios să-i cunoască. Deasupra rafturilor de cărți atârnau mai multe imagini, în culori vii, ale vieții sălbatice, care, fără îndoială, exista pe cei 40 000 de acri ai fermei Triple K. Aprecie mai mult fotografiile cu animale de pe pereți, decât ar fi admirat capetele lor împăiate. Da, familia Kincaid era cunoscută prin eforturile susținute pentru protejarea mediului. Înconjurător, iar membrii ei

erau prieteni vechi ai Departamentului de Interne.

Păşi agale spre o nişă alăturată. Razele soarelui se iveau peste culme şi Jim privi pe fereastră la activitatea febrilă a oamenilor de la fermă, care mânau turmele de vite alb-maronii, Hereford. Zece acri din partea de sud a domeniului erau ocupaţi de ţarcuri pentru cornute. Era vremea fătatului şi Jim identifică mai mulţi viţei cu picioarele şubrede care se propteau de mamele lor.

Auzul său fin interceptă deschiderea şi închiderea uşii. Vocea menajerei se distingea vag. Îşi dădu seama că i se umeziseră mâinile şi râse în sinea lui de un asemenea prost autocontrol. Întorcându-se spre fereastră, încercă din nou să-şi concentreze atenţia spre scena de afară.

În bucătărie, Dahlia îşi dezbrăcă haina, înmânându-i-o lui Millie.

— Cine zici că este? Braţul stâng o durea încă, acolo unde Nar o strânsese. Fusese probabil neliniştit, altfel nu s-ar fi încleştat atât de tare cu ghearele negre-albăstrui, care ar fi putut foarte bine să-i sfâşie mănuşa din piele de căprioară, la fel de uşor cum ai înţepa cu acul mâneca hainei din piele. În timp ce îşi freca absentă braţul, ochii ei ca safirele se întunecară.

— Jim Tremain, de la Departamentul de Interne. M-am gândit că vrei să te odihneşti, Dal. Fără călătorii, fără lecturi. Să te odihneşti doar, după… acel divorţ îngrozitor, bolborosi Millie.

Dahlia îşi masă uşor tâmplele. Divorţul… Şase luni de libertate după un iad zilnic. Încă nu-şi revenise. În sinea ei ştia că nu era pregătită să întâlnească pe nimeni. Nu încă.

— E în regulă, Millie. Mă cunoşti doar; am şi uitat.

— Hm. Asta e din cauza neisprăvitului tău de soţ. Aproape că te-a băgat în mormânt.

— S-a isprăvit totul, Millie, zise obosită, nemaidorind să discute despre asta. Dal se examina din cap până în picioare; nu arăta prea prezentabil în blugi şi în bluză albă cu mânecă lungă, cu părul încâlcit căzându-i pe umeri. Strângându-şi buzele pline, îşi aranjă puţin părul. Dumnezeule, Jack o rănise atât de adânc încât aproape uitase să se îngrijească de îndatoririle zilnice.

— Ei bine, domnul Tremain mă va vedea aşa cum sunt, îi şopti menajerei. Nu-mi amintesc că trebuia să ne întâlnim, dar asta nu-i ceva nou. Unde spui că l-ai primit?

— În camera de lucru a fratelui tău. Ţi-ar plăcea nişte cafea şi cornuri proaspete?

Dal îşi atinse coastele. Ar fi trebuit să mănânce mai mult, o ştia. Fratele ei Rafe o bătea mereu la cap să-şi recapete kilogramele pierdute.

— Nu, doar cafea, Millie.

— Ţi-o aduc eu, mieluşico.

Cu un zâmbet de mulţumire, Dal se îndreptă spre aripa de sud a casei. Zgomotul vesel al focului îi mai potoli nervii încordaţi. Cum de putuse uita de întâlnire? îndeosebi acum, după ce refuzase să vadă pe oricine în ultimele şase luni. Aranjându-şi din mers, cu degetele subţiri, părul de culoarea castanei, păşi în bibliotecă.

Se opri şi deodată iritarea ce pusese stăpânire pe ea dispăru. Un bărbat îmbrăcat mai mult ca un fermier decât ca un om de afaceri stătea cu o carte în mână. Nu simpla lui prezenţă, ci mai mult aura ce-l înconjura fu aceea care o prinsese pe Dal descoperită. Avea înfăţişarea uscăţivă a unei hiene; arăta ca o persoană ce înfruntă cu adevărat natura şi iese învingătoare. Privirea i se îndreptă spre musculatura reliefată de blugii decoloraţi, care îi evidenţiau osatura lungă şi şoldurile înguste. Inconştient,

își linse buza inferioară. Cămașa lui de un albastru-pal îi accentua lărgimea pieptului și a umerilor. Inima începu să-i bată neregulat când îi întâlni privirea. Cu siguranță, ochii lui cafenii-deschiși cu irizări de aur o țineau în șah cu blândețe. Dal se înfioră și deodată intră în panică. Acest bărbat, oricine ar fi fost, îi tulbura niște simțuri pe care le credea de mult anihilate.

Nu voia să recunoască ideea că era atrasă de ochii lui mari și inteligenți, în a căror adâncime ardea o emoție necunoscută. Sau era oare captivată de fața lui dăltuită în piatră, care îl făcea să pară un șoim? se gândi imediat că seamănă cu Nar, vulturul ei auriu: periculos, frumos, de-ți tăia răsuflarea și extrem de masculin. Oare pielea lui bronzată și părul ușor ondulat îl făceau să pară atât de periculos? rămase nedumerită. Era de-abia aprilie în Colorado și nimeni nu văzuse atâta soare, încât să se poată bronza.

Era indian? Nu. Poate parțial? Da, după cum arătau pomeții înalți și fața ovală care se prelungea cu o bărbie ușor alungită, îndărătnică. Îi privi apoi mâinile care legănau cartea legată în piele; mâini lungi cu degete ascuțite spre vârf, care semănau aproape cu ale unui artist. Mâini ce țineau cartea cu atâta grijă, încât Dal se întrebă cum ar fi să fii înconjurată de ele.

Ce gând prostesc!

Ce-mi trece prin cap? se dojeni ea încercând să alunge gândurile răzlețe provocate de străinul din fața sa.

— Sunt doctor Dal Kincaid, se recomandă cu un zâmbet slab, ușor jenat.

Jim așeză cartea înapoi în raft, se întoarse și-i luă mâna.

— Jim Tremain, doamnă doctor. Inspector regional la Departamentul de Interne. Atingându-i mâna subțire și

răcoroasă îşi dădu seama că era la fel de încordată ca şi el. Oare tensiunea lui era tot atât de evidentă? Dal îşi umezi din nou buza inferioară, de data aceasta cu nervozitate, iar gestul acesta făcu să-l străbată un fior neaşteptat. Îi eliberă mâna asemuind-o cu o pasăre cu oase delicate. Sorbind-o din priviri, ochii i se întunecară; era mult prea slabă şi avea cearcăne vineții sub ochii luminoşi, albaştri. Pielea pometilor era întinsă de oboseală şi aproape transparentă. Lui Jim îi veni s-o ia în brațe şi să-i spună că nu se va întâmpla nimic rău.

— Îmi pare rău că am întârziat. Millie mi-a spus că avem întâlnire. Râse forțat şi îl îndemnă să-şi tragă scaunul lângă masă. În ultima vreme, memoria mea nu a funcționat prea bine. Ia loc, te rog, Millie o să ne aducă cafeaua, Dal ocoli masa, simțindu-şi inima bătând ca a unui animal prins în cursă. Dar o singură privire în ochii lui îi fu de ajuns să se destindă. Nu era un animal de pradă cum păruse la început, se gândi ea uşurată. Fusese măritată cu un om care se transformase într-o fiară; era destul. Dar Jim Tremain avea înfățişarea unui şoim. Ochii lui exprimau amabilitate şi înțelegere. Aceste descoperiri b ajutară să se relaxeze, în timp ce-şi luă un scaun şi se aşeză.

O aşteptă să ia loc. Înainte de a se instala în fața ei. Deasupra masivei mobile din lemn de vişin era suspendată o lampă cu abajur de mătase, care lumina părul Daliei, dându-i reflexe de aur. Se întreba dacă este la fel de bogat şi mătăsos cum pare, aşa aşezat pe umeri cu onduleuri uşoare.

— Nicio problemă. Zâmbi şi trăsăturile neclintite ale feței i se destinseră. De fapt, dacă vreți să ştiți, nu m-am deplasat până aici fără motiv.

— Într-adevăr? îi răspunse cu un sură! s. Dal se gândi că are o gură minunat conturată. Nici prea subțire, nici prea groasă; buza de jos era plină şi puțin cam lată. Ar fi dorit să afle dacă era indian, dar era prea bine crescută să-l întrebe.

— Pe drum, cam la cinci kilometri de aici, am văzut un vultur auriu îndreptându-se spre mine. Îi admiră ochii albaştri, adânci. Probabil că femeia asta nu-şi dădea seama cât era de frumoasă. Avea o feminitate naturală, ce nu putea fi dobândită sau câştigată cu niciun preț. Fața, în formă de inimă, nu era machiată, dar rozul buzelor combinat cu bujorii care apăruseră în obraji era tot ce îi trebuia.

— O, Doamne… Nar!

— Nar?

— Da, vulturul auriu. A dispărut după dealul de lângă fermă şi nu l-am mai văzut. Când s-a întors era ne liniştit. Îşi masă brațul stâng, frecându-l uşor pentru a-şi îndepărta o senzație neplăcută.

Jim îşi puse picior peste picior, savurând atitudinea ei spontan protectoare. Privirea-i fusese moartă, de om distrus. Acum avea scânteieri metalice în schi şi respira mai uşor. Era totuşi destul de palidă, iar înfățişarea ei extenuată îl îngrijoră.

— Este vulturul dumneavoastră? o întrebă insinuant. Celebra doamnă doctor Kincaid care predica libertatea tuturor animalelor, cu un vultur auriu pe braț?

Un val de căldură emană din trupul Daliei şi-i străbătu fața. Reuşi un zâmbet stângaci. Ca angajat al Departamentului de Interne, Jim ştia, desigur, multe lucruri despre protecția naturii. Îl studie o clipă, scormonindu-şi mintea. Un om ca el era greu de uitat şi

avu o impresie vagă că-l mai văzuse undeva. Unde-l mai întâlnise oare?

— Nar nu aparține nimănui, domnule Tremain. Este sălbatic, deşi mă vizitează în fiecare dimineață.

— Spune-mi Jim, o rugă el. Ce înseamnă Nar?

Dal simți o furnicătură. Vocea lui era răguşită şi devenise mai intimă. Îşi îndreptă ținuta împreunându-şi. Mâinile pe masă.

— Este echivalentul arab pentru foc. Când soarele luminează cu o anumită intensitate penele sale devin de culoarea plumbului topit. Acum şapte ani l-am salvat pe Nar de la o moarte sigură,

— Povesteşte-mi.

Inspiră adânc, simțindu-se pentru prima oară în largul său cu un bărbat, după o vreme îndelungată. Relația ei cu Jack o învățase să nu aibă încredere în bărbați şi nici în intențiile lor. În niciunul, cu excepția fratelui ei Rafe. Şi acum, Jim. Ce caraghios, medită, dorise din prima clipă să i se adreseze cu numele mic, pe când înainte, de fiecare dată, îi ținuse pe toți bărbații la distanță.

— Într-o vară, eram cu fratele meu mai mare Rafe şi ne notam locurile cuiburilor de vulturi aurii şi şoimi cu coada roşie. Am ajuns la poalele unor stânci şi l-am văzut pe Nar zbătându-se într-un tufiş. Se pare că ceva îl speriase şi căzuse din cuibul său de pe creastă sau poate vântul îl aruncase jos. Nu puteam să ne cățărăm şi Să-l punem în cuib, aşa că l-am luat cu noi. Amintindu-şi de acea zi deosebită, Dal se întristă. Nu era decât un bulgăre de puf cenuşiu. Când am descălecat şi ne-am dus spre el a stat neclintit. Mă aşteptam să încerce să scape când m-am aplecat să-l iau în brațe, dar se pare că şi-a dat seama că nu vreau să-i fac niciun rău. A avut încredere în mine din

prima clipă şi mai are şi acum.

Jim dădu din cap aprobator, observându-i căldura cu care vorbea despre pasăre. Ce o adusese în starea asta? Părea nesigură, aproape speriată. De ce?

— Am observat că nu are nicio curea.

— Da. Eu cred că nu este bine să ții un şoim sau un vultur captiv, doar ca. Să-l foloseşti pentru a vâna. Este o formă prea crudă de întemnițare, după mine. Nar vine şi pleacă când vrea. De obicei, vine să mă salute în: fiecare dimineață, dacă se întâmplă să fiu la fermă. În cei şase ani de căsnicie, cât timp am fost plecată, Nar ar fi putut de mult să zboare de aici.

— Deci, vulturul acesta te-a adoptat ca mamă? îşi dădu el cu părerea.

Îl privi atentă. Jim ştia mult mai multe despre păsările de pradă decât bănuise. Îi întrerupse o bătaie în uşă.

Millie intră purtând o tavă plină cu cornuri proaspete cu scorțişoară, glazurate cu unt şi două ceşti cu cafea fierbinte. Întinse fiecăruia o ceaşcă şi o farfurioară cu cornuri, apoi ieşi nu înainte de a-i arunca Daliei o privire severă care spunea: „ar fi bine să mănânci cornul ăsta, dacă nu vrei să…”

Dal râse înfundat.

— Cred că Millie a hotărât că suntem subnutriți şi avem nevoie de câteva kilograme în plus.

Jim zâmbi inspirând aroma cornurilor şi se simți brusc înfometat.

— Dumneavoastră, cu siguranță, ați avea nevoie de câteva kilograme;

— Spune-mi Dal, cum îmi zice toată lumea. Imediat inima începu să-i bată nebuneşte. De ce *spusese asta Pentru că,* răspunse inima ei, *Jim Tremain era un om în care puteai*

avea încredere. Enervată, Dal luă cornul, deşi nu-i era foame, dorind să camufleze această prietenie neaşteptată pentru un bărbat cu totul străin.

Petrecură următoarele minute în linişte, mestecându-şi cornurile cu scorţişoară. Ea îşi puse frişcă şi zahăr în cafea, observând că Jim prefera s-o bea simplă. Apoi, ştergându-şi mâinile cu un şerveţel, întrebă:

— Deci, ce doreşte Departamentul de Interne de la mine?

Jim îşi aşeză farfurioara pe tavă şi se ridică cu ceaşca de cafea în mână. Trăsăturile i se înăspriră din nou în timp ce o studia.

— Ştiu că va fi dureros pentru tine, Dal.

Sprâncenele ei ascuţite se încruntară.

— Despre ce este vorba?

Jim sorbi din cafea şi puse ceaşca pe tavă. Mâinile îi stăteau libere pe lângă şolduri, asemeni unui cowboy.

— Acum cinci ani, ai început să lucrezi împreună cu Departamentul la un proiect de naturalizare a uliilor porumbari din Canada, ca să-şi facă cuiburi aici, în Munţii Stâncoşi.

— Da, şi am reuşit.

El clătină din cap.

— Se pare, mai mult decât era nevoie.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că pe domeniul de la Triple K au crescut numeroase generaţii de şoimi şi vulturi.

— Avem şoimi cu coadă roşie, vulturi aurii şi şoimi Cooper.

— În plus, ulii porumbari.

Dal încuviinţă rezemându-şi bărbia în mâini şi-l privi cu atenţie. Simţi cum Jim devenea din ce în ce mai nervos,

plimbându-se încoace şi-n colo pe covorul din fața mesei pentru a încerca să-şi ascundă încordarea. Gura lui, până acum destinsă, cu colțurile uşor ridicate, se încrețise.

— Peste o lună am să urc la munte să verific toate locurile cu păsări răpitoare şi să repar cuiburile, spuse Dal.

Jim se întoarse şi o fixă cu ochii înroşiți de furie.

— Nu cred că ar fi bine. Poate fi periculos să te duci tocmai atunci.

Ea îşi ridică fața, amuzată. Începu să zâmbească, apoi observă că el vorbea serios.

— Ce vrei să spui prin „periculos”?

— F.B.I.-ul şi guvernul canadian au cooperat strâns la un caz de braconaj. Există un grup de braconieri care a furat ouă de ulii porumbari, şoimi cu coada roşie, pelerini şi. Vulturi aurii din nordul Canadei…

— Te urmăresc, continuă.

— Aceşti braconieri constituie o bandă internațională de bărbați şi femei, care cunosc foarte bine păsările de pradă. Mai mult, şi-au format o piață de desfacere în Orientul Mijlociu pentru ouăle şi chiar puii furați. După cum ştii, vânătoarea cu şoimi este un hobby al şeicilor şi prinților din acele regate. De câtva timp au o pasiune deosebită pentru păsările astea; le antrenează pentru vânătoare.

Dal îl aprobă îndârjită.

— Vânătoarea cu păsări de pradă este un divertisment des întâlnit şi în Europa.

Jim se opri. Arăta vulnerabilă ca un porțelan de China. Cum va reacționa când o să afle întregul adevăr?

— Cererea depăşeşte oferta. Ştii că există o piață neagră pentru desfacerea păsărilor exotice. Pe unii oameni nu-i va opri nimic să obțină specii unice – aşa cum nişte puştani se

mândresc că sunt primii de pe strada lor care şi-au luat maşină. Clienţii din Orientul Mijlociu sunt dispuşi să cheltuiască orice sumă de bani pentru a pune mâna pe ouă sau pe pui de păsări răpitoare. Dacă un prinţ este văzut cu un vultur auriu, toţi ceilalţi nobili vor dori şi ei unul. Cererea devine uriaşă şi creează filiere ale pieţei negre, care operează ilegal pentru obţinerea păsărilor.

În fine, o astfel de bandă lucrează şi în America de Nord şi aprovizionează cu şoimi şi vulturi piaţa orientală. La fel ca hoţii de bijuterii, toţi sunt profesionişti. De cele mai multe ori operează în echipe de trei oameni: doi sunt alpinişti experimentaţi care se caţără pe stânci şi iau ouăle sau puii, iar al treilea este familiarizat cu zonele în care se află cuiburile şi expert în reperarea acestora. Vin cu elicopterul şi îşi transportă apoi captura pe calea aerului; sau pot să apară deghizaţi într-un grup de excursionişti. Sunt plini de ingeniozitate; poliţia canadiană a fost de mai multe ori la un pas să-i prindă, dar de fiecare dată au reuşit să fugă în ultimul moment.

— Operează şi în Statele Unite? întrebă Dal.

— Da, acum cinci luni, au dispărut de la Washington documente cu informaţii precise despre regiunile în care se află cuiburi de păsări răpitoare, continuă Jim privind-o cu atenţie. Informaţiile erau înregistrate în memoria computerelor, la care puţini oameni au acces. Hărţile cu ariile de răspândire ale cuiburilor şi cu poziţia lor exactă au fost furate. Dal se încruntă:

— Asta înseamnă că Triple K este expusă braconajului?

— Da, ca şi alte regiuni din Wyoming şi Montana.

Neliniştită, îşi trecu brusc degetele prin păr.

— Blestemaţii! Sărmanele păsări, dacă nu sunt împuşcate sau otrăvite de fermieri, trebuie să se lupte cu

braconierii. Vocea-i căpătă o tonalitate îndurerată. Când se vor sfârşi toate astea, Dumnezeule?

Jim îşi întinse palmele pe masă, susținându-i privirea:

— Şi încă nu ți-am spus totul, Dal!

— Ce-ar mai putea fi?

— Fostul tău soț, Jack Gordon, este suspectat de mituirea funcționarilor guvernamentali care au sustras informațiile. Mai mult, sunt anumite probe care ne fac să credem că anul acesta va iniția filiera din Statele Unite. F.B.I.-ul urmăreşte de mai mult timp acest caz şi, la începutul anului, agenții săi au făcut nişte fotografii în Insulele Virgine unde apărea Jack Gordon împreună cu şefi ai braconajului internațional.

Dal clipi, icnind de durere. Se simți ca şi cum cineva ar fi lovit-o în piept, lăsându-i inima să se zbată neputincioasă. O suferință de care încercă să fugă şi s-o uite. Pe măsură ce lacrimile-i curgeau încet pe obraji, imaginea lui Jim Tremain devenea din ce în ce mai ştearsă.

— Poftim, zise el, punându-i în mâini o batistă de olandă. Se ridică, incapabil să stea atât de aproape de ea şi să nu-i atingă lacrimile.

— Îmi pare rău, şopti Jim şi se întoarse nemaiputând suporta să fie martorul zbuciumului prin care trecea făptura ei de ceară. Merse până la uşă şi o deschise. Se simțea asfixiat de neputința de a face ceva pentru Dal. Întorcându-se spre e, văzu cum ultima lacrimă i se scurgea pe obraji. Arăta ca dracu'.

Îşi controlă respirația reținându-şi lacrimile care mai încercau să curgă. Era vag conştientă că Jim se îndrepta către bar. O avalanşă de emoții contradictorii se dezlănțuiră în mintea ei; era mânioasă pentru ceea ce făcuse Jack şi plină de furie împotriva lui Jim Tremain, ce

îi dezgropa o parte din viața pe care voia s-o uite.

— Bea asta, îi oferi Jim, şi-i puse în față un păhărel cu coniac de caise. Hai bea!

Fără să zică nimic trase o duşcă zdravănă şi coniacul o arse în tot corpul. Dar îi opri lacrimile şi îi domoli emoțiile.

— Îmi pare rău. Ştiu că ai divorțat de curând, spuse Jim cu o grimasă, în timp ce ea îşi ridică privirea. Am avut o singură alternativă: să vin la tine să-ți cer ajutorul sau să las F.B.I.-ul să se vânture pe aici, încercând să-i prindă pe Gordon şi pe complicii săi. Am venit la tine, pentru că tu cunoşti pozițiile acestor cuiburi. Nimeni nu ştie mai bine ca tine obiceiurile răpitoarelor.

— Obiceiurile anumitor răpitoare bipede, domnule Tremain. Specia cu pene, nu cea umană, răspunse Dal ironic.

El încremeni. Acum se numea din nou domnul Tremain, nu Jim. Dal era în defensivă, însă nu o putea învinui. Îşi menținu vocea coborâtă, dar fermă, ca şi cum ar fi îmblânzit un cal nărăvaş:

— Oamenii mei vor avea grijă de celelalte răpitoare bipede. Dacă ne puteți servi drept ghid, îi vom întinde o cursă lui Gordon şi acoliților săi.

— Sunt şi eu suspectă, domnule Tremain?

— Nu..

— De ce nu?

Privirea fixă a inspectorului îi întâlni ochii albaştri.

— Am simțit că sunteți nevinovată din momentul în care am citit dosarul dumneavoastră; în el sunt specificate eforturile ce le depuneți pentru protecția păsărilor de pradă, doamnă doctor.

— Deci, cineva mă suspectează şi pe mine?

— F.B.I.-ul vă consideră încă sub semnul întrebării, dacă vreți să știți.

— Şi dumneavoastră, nu?

— Nu.

Cu o privire plină de dezgust îi replică:

— Sunt surprinsă că nu mă considerați complice, domnule Tremain. Se ridică, făcu câțiva paşi şi continuă:

— Hai să dăm cărțile pe față. Doriți să vă fiu ghid spre sfârşitul lunii mai şi să vă ajut să găsiți cuiburile de răpitoare?

— Da.

— Şi pe urmă?

De îndată ce o să ştim că braconierii sunt în zonă, subordonații mei îi vor urmări îndeaproape. Cei mai mulți pui vor ieşi din găoace la începutul lunii iunie, ceea ce îi va face nişte ținte excelente pentru braconieri. Puii sunt uşor de prins înainte să învețe să zboare. Cred că Gordon va începe cu cuiburile din partea de sud şi va înainta spre nord odată cu încălzirea vremii. Iar Triple K este situată în partea cea mai sudică dintre toate zonele.

Dal îşi continuă preocupată mersul, în timp ce în sufletul ei lua naştere o furie explozivă.

— Am venit la Triple K pentru o odihnă îndelungată, domnule Tremain. Nu vreau să mă joc de-a ghidul cu dumneata. Nici nu vreau să mă mai gândesc măcar la fostul meu soț! Se opri; el îi citi sentimentele oglindite pe figură. Jack nu ar îndrăzni să calce pe domeniul nostru. Ştie foarte bine că Rafe l-ar omorî.

Jim îşi întinse mâinile într-un gest ce urmărea s-o liniştească.

— Uite, ştiu că vă şochează, dar…

— N-o s-o fac, domnule Tremain.

Se cutremură de suferința trădată de vocea Daliei.

— Am nevoie de ajutorul dumneavoastră, doamnă doctor. Dacă nu-l voi obține, F.B.I.-ul va pune stăpânire pe acest pământ şi va prelua controlul. Nu cred că fratelui dumneavoastră i-ar conveni să se împiedice de oamenii legii în fiecare zi.. Acum este vremea fătatului şi turmele trebuie mânate spre ținuturile mai înalte, pentru timpul verii. Doriți să fiți invadați de o grămadă de fanți de la Washington îmbrăcați la patru ace? Sunt sigur că vor eşua în prinderea braconierilor, deoarece nu sunt familiarizați cu terenul şi nici cu tactica care trebuie aplicată pentru capturarea acestora. Şi vă vor face o mulțime de încurcături pe aici.

— Despre ce tot vorbiți? întrebă Dal masându-şi tâmplele.

— Dacă nu acceptați să-mi dați o mână de ajutor, ei sunt gata să-şi înceapă operațiunile la Triple K. L-am convins pe inspectorul federal să mă lase să preiau această sarcină şi să vă conving să lucrați cu noi. Astfel, fratele dumneavoastră îşi va vedea liniştit de treburile fermei şi domeniul nu va fi călcat de agenți.

— Totuşi, dumneata vei fi aici, spuse ea cu amărăciune încrucişându-şi brațele.

Inima lui Jim bătea să-i sară din piept. Nu mai era acea Dal Kincaid amabilă şi plăcută pe care o cunoscuse cu puțin timp în urmă. Acum era în defensivă şi rănită. Puțina încredere statornicită între ei se destrămase.

— Doamnă doctor, este preferabil să acceptați propunerea mea.

Ar fi vrut să țipe. Să plângă în hohote. O, *Doamne! Din nou Jack*. Omul de care se îndrăgostise odată şi care ajunsese să iubească banii mai mult decât pe ea şi mariajul

lor. Ştiuse cum să-i manipuleze sentimentele până când fusese sfâşiată de tacticile lui insidioase. Dal înțelese că trebuie să se stăpânească. Era necesar să gândească limpede; şi drept. Ridicându-şi capul, se concentră asupra lui Jim Tremain.

— E un aer prea închis aici. Vreau să ies afară.

— În regulă, să mergem.

Soarele de aprilie lumina difuz, dar fața Daliei îşi recapătă culoarea, în timp ce traversară curtea noroioasă, pe lângă grajdurile de cai şi vaci. ÎI conduse spre un țarc cu gardul din bârne, în care se aflau patru iepe de prăsilă împreună cu mânjii lor nou-născuți, îşi sprijini coatele de gard. Vântul adia slab, ridicându-i şuvițele din părul care i se revărsa pe umeri. Dintr-un motiv inexplicabil, Dal avu senzația cădeşte înconjurată de o insulă de pace.

Jim Tremain îşi sprijini piciorul de bârna cea mai de jos a gardului. Coatele lor aproape se atinseră.

— Îmi place la nebunie să vin aici, i se confesa ea.

— Din cauza mânjilor?

Încuviință cu un zâmbet, tremurător în colțul gurii.

— Da, chiar aşa. Când Rafe a preluat conducerea fermei acum opt ani, a înlocuit un sfert din armăsari cu cai arabi. Aceştia sunt mai scunzi, dar au mai multă rezistență şi. Sunt la fel de viguroşi că mustangii care ne traversează domeniul.

— Atunci, îți seamănă, doamnă doctor.

Dal se întoarse uluită de tonul intim şi de licărirea din ochii lui mari, care o înfiora de plăcere.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Eşti la fel de frumoasă ca şi ei şi ai o rezistență interioară care îți va reda pofta de viață.

Încercă să râdă, dar râsul ei nu era decât un sunet dogit,

plin de suferință.

— Într-adevăr? Şi de unde ai dobândit o asemenea perspicacitate, domnule Tremain?

Susținându-i privirea nedumerită răspunse:

— De la mama. Era o indiancă Navaho get-beget. Ea m-a învățat să-mi ascult inima mai mult decât mintea. Numeşte-l, dacă vrei, un al şaselea simț. Sunt sigur că atunci când lucrurile nu merg aşa cum ți-ai dori, tu găseşti energia necesară pentru a supraviețui şi devii, datorită încercărilor prin care treci, din ce în ce mai puternică.

Un val de căldură o inundă dizolvându-i sloiul rece ca gheața din stomac. Stătea sub privirea blândă a lui Jim, pierdută în flăcările aurii din ochii săi, incapabilă să descifreze tot ce îi spunea. Simți că i se taie respirația şi se întoarse spre cai.

— În clipa de față sunt la capătul puterilor. N-aş vrea să te plictisesc povestindu-ți parodia mea de căsnicie cu Jack Gordon. Ultimii doi ani, de iad, m-au uzat groaznic. Odată am crezut că am o structură de oțel, la fel ca ceilalți din familia mea, dar m-am înşelat. Sunt toată o rană vie. Ştiu foarte bine că, dacă voi încerca prea multe emoții, o să mă prăbuşesc.

Îşi luă coatele de pe gard, dezmorțindu-se şi îşi înfundă mâinile adânc în buzunarele jachetei. Ochii lui Jim erau umbriți de borurile pălăriei, aşa că nu-i văzu reacția.

— De aceea sunt aici, la ferma familiei. Încerc să mă reculeg pentru a mă putea întoarce în lume ca să trăiesc din nou.

Jim ridică mâna, îndepărtându-i o buclă rebelă de pe obraz şi i-o aranjă după ureche. Cu voce gravă, plină de tandrețe, reuşi să articuleze:

— Dacă-ți promit că o să am grijă de tine în problema

asta cu Gordon, ai să mă crezi?

Capitolul 2

Imaginea lui Jim se estompă din cauza lacrimilor calde ce-i înrourau genele; se întoarse cu spatele şi făcu câțiva paşi.

O privi urmărind felul în care umerii i se ridicau şi coborau. Îi văzuse ochii cuprinşi de o suferință numai de ea ştiută şi buzele pline, generos modelate, subțiate într-o grimasă de durere. Ce se întâmplase în căsnicia ei ca să o răvăşească într-atât? Aştepta, înăbuşindu-şi cu greu sentimentele, simțurile avertizându-l că, dacă s-ar fi apropiat de ea prea curând sau ar fi încercat s-o linişească în vreun fel, i-ar fi devenit ostilă. Are nevoie de timp; nu are încredere în nimeni, în niciun bărbat. Cercetă prin sertarele memoriei căutând tot ceea ce-l privea pe Jack Gordon: un întreprinzător în afacerile cu păsări, care captura specii rare, divers colorate, din junglele de pe tot globul şi le vindea grădinilor zoologice sau patronilor particulari. Oare Gordon o folosise pe Dal în cei şase ani de căsnicie numai în scopul perfecționării lui în domeniul ornitologiei şi-i utilizase cunoştințele numai pentru afacerile sale internaționale?

Se luptă să-şi stăpânească emoția provocată de simpla atingere a lui Jim. Voia să se folosească de ea la fel cum făcuse Jack spre sfârşitul căsniciei lor, fericită la început. Jim era chiar mai periculos, deoarece ştia cum să-i citească sentimentele şi să obțină ceea ce dorea. Metodele lui Jack erau întotdeauna previzibile din momentul în care a recunoscut că bunăstarea şi poziția socială deveniseră scopul vieții sale. Jim ştia că un simplu gest, de exemplu

aranjarea unor şuviţe de păr după ureche, o va lua pe nepregătite şi o va pune într-o situaţie mult mai vulnerabilă. Inima îi spunea însă altceva: a făcut-o din bunătate, nu pentru că vrea să te folosească. Apăsându-şi tâmplele, Dal închise ochii pentru un moment, dorind ca toată furia, frustrarea şi durerea să i se închidă într-un loc tainic din inimă.

Se întoarse spre Jim cu umerii încovoiaţi. Oricât de mult s-ar fi străduit, nu-i putea zări nicio urmă de egoism pe faţă, nici măcar altceva de genul ăsta; era extrem de conştientă de licărirea tandră din ochii lui cu reflexe aurii şi de farmecul zâmbetului abia schiţat. O, *Doamne, nu!* urlă în sine. Se obişnuise să joace un rol secundar în preocupările fostului soţ, dar nu se putea apăra de un om care îi arăta afecţiune. *Totul e o minciună, o* avertiza mintea. *Vrea ceva de la tine, ca şi Jack, numai că vrea să obţină acest ceva pe altă cale. Jack ţi-a exploatat cunoştinţele; Jim doreşte acelaşi lucru*.

Nu îşi dăduse seama că două şiruri de lacrimi îi brăzdaseră obrajii, în timp ce se uita la el. Doar când îi văzu ochii înnegurându-se şi gura gata să protesteze înţelese atitudinea lui. Îşi şterse repede urmele lacrimilor ce-i trădau slăbiciunea şi-i aruncă o privire inexpresivă şi plină de confuzie.

— Nu, n-aş crede că tu sau oricine altcineva m-aţi putea proteja de Jack. Nici acum, nici altă dată, izbucni pe un ton nesigur.

— Îmi pare rău, n-am vrut să te fac să plângi.

Dal se uită prosteşte spre ţarc incapabilă să înfrunte atitudinea lui înţelegătoare. Jim i se părea, totuşi, primejdios şi ar fi dorit să fugă. Să fugă şi să se ascundă.

— Ţi-am mai spus că nu sunt în stare să ajut pe nimeni;

nici măcar pe mine însumi!

Jim se apropie, dar nu prea mult ca să nu o sperie şi să dispară. Parcă ar fi fost o căprioară urmărită de vânător, aşa cum stătea încordată în fața lui, tremurând imperceptibil,

— Mama îmi spunea că. Lacrimile sunt tămăduitoare.

Nu văd nimic rău în ele.

— Concepția asta se datorează faptului că eşti o corcitură, fără îndoială.

Strânse din buze cu ciudă, în timp ce se uita la ea cu ochi lipsiți de orice căldură. Atmosfera devenise glacială. *Corcitură!* Cuvântul acesta îl făcu să simtă gustul amar al trecutului. Se lupta cu sentimentul de mânie ce-l cuprinsese şi reuşi să-l depăşească. Îl insultase ca să-l oprească de a mai fi aşa de insistent. Îşi trase pălăria de cowboy pe-o sprânceană încercând un zâmbet forțat.

— Statutul meu de corcitură m-a scos din multe necazuri, pară. Cu blândețe.

— În ce fel? Poate învârtind hârțoage într-un birou guvernamental!

Jim se sprijini apatic de îngrăditurile de lemn urmărind mânjii care acum zburdau pe lângă mamele lor, după ce mâncaseră pe săturate.

— Şeful meu e nemulțumit că nu stau destul în birou ca să învârt hârtiile. De obicei, sunt pe teren cu oamenii mei. Se întoarse spre ea. Prefer să am cerut drept acoperiş şi un cal bun sub mine decât să stau la o masă. Dar tu ce-ai prefera?

Dal se încruntă enervată. Omul acesta era foarte viclean; îi evitase cu dibăcie atacul şi reuşise să abată discuția spre o investigație neofensivă, dar importantă în ce priveşte persoana ei,

— Sunt convinsă că aveți un dosar despre mine în biroul dumneavoastră, domnule Tremain. Nu cred că aş avea prea multe de adăugat la el.

— Noi nu suntem de la F.B.I. „doamnă doctor. Dosarul pe care-l am eu conține informații, despre pregătirea dumneavoastră profesională, nu despre viața particulară, se înfurie. Dar, dacă nu-mi acordați sprijinul în acest proiect, F.B.I.-ul va intra în scenă. Nu cred că familia Kincaid doreşte asta. Părerea mea este că, deoarece eu şi oamenii mei cunoaştem munții şi ariile de răspândire ale păsărilor, avem mult mai multe şanse să punem mâna pa braconieri decât F.B.I.-ul.

Dal strânse din buze, refuzând să fie complice la tactica lui subtilă. Avea o voce plăcută; ca o pisică ce-ți lângă mâna cu limba ei aspră şi-ți transmite furnicături de plăcere prin piele. Încercă să alunge aceste gânduri.

— Am să-l las pe fratele meu Rafe să hotărască, domnule Tremain. Este ferma lui; eu sunt doar un oaspete aici.

— În regulă, răspunse el încet. Va fi nevoie să-i vorbesc, oricum. Face şi el parte din plan, ca şi dumneavoastră.

— Rafe se va întoarce mâine dimineață; a avut o afacere la Denver.

— Mi-ați putea spune unde pot să găsesc un motel pe aproape?

ÎI privi sever şi-şi spuse că arăta mai mult ca un fermier decât ca un funcționar guvernamental. Cowboy-ii au propriul lor cod de viață şi poți avea încredere în ei. Jack era un civil oarecare; un outsider[1]. Dar Jim Tremain era cu totul altfel.

---

[1] Outsider - străin (n. Trad.).

— Nu este niciun motel mai aproape de şaizeci de mile de fermă.

— Înțeleg…

În conştiința ei se ascundeau vinovăția şi remuşcarea; nu mai putu să mențină acea atitudine furioasă împotriva lui. Se strădui să ghicească gândurile dindărătul ochilor de leu şi se uită la degetele prelungi puse în şolduri. Îi putea discerne originea indiană după trăsăturile adânc sculptate ale feței şi după pielea arsă de soare. Regreta acum că îl jignise spunându-i „corcitură”. Ce se întâmpla cu ea? Niciodată nu avusese idei preconcepute şi nu insultase pe nimeni în asemenea hal.

— Nu are niciun rost să te întorci la Denver şi să revii mâine dimineață, se trezi vorbind. O s-o rog pe Millie să-ți pregătească unul din dormitoarele libere şi poți să rămâi aici peste noapte.

— Sunteți foarte amabilă, doamnă doctor, mulțumesc, şi în ochi îi pâlpâi o emoție nedefinită. Deci, mai era o punte de legătură între ei, nu distrusese încă toate posibilitățile de a-şi uni forțele în problema cu braconierii.

Îndesându-şi mâinile în buzunarele jachetei, Dal se uită cu atenție la pământul noroios.

— Pentru puțin, murmură, trecând pe lângă el, mă duo să-i spun lui Millie că rămâi.

Jim îi urmări paşii ce se îndreptau spre grajduri şi încruntă din sprâncenele negre. Se vedea că e speriată. Se temea oare de bărbatul din el sau de reprezentantul guvernamental? Familia Kincaid avea o reputație bună; mai de mult cooperase strâns cu guvernul la mai multe proiecte de protecția mediului înconjurător. În timp ce mergea agale de-a lungul țarcurilor şi admira rasele de cai, îşi reanaliză observațiile referitoare la neîncrederea

Daliei, ajungând la concluzia că se temea de el ca bărbat. Nu putea spune că acest lucru sporea şansele de a-i obține ajutorul.

Norii se împrăştiară şi razele soarelui cuprinse toată valea încălzind pământul roditor al Triple K-ului. Urmări cum un grup de cowboy scotea o cireada de vreo sută de vite Hereford dintr-un țarc mânându-le, probabil, spre păşunile înalte. Inspiră aerul proaspăt de primăvară, bucuros că era sub cerul liber şi nu la birou. Apoi, un surâs melancolic îi îmblânzi trăsăturile aspre ale feței. Va accepta, oare, Millie, „câinele de pază", să-l găzduiască la fermă peste noapte?

— Cum adică rămâne aici, Dal? îşi proiectă Millie în față bărbia energică.

Dal intră curajoasă în bucătăria spațioasă, teritoriul menajerei. Podeaua, pardosită cu plăci de ceramică roşie, strălucea de curățenie dând pereților din lemn de cedru mai multă căldură. Îşi turnă un pahar cu apă şi se rezemă de cuptor. Millie continua frământatul aluatului de pâine cu brațele dolofane pudrate de făină.

— Vrea să-i vorbească lui Rafe despre braconieri şi nu am avut inima să-l las să conducă 60 de mile până la primul motel şi apoi să facă drumul ăsta înapoi mâine dimineață.

— Ştii că țui Rafe nu-i plac străinii pe aici, o mustră Millie țâfnoasă.

— Ştiu…

Menajera îşi îndreptă şalele, puse aluatul într-o formă şi-l băgă cu grijă în cuptor. Deşi, bombăni ea întorcându-se înapoi la masă şi începând să frământe o altă grămadă de cocă, nu pare să fie soi râu.

Dal îşi ridică sprâncenele spre Millie; era născută şi

crescută la munte. Avea un talent neobişnuit de a categorisi oamenii dintr-o singură privire.

— Ce vrei să zici?

— O fi el de la guvern, dar are bun-simţ. Poţi să-ţi dai seama după ochii ăia de culoarea whisky-ului. Omul ăsta gândeşte mereu. Aproape să-l omor azi-dimineaţă la uşă şi el era ca o răţuşcă lăsând muşcăturile şi mârâiturile mele să i se scurgă pe spate ca stropii de apă. Orice i-am spus, nu şi-a pierdut cumpătul. E un om dintr-o bucată, ţi-o spun eu. Este exact opusul acelui fluieră-vânt de soţ al tău!

— Ce m-aş face fără tine, Millie? întrebă Dal râzând răutăcios.

— De! Ar fi trebuit să mă asculţi pe mine când l-ai târât prima oară pe Gordon la fermă. Părinţii tăi nu l-au plăcut, Rafe l-a urât de prima dată şi chiar şi sora ta, Cathy, nu l-a putut suporta.

Lui Dal îi pieri zâmbetul şi goli paharul cu apă.

— Nimeni nu l-a plăcut, aprobă vinovată, cu excepţia mea.

— Hm î Dar ce ştiai tu pe atunci? Erai îndrăgostită pentru prima oară şi Gordon avea zece ani mai mult decât tine; te-a mânuit ca pe o marionetă.

Trăsăturile severe ale lui Millie se mai îndulciră o clipă.

— Dar acum totul e în ordine, mieluşico. L-ai iubit până când faima i s-a urcat la cap. Chestia importantă este. Că i-ai scăpat din gheare. Ţi-am spus eu că e un lup în piele de oaie, şi-am avut dreptate. Toţi facem greşeli, dar important este să nu le repetăm!

Dal râse forţat punându-şi paharul pe chiuvetă.

— Nicio şansă să fac asta, bărbaţii şi căsnicia sunt două lucruri care au fost şterse de pe răbojul vieţii mele.

— Poate pentru moment, drăguţo, răspunse Millie aruncându-i o privire atotştiutoare, căci tu eşti femeia care are nevoie de un tovarăş; eşti făcută pentru căsătorie. Sora-ta Cathy nu este, dar tu da. Tragi mai bine la jug în doi, decât de una singură.

— Oh,. Millie… râse Dal şi o îmbrăţişă.

Reluându-şi înfăţişarea severă, Millie o ciupi de obraz lăsându-i o dâră de făină.

— Numai să ne asculţi, draga mea, asta-i tot ce-ţi cer. Părinţii tăi au avut dreptate să te trimită aici să te refaci. Ce dacă pierzi un an de muncă la universitate? Eşti rănită rău de divorţul ăsta. Şi nu te mai ascunde de noi.

— Cam asta am făcut, nu-i aşa? răspunse Dal vinovată şi clătină din cap simţind inima săltându-i în piept, în timp ce se plimba de colo-colo prin bucătărie.'

— Ai nevoie să vorbeşti cu cineva despre tot ce ţi s-a întâmplat. De când ai venit acasă ai ţinut totul în ţine. Tot ce faci este să te întâlneşti cu vulturul ăla în fiecare dimineaţă şi să călăreşti. Rafe este îngrijorat de soarta ta…

— Ce Dumnezeu! Rafe are destule griji şi aşa, răspunse Dal cu faţa încordată. N-a trecut niciun an de când şi-a pierdut soţia şi copilul. Asta mai lipseşte, să-mi plâng şi eu amărăciunea pe umerii lui. Eu n-am pierdut pe cineva drag, Millie. Jack mi-a ucis dragostea pentru el. Rafe însă a fost părăsit de cele mai dragi fiinţe din viaţa sa. Cum m-aş putea văita lui?

— Câteodată, drăguţo, două animale rănite se pot vindeca unul pe celălalt. Ai văzut cum pisicile sau câinii îşi ling rănile pentru a se însănătoşi mai repede. Poate şi tu ai nevoie de acelaşi lucru, mai gândeşte-te.

Trecându-şi degetele prin părul bogat, Dal părăsi bucătăria. Millie nu se înşela: avea nevoie să se încreadă în

cineva. Dar în cine? Părinții, fie binecuvântați, erau mai mult decât dornici s-o ajute. Dar căsătoria lor părea că a avut loc în paradis – nu semăna deloc cu căsnicia ei cu Jack. Cum ar fi putut înțelege că dragostea lui Jack se schimbase în altceva ce el considera că este mai important? îi ucisese toate sentimentele până când aproape că îşi pierduse personalitatea. Mai era Rafe, dar şi acesta de-abia supraviețuia încercând să poarte povara numeroaselor griji ale fermei împreună cu suferința interiorizată, de care refuza să se elibereze de la moartea familiei sale. Nu-l putea împovăra şi mai mult îl iubea prea tare ca să-i facă aşa ceva. Rafe era fratele mai mare şi se considerase întotdeauna responsabil pentru ea şi Cathy. Aşa că va trebui să-şi rezolve singură problemele.

Mai era Cathy, medita Dal stând în fața ferestrei ce părea un tablou oglindind lumina strălucitoare care inunda valea de un verde proaspăt. Sora ei, inginer miner, era un expert în descoperirea minelor de pietre prețioase. În copilărie nu fuseseră niciodată prea apropiate; când aveau vreun necaz, fiecare mergea la Rafe. Mângâindu-şi tâmplele, recunoscu în sinea ei că amândouă erau la fel, schimbătoare şi pătimaşe, în timp ce Rafe era o stâncă de încredere, stabilitate şi permanență, la fel ca Jim Tremain.

Un surâs slab îi miji pe buze când îşi aduse aminte de Jim. Îl plăcea sau, cel puțin, inima ei prostuță şi slabă era sensibilă la farmecul acestuia. Mintea, pe de altă parte, îl discredita total, deoarece era un bărbat capabil să-i penetreze apărarea şi s-o atingă în punctele ei nevralgice. Ochii albaştri i se înnourară de grijă. Dacă Rafe va decide că trebuie să colaboreze cu Jim? Partea fragilă a ființei ei urla de durere, alarmată de această eventualitate. Cum ar putea să-i explice lui Rafe că inspectorul regional ştiuse

cum s-o ia? Şi cum l-ar putea face să priceapă cât de primejdios este acest lucru pentru rănile ei deschise care nici nu începuseră încă să se cicatrizeze? Ar înțelege Rafe *T* Câteodată era orb şi insensibil la sentimentele greu descifrabile.

Dal observă o formă întunecată pe cer care devenea din ce în ce mai mare şi se trezi brusc din reverie. Era Nar. De ce se întorsese oare? Se uită la ceas: era aproape ora prânzului. Preocupată, îşi aruncă pe ea jacheta şi alergă la uşa din spate.

Noroiul îi împroşcă cizmele de cowboy, când auzi țipătul strident al vulturului deasupra capului. Pasărea aurie se prăvăli în jos, trecu razant pe lângă ea, zburlindu-i părul şi apoi plană lin spre cel mai îndepărtat țarc.

Dal intră într-un garaj vechi în mijlocul căruia se afla o buturugă mare de stejar. Luându-şi de pe ea mănuşa protectoare din piele de căprioară, şi-o trase pe braț şi, alergă grăbită afară. Îl auzise pe Nar strigând şi în timp ce ocolea garajul, aproape că se ciocni cu Jim Tremain.

— Ah! Se împiedică, dar Jim o prinse repede de braț.

Recăpătându-şi. Echilibrul, Dal urmări vulturul auriu care descria cercuri largi deasupra lor. Inima îi tresăltă puternic, însă nu datorită altitudinii de două mii trei sute de metri la care era situată ferma. Era foarte conştientă de forța care îi strângea brațul; simțurile îi erau foarte vii şi se odihni pentru o clipă lângă trupul de mascul puternic şi neclintit. Nimic din el nu amintea de viața anostă de birou.

Cu mâna dreaptă sprijinită de pieptul lui, Dal percepu prin cămaşă încordarea muşchilor care îi transmitea un sentiment de încredere şi de siguranță.

— Mulțumesc, spuse aproape fără suflu, smulgându-se

din strânsoare.

— Este acelaşi vultur cu care te-am văzut mai devreme?

— Da, încuviinţă Dal. Nar nu vine niciodată în această parte a zilei. Mă întreb dacă nu i s-a întâmplat ceva rău!

Îl privi cum scotea nişte sunete ascuţite. Vulturul auriu, care se afla la cel puţin 500 în deasupra lor, deodată se opri. Jim îşi ţinu respiraţia când aripile răpitoarei se pliară pe lângă corp pentru a-şi pregăti plonjonul spre pământ; picioarele vulturului erau întinse şi ghearele negre de ucigaş desfăcute. Puterea lui părea copleşitoare aşa cum cădea ca o săgeată de foc din înaltul cerului,

Inspectorul ridică mâinile pentru a o avertiza pe Dal, dar era prea târziu. Pasărea îşi frânse elanul în ultima clipă, începu să bată febril din aripi atârnând suspendat o fracţiune de secundă înainte de a se aşeza pe braţul femeii. Aceasta îşi ridică braţul cu genunchii îndoiţi şi picioarele larg depărtate primind şocul greutăţii vulturului.

Jim urmări spectacolul într-o stare de admiraţie amestecată cu teamă. Observă faţa Daliei luminându-se de o bucurie atât de mare, încât îşi simţi inima zbătându-i-se în piept. Ochii ei albaştri se umplură de focul vieţii în timp ce vulturul o înveli ca o pelerină, fluturându-şi aripile de circa doi metri, larg deschise; avea puful de pe cap zbârlit şi scotea ţipete fioroase din ciocul negru-albăstrui; Rămase ţintuit locului, martor fără să vrea la ceva ce puţini oameni au privilegiul să vadă în existenţa lor. Nar îşi îndoi aripile uriaşe înhăţând cu ghearele mănuşa din piele moale, tăbăcită, care contrasta puternic cu picioarele galbene ale păsării cu ochi de chihlimbar şi privire inteligentă.

Dal râse încetişor şi-i mângâie drăgăstos pieptul cu penaj bogat.

— Slabă zi de vânătoare, nu-i aşa? tachina ea pasărea. S-

a întors cu tolba goală, de aceea e acum aici.

Nar îşi înălţă capul magnific privindu-l arogant pe intrus.

— Nu te cunoaşte, aşa că te sfătuiesc să nu te apropii, îl avertiză pe un ton grav, întorcându-se spre el.

— Nu trebuie să-ţi faci griji, o asigură inspectorul măsurând din ochi răpitoarea. Trebuie să fie destul de greu.

— Are vreo şase kilograme şi e înalt de aproape un metru. După cum vezi, e matur, pentru că nu mai are pene albe sub aripi, aici. E totuşi un bebeluş, are numai şapte ani.

— Un bebeluş cam mare, rânji Jim,

— Şi răsfăţat. Probabil că a fost prea supărat că te-a întâlnit pe creasta dealului, pentru a-şi mai continua vânătoarea.

— N-a fost singurul supărat, răspunse tărăgănat întâlnindu-i surâsul. Doamne, era uimitor de frumoasă cu obrajii îmbujoraţi şi ochii strălucitori ca safirele întunecate. Se stăpâni cu greu să nu-i cuprindă faţa în mâini, să nu i-o legene între palme şi, pur şi simplu, să-i sărute buzele zâmbitoare. În clipa aceea era un copil ca şi el. Se uită la vultur. Numai vietatea asta sălbatică o făcuse să-şi reprime suspiciunea firească faţă de el. Savură în aceste clipe deosebite fiecare nuanţă a gesturilor ei.

Jim privi încleştarea vulturului pe braţul femeii, strângând-o prea tare.

— Când este agitat te apucă aşa strâns cu ghearele?

— Da. Adu-mi aminte să-ţi arăt, după ce se hotărăşte să plece, cicatricele de pe braţ.

— Doamne, e fascinant!

— Da, într-adevăr, şi este liber.

— Deşi l-ai dresat să-ţi stea pe braţ.

Dal se cutremură de glasul lui înăbuşit de încordare. Pe neaşteptate, împărţea cu acest bărbat una din puţinele bucurii ale vieţii sale, fapt ce o făcea fericită, pentru că dorea asta. Încordarea din ochii lui îi spunea totul. Era la fel de transportat ca şi ea de măreţia lui Nar

— Am început să-l hrănesc de când era mic. Când a crescut destul ca să înceapă să zboare, am făcut o momeală din piele de iepure cu carne agăţată de ea şi l-am învăţat cum să prindă hrana. Balansam momeala cu el pe braţ, uitându-se când la mine, când la ea. În sfârşit, l-am aruncat în sus şi l-am ademenit cu bucata de carne. Nar s-a încovoiat şi a apucat-o în gheare. După aceea, l-am dus pe pajişte, l-am azvârlit spre cer şi a început să vâneze singur iepuri sau altceva.

— Şi totuşi se mai întoarce la tine după ce a fost redat sălbăticiei?

— Când am revenit la fermă, acum şase luni, Nar a simţit că eram din nou acasă. În fiecare dimineaţă, chiar după răsăritul soarelui, se aşeza pe un butuc aşteptându-mă. Se uita. Îi aruncă o privire timidă lui Jim. Este momentul nostru de taină. Nar zboară spre pajişte şi se roteşte deasupra mea în timp ce eu călăresc. Apoi, îi dau resturi de pui sau ficat de vită şi pe urmă ne jucăm.

— Cum adică „vă jucaţi”? îi era greu să accepte faptul că răpitoarea cunoştea semnificaţia cuvântului „joacă”.

Nu era nimic inofensiv în atitudinea păsării.

— Vrei să călărim împreună, mâine în zori, şi să afli? îl întrebă cu un zâmbet ce-i cuprinse toată faţa.

Scoţându-şi pălăria, se scărpină la ceafă şi reflectă puţin asupra invitaţiei.

— Şi nu are să mă atace? Am auzit despre alţi şoimi şi

vulturi că sunt atât de ataşaţi de stăpânii lor, încât atacă pe oricine se apropie de ei.

— Nar nu-ţi va face niciun rău. Ştie că eşti un prieten, nu un inamic, îl asigură Dal.

Chiar atunci Nar gânguri blând spre ea, apoi îşi ridică o aripă ciugulindu-şi penele de culoarea bronzului topit. Dal zâmbi, se aplecă şi atinse pieptul păsării cu obrazul.

— E aşa de prietenos, îşi alintă prietenul, ridicându-şi privirea.

Jim avea mari îndoieli asupra acestei afirmaţii, gândindu-se că vulturul putea fi sursa multor nenorociri. Numai că Dal avea încredere în el şi-i dăruia afectivitatea care îi mai rămăsese intactă. Ştia că Nar, dacă i-ar fi venit cheful, n-ar fi avut decât să sfâşie la iuţeală faţa Daliei. Jim nu şi-ar fi dorit fioroasa răpitoare pe braţ sub niciun motiv… asta îl făcu să se îngrijoreze pentru binele ei. Era cunoscut că şoimii şi vulturii ţinuţi în captivitate ani în şir, deveniseră pe neaşteptate irascibili şi îşi loviseră stăpânii, pricinuindu-le nu puţine necazuri. Carnaţia femeii din faţa lui era prea moale, prea minunată pentru a fi marcată de o cicatrice făcută de Nar.

— Prietenos, zici, mârâi el.

— Urmează-mă. Am de gând să-l duc pe Nar la butucul lui şi să-l hrănesc cu nişte ficat de vită. Uneori, când nu găseşte destulă mâncare, îşi face simţită prezenţa la fermă în mod categoric. Millie îl alungă atunci, mai mult ca oricând, de la coteţele de găini, adăugă ea râzând.

— Şi Rafe era gata să-l gâtuie de nenumărate ori pentru că a speriat mânjii în zborul său pe deasupra ţarcurilor, spre grajdul unde se aşază.

Jim o însoţi în semiîntunericul garajului. Deodată, Nar sări de pe braţul ei şi începu să păşească ca un gentleman

spre buturuga mare şi rotundă, înaltă de un metru şi jumătate. Dal îşi frecă braţul.

— Doamne, dar greu mai el

— Cu puţin timp înainte de a ţi se aşeza pe braţ, am crezut că o să te izbească rău…

— A şi făcut-o de câteva ori, chicoti ea, ducându-se spre frigider. Imaginează-ţi un vultur de şase kilograme venind cu o viteză de patruzeci şi opt de kilometri/oră şi calculează forţa cu care aterizează. Apoi, când îşi încleştează ghearele pe braţ… Scoase o pungă cu ficat de vacă, o desfăcu şi-i azvârli carnea lui Nar. Piciorul drept al păsării se ridică fulgerător şi ghearele prinseră carnea cu precizie. Îşi acoperi prada şi o protejă cu aripile sale imense. Penele de pe creastă i se zburliră şi începu să ţipe ameninţător.

Dal îl trase pe Jim de mânecă.

— Vino. Când mănâncă trebuie să fie singur. Dacă-şi închipuie că încercăm să-i luăm mâncarea; poate să se dea la noi.

Fără să fie nevoie de o constrângere suplimentară, o luă uşor de braţ şi ieşiră afară, la lumină. Rămaseră în faţa garajului privind vulturul câteva minute. Jim zâmbi în sinea lui; Dal stătea lângă el eliberată de orice semn de nelinişte. Îi mulţumi lui Nar pentru asta.

— Nu e periculos să creşti o astfel de pasăre?

Îşi scoase mănuşa de pe braţul stâng ridicând mâna. Nenumărate cicatrice albe şi chiar trandafirii, ceea ce însemna că erau de dată recentă, îi. Marcau degetele subţiri. Întorcându-şi palma, Dal îi arătă o urmă lungă şi adâncă care îi brăzda mâna.

— Când Nar avea şase luni era cât pe-aci să-l mănânce pe Goodyear, pisoiul favorit al lui Millie, îşi aduse aminte

cu tristețe.

— O să-l vezi pe aici, sunt sigură. Este un motan lățos, Vărgat în alb şi galben, care i-a furat inima stăpâne-sii. În consecință, ea îl îndopă, aşa că am început să-i spunem Goodyear (An Bun), pentru că este atât de dolofan. Eu eram pe-afară cu mânjii, când Nar a venit încoace părăsindu-şi cartierul general, care se află la vreo douăzeci şi cinci de kilometri de aici. Totul se întâmpla la amiază, aşa că am rămas surprinsă să-l văd. Întâi, l-am auzit țipând. Apoi, l-am văzut pe Goodyear traversând în fugă curtea găinilor.

— Deci, fireşte, Nar s-a gândit că Goodyear ar fi o masă ideală, picată la țanc.

— Exact! Singurul lucru care l-a salvat pe pisoi a fost că la vârsta aceea Nar nu era tocmai expert în prinderea prăzii. Vulturul a reuşit să şteargă pământul şi. A prins coada motanului în gheare. Închipuiește-o pe Millie alergând din casă, cu mătura în mână, urlând din toți rărunchii, pe Goodyear implorând după toate cele nouă vieți ale sale şi pe Nar țipând pentru prada ce se zbătea să scape.

— Şi cine pe cine a prins primul? întrebă Jim bucuros de căldura şi camaraderia ei.

— Din fericire, eu. Primul lucru pe care l-am învățat despre răpitoare, cu mult timp în urmă, a fost că nu trebuie să le îndepărtezi hrana. Am încercat să-l fac pe Nar să dea drumul pisicii, care încă țipa, şi am rugat-o pe Millie să nu lovească pasărea în acest timp. Am întins mâna, deşi n-aveam mănuşa şi-mi dădeam seama că eram în primejdie. Vulturul n-avea de gând să lase prada, aşa că m-am aplecat şi l-am lovit uşurel peste picioare.

Goodyear a scăpat, iar eu am leşinat în fața păsării, cu

palma sfâşiată până la muşchi.

Se strâmbă.

— Nu e nevoie să-ți mai spun că Rafe era gata-gata să-l împuşte pe Nar înainte să mă ducă la spital pentru cusături şi antitetanos..

Jim îi lua mâna legănându-i-o uşor între ale sale.. Cu arătătorul îi mângâie uşor pielea încrețită de cicatrice.

— Te-ai gândit vreodată că ar putea să te lovească cu ciocul şi să te orbească sau să-ți distrugă fața. Pentru totdeauna?

Dezmierdarea o făcu să simtă că ia foc. Gura i se umezi şi-şi ridică privirea uitându-se în ochii lui negri, luminoşi… Ochi de şoim, se gândi, în timp ce tentacule de plăcere o înconjurau şi-i străbăteau terminațiile nervoase ca un foc fierbinte. Degetele lungi şi calde se împleteau cu degetele ei umede de emoție şi simți bătăturile aspre ale mâinii lui. Mâini care muncesc, nu netede ca ale unui funcționar de birou. Clipi şi căută cu părere de rău să-i evite ochii de culoarea mierii. Simți îngrijorarea şi interesul lui sincer pentru ea. Nu era nicio prefăcătorie. Nu, tremurai coborât din vocea acestui bărbat o impresionase atât de puternic, încât i se părea sincer.

— Nu… m-am gândit la asta, gângavi, retrăgându-şi mâna. Îşi dădu seama că se înroşise, blamându-se în sinea ei; la treizeci de ani n-ar trebui să roşesc ca o şcolăriță.

0 Altă moştenire de familie, îşi zise, jenată de începutul unui zâmbet pe fața lui Jim.

— Ei bine, de acum încolo, am să mă gândesc eu în locul tău. Eşti prea frumoasă ca vulturul acesta să-ți sfâşie pielea când îi vine cheful.

Se simți împresurată de o aură luminoasă în clipa aceea vrăjită. Toate sunetele din jur încetaseră să existe, în afară

de vocea Tui. Joasă şi de cuvintele nespuse pe care
1 le transmitea bărbatul cu privirea unei păsări de pradă. Trecuse atâta timp de când un om nu se mai interesase eu adevărat, de ce se întâmpla cu ea.

— Nar nu este temperamental, se auzi vorbind cu glas îndepărtat. Unele păsări sunt irascibile, dar el nu. Totul este să nu-i iei hrana pe care a căpătat-o.

— Dal! o strigă Millie.

Îi aruncă o privire rapidă, care însemna că intimitatea lor fusese spulberată.

— Vin, Millie. Reuşi să încropească un surâs prin care-şi cerea scuze.

— Hai înăuntru, masa e gata.

— Foarte bine, murmură Jim. Sunt lihnit de foame.

Măsurându-l cu suspiciune, Dal încercă să ghicească ce se ascunde în spatele acestor vorbe. Văzuse arzând în adâncimea pupilei lui o foame pătimaşă pentru ea. Tremura şocată de această descoperire. Până şi genunchii i se înmuiaseră când păşi spre casă alături de Jim. Cum se întâmplase oare? îi mângâiase palma pur şi simplu. Ce se petrecea cu ea? Când Jack o atingea, i se făcea pielea ca de găină şi se retrăgea în carapace pentru a scăpa de avansurile lui dezgustătoare. Dar cu Jim era altfel… încercă să analizeze ce se întâmpla între ei, speriată de moarte.

După prânz, Dal se scuză şi intră în camera de lucru să se întindă puțin. Ca de obicei, nu dormise prea bine noaptea, trecută şi încercă să recupereze în timpul zilei orele de somn irosite. Aruncă repede de pe umeri şalul de lână afgană în culori portocalii, albastre şi verzi pe care i-l împletise Millie. Încăperea aceasta era singurul refugiu cât timp Jim Tremain rămânea la fermă. În mod obişnuit s-ar

fi culcat în sufragerie, unde focul ardea vesel, cu trosnituri prietenoase, îmbiind-o la somn. Închise pleoapele întrebându-se ce ar fi gândit el dacă ar fi ştiut că îşi petrecea fiecare noapte pe canapea, în loc să stea în dormitorul ei. Dar ce-i pasă ce crede el? Nemulțumită de incapacitatea de a fi mai hotărâtă, îşi alungă gândurile şi somnul o cuprinse pe nesimțite.

Millie o trezi pe la ora trei dezmierdându-i uşor părul.

— E timpul să te scoli, mieluşico.

— E deja trei? scânci şi se întinse căscând.

— Da, o asigură Millie, uitându-se grijuliu la ea. La ce., oră ai reuşit să adormi azi-noapte?

— Pe la patru dimineața, recunoscu, încă somnoroasă, în timp ce se ridică.

— Ai mai avut vreun coşmar?

— Nu m-ai auzit?

— Camera mea este în spatele casei. Ştii bine că nu te pot auzi.

— Rae mă aude uneori, răspunse Dal şi îşi frecă fața obosită.

— De ce nu încerci să dormi la noapte în dormitorul tău?

Inima începu să-i bată năvalnic şi simți cum începe să tremure.

— Nu… nu pot. Încă nu sunt în stare.

— Dar domnul Tremain se află în vizită, nu e de-al casei. Dacă află că dormi pe canapea?

— O să-i dăm camera. De oaspeți de lângă dormitorul tău, Millie, se scutură plictisită. Mă îndoiesc că va auzi vreun zgomot dacă mă trezesc. În plus, diseară am de. Făcut nişte socoteli până târziu pentru Rafe, aici,. În camera de lucru. Până când o să-mi fac patul în sufragerie,

Jim… vreau să spun domnul Tremain, deja va dormi buştean.

— Cum spui tu, drăguțo. Apropo de domnul Tremain, şi-a petrecut timpul mai mult pe-afară, vârându-şi nasul peste tot.

— Vârându-şi nasul? o ironiză pe Millie. Menajera era suspicioasă pe oricine nu era născut la Triple K.

— Da, adulmecând şi spionând. Ştii tu… Charlie, potcovarul, a venit să-mi spună că l-a văzut în grajdul de cai al lui Rafe, cum îi cerceta herghelia.

Dal se ridică, culese de pe jos şalul de lână şi-l atârnă cu grijă de spatele canapelei din piele.

— Mai e şi acum acolo?

— Bănuiesc că da, bombăni menajera. Omul ăsta e curios ca o pisică.

— Probabil are şi nouă vieți, chicoti Dal. O luă pe Millie de. După umeri şi ieşiră amândouă din cameră.

— Te duci să-l cauți?

— Bineînțeles. De fapt, ziua e atât de frumoasă încât m-am gândit să ne plimbăm puțin călare. Cu atât mai mult cu cât Rafe m-a rugat să verific gardul din sârmă ghimpată montat de curând pe păşunea din sud; iar domnul Tremain arată ca şi cum ar avea nevoie să încalece un cai bun, aşa că să nu-l dezamăgim..

— Hm! Ascultă-mă pe mine, bărbatul ăsta s-a născut în şa.

Dal se simți mai uşoară, mai bucuroasă. Bucurie? Când mai întrebuințase acest cuvânt? Sentimentul îi era atât de străin, că se dezmetici. Îşi împărți atenția între revelația ei neaşteptată şi menajeră.

— Ne întoarcem cel târziu pe la şapte.

— Exact la timp pentru cină.

Îşi înşfăcă pălăria din fetru de culoare maro-închis şi o potrivi pe cap. Ziua de sfârşit de aprilie devenea mai blândă, cu temperatura în jur de cinci grade. Era obişnuită cu vremea rea de iarnă, mult sub zero grade, aşa că acum i se părea că e vară. Se hotărî să-şi lase haina din piele de oaie, deoarece mânecile lungi ale cămăşii erau destul de călduroase şi se îndreptă spre grajdul cu cai arabi.

Văzând caii cum nechează, ca şi când ar întâmpina pe cineva, Jim se întoarse şi o zări pe Dal la intrarea în spaţiosul grajd înaintând spre el. Arăta odihnită şi-i dispăruseră umbrele întunecate de sub ochii albaştri. Era conştientă de farmecul ei? Avu nevoie de câteva secunde pentru a-şi înăbuşi patima ce-l stăpânea când se apropie de el.

— Văd că ţi-ai făcut prieteni pe aici, zâmbi Dal deschizând o boxă a grajdului unde se afla un armăsar alb; conduse calul în aripa centrală şi-l priponi pe traversă.

— Eşti gata să călărim împreună?

— Desigur, răspunse Jim şi o urmă în încăperea unde se afla harnaşamentul. Îi dădu Daliei o ţesală, luă una şi pentru el şi începu să-şi perie armăsarul.

— Eşti un suflet încrezător, nu-i aşa? Nici măcar nu eşti curios să afli unde mergem sau ce o să facem acolo, îl întrebă surâzând, căutând să-i găsească o şa potrivită.

Luându-şi şaua şi pătura, Jim le aranjă pe calul care tropăia neliniştit în chingi.

— Am încredere în unii oameni, şi ochii de chihlimbar se întunecară şi. Deveniră gânditori.

— Şi de unde ştii că şi eu sunt printre ei? îl necăji ea.

— După gura ta.

— După gură? râse din toată inima, curioasă să afle cum o vedea el.

— Sau, poate după ochii tăi mari de căprioară. Ai o gură vulnerabilă şi nişte ochi încrezători, murmură terminând să înşeueze calul.

— Tu chiar vorbeşti serios?

Jim îi întinse hăţurile, dar ea scutură din cap.

— E al tău. Îl cheamă Flight (Zbor).

— Destul de rapid, nu?

— Vei vedea, îi promise mergând spre o altă boxă a grajdului.

În câteva minute, Dal îşi pregăti calul ei favorit, de culoare cenuşie şi porniră spre păşunea din partea de sud a fermei. Flight se cabra şi sforăia sub mâinile pricepute ale lui Jim Tremain. Din când în când, Dal rămânea în urmă, privindu-l cum mânuia armăsarul iute. Millie avusese dreptate: ştia să se descurce cu cei mai buni cai. Coapsele lui lungi şi puternice, încleştaseră armăsarul şi se ridicau şi coborau odată cu el, de parcă ar fi fost un singur trup. Era frumos; cal şi călăreţ, unul şi acelaşi, un amalgam de iuţeală amestecată cu mândrie şi bărbăţie.

— Tu şi Flight vă potriviţi de minune, îl complimentă ajungându-l din urmă.

Ochii lui se umbriră, în timp ce o privea cu atenţie.

— Sper că fratele tău e de acord să-i călăresc unul din caii cei mai buni.

— Rafe ştie că n-aş lăsa un novice să-l încalece pe Flight.

— Calităţile mele de călăreţ sunt chiar aşa de evidente?

— Ai picioarele crăcănate ca noi toţi. Ce părere ai?

Râsul lui limpede şi răsunător îi taie respiraţia. Când zâmbea, creţurile de la colţurile ochilor se adânceau, iar liniile din jurul gurii deveneau nişte şenţuleţe care îi îndulceau trăsăturile.

— Credeam că o să dai vina pe sângele meu de indian, o

tachină el.

Deveni mai serioasă, curiozitatea biruindu-i neîncrederea firească pe care i-o inspira acest bărbat. Flight era unul dintre caii cei mai nărăvaşi şi până acum. Sub mâna lui Jim, fermă dar sensibilă, armăsarul nici măcar nu-şi scuturase capul şi nici nu-şi muşcase zăbala. Îi privi mâinile şi îşi aduse aminte cum îi mângâiase cu blândețe palma. Inima îi bătu mai repede, savurând clipa aceea de neuitat.

— Îți datorez nişte scuze, Jim.

— Poftim?

— Ți-am zis corcitură şi-mi pare rău; n-ar fi trebuit să pun aşa ceva..

— Nu te-am luat în serios, aşa că nu-ți cere iertare» spuse amuzat. Erai puțin indispusă, asta-i tot.

— Nu mi-am dat încă seama dacă poți sau nu să-mi citeşti gândurile, şopti Dal privindu-l cu viclenie.

— Ce vrei să spui?

— Că mă cunoşti prea bine.

— Şi ce-i rău în asta?

— Nimic… totul. De obicei, bărbații sunt insensibili.

— Aşa cum ai zice că „toate femeile sunt, perfide”? şi gura i se curbă într-un zâmbet ironic.

— Touché! Cred că pot să-mi arunc toate etichetele pe fereastră şi s-o iau de la început, spuse râzând de generalizarea lui.

— Ar fi foarte indicat, îi răspunse cu vocea înecată.

Capitolul 3

Era aproape ora unsprezece noaptea, când Jim intră în camera de lucru. Dal stătea la masa din lemn de vişin, cu

calculatorul alături şi stiloul în mână, luptându-se cu o grămadă de cifre dintr-un catastif. Cu capul aplecat deasupra hârtiilor, sprijinindu-şi cu o mână fruntea, lucra la registrele contabile. Jim se rezemă de cadrul uşii privind-o cu tandreţe. Arăta mai degrabă de douăzeci şi patru de ani decât de treizeci, cu pielea de culoarea piersicii coapte şi obrajii trandafirii, plini de sănătate. Oare plimbarea lor avusese acest efect benefic? Era cu totul alta în sa sau când se juca cu vulturul ei. Existau însă momente când Jim şi-o închipuia construind ziduri şi ascunzându-se în spatele lor. De ce? Ar fi dorit să afle. Dacă Rafe Kincaid îi aproba planul, va lucra cu el în mod constant şi atunci o va ajuta cu blândeţe să dărâme acele bariere pe care le arunca atât de uşor între ei.

— Am vrut doar să-ţi spun noapte bună, zise încet ca să n-o sperie.

— De cât timp eşti aici? îl întrebă obosită.

— De câteva minute, răspunse îngrijorat de extenuarea pe care o observase în adâncimea ochilor de safire.

— Eşti tăcut ca o hienă.

— Dar nu la fel de periculoşi.

— Orice bărbat e periculos.

Şi-şi îndreptă câteva şuviţe de pe ochi.

Jim se apropie de masă, înfruntându-i privirea provocatoare şi, în lumina lămpii, un surâs îi destinse faţa colţuroasă.

— Dă-mi şansa să-ţi dovedesc că mai există şi excepţii.

Îl măsură din cap până în picioare, gândindu-se cât e de viguros şi chipeş; nu era stăpânit de egoismul pe care-l asociase celor mâi mulţi bărbaţi. O altă binecuvântare datorată sângelui de indian? Bosumflându-se, se reîntoarse la cifrele din faţa ei.

— Poate că indienii nu sunt aşa de preocupaţi să-şi făurească o imagine de mascul, ca ceilalţi bărbaţi.

Jim mângâie lemnul negru lustruit al mesei cu degetele sale lungi. Ajunseseră atât de departe într-un timp atât de scurt. În ciuda neîncrederii afişate, Dal se deschidea spre el ca o floare. Îşi dădea seama de asta? Probabil, nu.

— Indienii Navaho îşi adoră femeile. De fapt, este o societate matriarhală. În starea în care te afli, cred că te-ai simţi foarte în siguranţă în mediul ăla.

Căută să se concentreze asupra cifrelor, dar nu reuşi. Nu ştia dacă era bine sau rău, dar era atrasă de calmul lui Jim Tremain – o insulă de pace în fluxul periculos al emoţiilor de fiecare zi. Ascultându-i vocea ademenitoare trebui să-şi înfrâneze un sentiment ce răzbătea la suprafaţă tot atât de uşor ca primăvara pe un pământ înzăpezit, luminat de razele soarelui. Îşi ridică fruntea, studiindu-l cu intensitate.

— Cred că eşti un animai de pradă deghizat.

— De ce? îşi umezi blidele, evitându-i privirea amuzată. Mintea o avertiza în taină că e pândită şi simţea efectiv animalul pe urmele ei.

— Aşa eşti tu, se răsti.

La dracu! De ce nu se putea concentra? Strângându-şi stiloul între falangele albite, îi spuse:

— Trebuie să termin asta până mâine dimineaţă, când se întoarce Rafe.

— Atunci, noapte bună.

— Noapte bună. Dal tresări, mâhnită de grosolănia cu care se purtase. Jim o făcuse să se simtă fericită şi tulburată în acelaşi timp. După ce el plecă, lăsă stiloul şi. Îşi frecă faţa. Era atât de obosită. Dar când nu era aşa? Gândul că trebuia să închidă ochii în întuneric i se înfiripă

terorizant în creier. Cu capul în mâini, se întreba dacă, vreodată, va mai putea să doarmă liniştită noaptea. Coşmarele o bântuiau mereu. Ziua, putea să se ia cu treburile şi să le ţină la distanţă; doar în tăcerea nopţii îi hăituiau inima sfâşiată.

Pe la ora două dimineaţa, Dal reuşi să se smulgă de la birou, să facă un duş fierbinte şi să se strecoare în cămaşa de noapte, lungă până la glezne. Luă cearşaful şi pătura din debaraua de pe hol şi-şi făcu patul pe canapeaua portocalie care se afla în faţa focului, pe o carpetă din piele de oaie. Ţipătul unei bufniţe şi vâlvătăile lemnelor uscate ce răspândeau căldură îi mai potoliră teama, închise pleoapele cu gene lungi, care-i umbreau obrajii ca nişte evantaie şi respiră uşor, adormind în întuneric, unde putea să uite fie şi numai pentru o clipă…

Braţe… erau puternice şi îi strângeau încheieturile mâinilor ca o menghină. Durerea ţâşni şi se propagă în tot braţul când bărbatul o lovi. Violent, ca să nu scape. Nu, nu, se întâmpla din nou! începu să se zbuciume şi să geamă; păturile erau acum ca nişte stavile în faţa efortului ei de a se opune atacului. În somn, le împinse la o parte şi căzură pe covorul de lângă canapea. Trăsăturile încordate i se acoperiră de broboane de transpiraţie, auzind vocea lui Jack care-i acoperea plânsul rugător.

— Ai să rămâi, mă auzi? o ameninţa. Dacă te gândeşti că poţi să mă părăseşti, eşti nebună!.

— Au! Mă doare. Dă-mi drumul!

Mâinile bărbatului îi strânseră ermetic încheieturile şi-i fixară braţele deasupra capului.

— Nicio şansă, iubito. Eşti a mea şi nu pleci nicăieri. Nările i se dilatară. Vrei puţină atenţie? Am să ţi-o dau. Toată ziua mă acuzi că te neglijez.

Când Jack se aruncă peste ea în pat mânia o copleşi, biruind frica. Era întuneric… Atât de întuneric… şi totuşi, datorită lunii pline care lumina fereastra dormitorului, putea să-i vadă strălucirea metalică plină de sălbăticie din ochii verzi, în timp ce o privea concentrat. Acesta nu era Jack eu care se măritase. Unde plecase bărbatul acela?

De-a lungul anilor, faima şi succesul o înlocuiseră în inima lui şi ea nu devenise decât o sclavă care trudea pentru satisfacerea apetitului insațiabil de a face mai mulți bani şi a obține mai multă celebritate. Dal încerca să-l îndepărteze de pe corpul ei, zbătându-se şi lovindu-l. Teama îi dădea din ce în ce mai multă putere şi începu să urle. Sunetele i se înfigeau în gâtlej ca nişte gheare, Chiar şi pentru urechile ei, acestea erau țipetele unui animal urmărit şi încolțit, care ştie că poate muri din secundă în secundă.

Oh. Doamne, să mori… Murise în noaptea aceea, Jack îi smulsese sufletul cu premeditare, dorind s-o țină în stăpânirea lui şi s-o înfricoşeze ca să nu-l poată părăsi. Cu un scâncet îşi smuci capul într-o parte, încercând să înfrângă atacul. Nu! Dumnezeule, nu…

— Dal… scoală-te… visezi…

Pieptul i se umplu de spaimă, luptându-se să tragă aer în plămâni şi să-l alunge pe Jack de pe ea. Dar el era un ′ bărbat solid, cu muşchi puternici. Simți nişte mâini pe umeri şi căută să scape, încolăcindu-se spre marginea canapelei. Undeva, în vârtejul coşmarului său, o parte din ființa sa revenea uşor la realitate, spunându-i că acelea nu mai erau mâinile lui Jack. Nu, erau brațe puternice, dar pline de căldură ale unui bărbat care nu-i făceau rău.

— Dal, trezeşte-te… Hai, trezeşte-te…

Vocea răguşită îi îndepărta ultimele imagini

îngrozitoare ale visului. Nu era glasul lui Jack… nu, era glasul unui bărbat care o calma în loc să-i trezească repulsie, Simţi cum era ridicată, braţele apucând-o uşurel, cuprinzând-o şi legănând-o blând într-o îmbrăţişare. Suspinând, se luptă să alunge coşmarul cu degetele încleştate în carnea caldă, şi dură. Lacrimile şiroiau pe sub pleoapele închise strâns şi parcă nu le mai simţea curgându-i pe obraji.

— Totul e în regulă, Dal… Lasă-i să dispară… Eşti în siguranţă… în siguranţă…

Încet „faţa şi vocea lui Jack se dizolvară în lacrimile care i se scurgeau fără voie din ochi. Începu să plângă în hohote îngropându-şi capul la pieptul lui Jim, având nevoie de siguranţa pe care i-o oferea. Întorcându-se la realitate, prima senzaţie care îi ameţi simţurile era parfumul de mascul combinat cu mireasma proaspătă de pin. Se ghemui ca un animal speriat la pieptul lui puternic, musculos. O imensitate de trăiri se învălmăşeau în mintea ei năucă şi se căzni să separe visul de realitate. Pumnul i se încleşta şi descleşta, degetele subţiri şi lungi pipăiau nesigur carnea bărbatului. Jim era real. Ce se întâmpla era adevărat. Şi glasul său… începu să se mai liniştească scufundându-se în îmbrăţişarea lui, permiţând ca vorbele melodioase şi necunoscute să-i aline simţurile sângerânde. Dulceaţa adâncă şi tainică a glasului cântat era pentru ea ca un balsam.

— Eşti în siguranţă, Dal. Nu-ţi mai face nimeni niciun rău. Eşti acasă, cu mine… nu cu Jack. A trecut.

Se cutremură. Prin cămaşa de noapte percepea mângâierile care căutau s-o liniştească. Degetele lui parcă i se răsfirau şerpuitor pe spate, echilibrându-i starea de zbucium interior. Mâinile eliberară arcul încordat al şirei

spinării. Înghiți în sec, conştientă de lacrimile răcoroase de pe buze, luptându-se să-şi recapete stăpânirea de sine.

Îl simți respirând regulat şi adânc şi acest lucru o mai calmă străduindu-se să deschidă ochii. Văzu lumina cenuşie care se filtra prin fereastră şi se gândi că era aproape dimineață. Se desprinse din îmbrățişare, copleşită de recunoştință amestecată cu emoție nedefinită. Nu-i putea întâlni privirea. În schimb, se sculă şi-şi îngropă fața în mâini. El rămase alături de ea.

— Sunt bine, se auzi vorbind cu voce nesigură.

— O să fii bine în câteva minute.

Lacrimi fierbinți i se iviră în colțurile ochilor când o dezmierdă tandru pe păr. Era o fetiță speriată, iar Jim părea să-şi dea seama că are nevoie de prezența lui fizică pentru a-și reveni. De unde ştia asta? Oare când mai întâmpinase cu căldură atingerea unui bărbat de la căsătoria cu Jack? Un fior o străbătu şi-i simți mâinile aşezate pe umerii ei, începând să-i frământe muşchii încordați.

— Mai stai jos, îi comandă calm, şi întoarce-te.

Făcu ce-i cerea, topindu-se sub apăsarea degetelor pricepute care lucrau ca un fel de vrajă asupra trupului tensionat.

De… de unde-ai ştiut? îl întrebă vibrând.

Ce anume?

— Că am nevoie… nu-şi putu termina ideea, din cauza jenei. Dorea să fie atinsă? Orice mângâiere a unui bărbat i se părea dezgustătoare de când… Mintea ei alungă imaginea fostului soț, închizând uşa amintirii acestuia. Auzi vocea lui Jim şi simți nevoia să se agațe de ea ca de un colac de salvare.

— Orice animal în suferință are nevoie de. Prezența

unui tovarăş. Un câine va linge rana altuia. Un cal va mângâia cu botul alt cal bolnav. Şi oamenii sunt la fel; uneori o atingere tămăduitoare este tot ce au nevoie. Şi tu ai nevoie…

Îşi coborî genele, umede de lacrimi, lăsându-se în grija lui. Vorbele-i alunecaseră de pe buze ca o rugăciune şi Dal îi simți tandrețea din glas, tânjind să se întoarcă pentru a-i vedea expresia feței.-

— Prima oară când te-am văzut afară, pe pajişte cu Nar, mi-ai amintit de o căprioară. Când. Te-ai ridicat din poziția ghemuită, cu el pe braț, ți-am observat suplețea şi grația. Şi ca o căprioară aveai ochii mari şi limpezi;. În care am putut citi nefericirea.

Mâinile lui îi mângâiau umerii.

— Căprioara este una dintre cele mai neajutorate vietăți. Nu are cum să se ferească de animalele de pradă. Puterea lor stă în agilitate. Tot ce au este fuga şi culoarea care le camuflează, aşa încât, oricine caută să le vâneze, cu greu le va prinde.

Mâinile lui se strânseră încet pe brațele Daliei..

— Şi tu la fel, ai fost hăituită de cineva. Bănuiesc că de fostul tău soț. Ai aruncat în urmă ziduri, ca să te ascunzi în spatele lor, sperând că toți bărbații vor trece pe lângă tine şi te vor lăsa în pace.

Vocea i se îngroşă.

— În ochii mei eşti o căprioară. O femeie care are nevoie de o mână prietenoasă ca să nu mai fie nevoită să fugă din nou.

Când o lăsă, încercă parcă un regret; simțea căldura şi parfumul trupului bărbătesc: o mireasmă curată, de viață în aer liber, la care se adăuga mirosul deosebit al pielii. Pentru ea era un parfum prețios şi inspiră adânc, ca în

transă, simțind cum ultimele vestigii ale coşmarului apăsător se năruiau. Încet, se întoarse cu fața spre el.

Dacă îşi imaginase că trăsăturile naturale ale feței lui sunt aspre şi de neclintit, se înşelase. Dal găsi. Tandrețea arzând adânc ca o flacără de aur în străfundul ochilor umbriți, şi gura zâmbitoare. Un smoc de păr negru îi căzuse pe sprânceană şi trebui să se abțină să nu i-l aşeze la loc cu mâna ei. În clipa aceea, care se țesea inexorabil între ei, dori să se afunde iar în îmbrățişarea lui călduroasă şi, pur şi simplu, să-şi odihnească capul pe pieptul bărbatului de lângă ea.

Gândul că dorea să fie ținută în brațe de Jim o şocă. Privirea îi cercetă fața şi ajunse pe coloana puternică a gâtului, apoi pe umerii largi şi pe piept. Îşi aminti că nu arăta atât de musculos când era îmbrăcat, dar văzându-l numai în blugi îşi schimbă părerea. Într-adevăr era ca o pumă, zvelt, dar binefăcut, astfel încât se putea întinde şi sări asupra prăzii cu o îndemânare plină de grație.

Gura i se uscă brusc.

Pentru întâia oară, după mult timp, aprecia un bărbat din punct de vedere fizic. Pe formele lui de bronz nu exista nicio urmă de grăsime. Urmări linia de păr negru care îi traversa pieptul spre muşchii reliefați ai stomacului şi dispărea în spatele curelei de la blugi. Era foarte masculin şi se simțea atrasă nebuneşte de el.

Jim înțelese că, dacă ar fi făcut cea mai uşoară mişcare, fie şi un pas, s-ar fi retras în cochilia ei. Şi, dacă-i citise corect în ochi, n-ar fi dorit ca vreo mişcare greşită să se interpună pe calea încrederii stabilite între ei. De aceea, o privi cu ochi întunecați, în timp ce schimbau un surâs abia schițat în tăcerea care se strecură pe nesimțite.

— Ce-ai zice de o ceaşcă cu ciocolată fierbinte? Laptele

întotdeauna te adoarme. Se întinse şi-i dădu la o parte mai multe bucle care-i cădeau pe obraji. Ai nevoie de puţină odihnă, Dal.

Felul în care îi pronunţă numele, ca o alintare plină de tandreţe, o făcu să se înfioare. De data aceasta însă nu de frică. Nu era în stare să vorbească, aşa că aprobă clătinând din cap.

— În regulă, întinde-te aici şi odihneşte-te. Mă întorc în câteva minute.

Se uită spre el; întunericul şi lumina focului dansau pe formele lui zvelte. I se părea înfricoşător şi frumos totodată. Părul uşor ondulat îi sublinia trăsăturile sălbatice şi deja Dal găsise mângâiere în privirile sale ademenitoare, Jim ridică păturile şi o înveli bine înainte să plece la bucătărie.

Se rezemă de perne, uitându-se absentă la foc şi încercă să discearnă printre nenumăratele senzaţii care pulsau în jurul ei. Dar era mult prea greu şi începu să-şi aranjeze patul. Bărbatul acesta nu era decât un străin, care intrase tăcut în viaţa ei în dimineaţa anterioară şi acum, după mai puţin de douăzeci şi patru de ore, de când se cunoscuseră, ea îi acordase puţina încredere ce-i mai rămăsese nedistrusă de Jack. Stăpânindu-şi cu greu un nod în gât, îl aştepta, mult prea secătuită şi distrusă de frică, ca să facă altceva decât să stea şi să nu se mai gândească la nimic. Jim se întoarse desculţ şi păşi iară zgomot în sufragerie. Îi aruncă un surâs care spunea: e în regulă, destinde-te. Ceea ce şi făcu, întinzându-se după ceaşca oferită de el..

— Mulţumesc, murmură cu o voce răguşită.

Jim se tolăni pe carpeta din piele de oaie, sprijinindu-se cu spatele de canapea, lângă Dal, care se aşezase turceşte. Aceasta se trezi admirându-i fiecare linie şi scobitură a

feței conturate de flăcările focului.

— Am găsit nişte miere în bucătărie şi am pus-o în ciocolată în loc de zahăr, îi spuse întâlnindu-i ochii întunecați de durere. Dumnezeule, arăta atât de neajutorată. Dar îşi opri impulsul de a o lua din nou în brațe. Ca şi pe un animal sălbatic, orice atingere putea să o facă să interpreteze gestul ca o cursă, care-i primejduia libertatea. Buzele Daliei se depărtară şi gemu în sinea lui. Fusese teribil de tentat să le sărute când erau contractate de suferință, dar se gândise întâi la siguranța ei. Şi a lui.

— Foarte bine, atâta timp cât o pui la loc de unde ai luat-o.

Reuşi să zâmbească.

— Dacă nu, Millie va şti că a fost cineva în bucătăria ei şi tot iadul se va dezlănțui.

Întorcându-se spre foc, Jim sorbi din ciocolata aburindă.

— Îmi aminteşte de un câine de pază care-ți rupe turul pantalonilor dacă-i încâlci teritoriul.

Dal gustă ciocolata găsind-o exact cum trebuie. O licărire amuzată îi miji în ochi. Atmosfera care-i înconjura era surprinzător de destinsă. Poate din cauza prezenței lui Jim; niciodată nu se mai simțise aşa de protejată şi în siguranță. Niciodată. Prea ostenită ca să mai analizeze starea deosebită care o încerca, Dal se obişnui cu ea şi cu Jim.

— Ai dreptate. Sunt sigură că atunci când Millie se va trezi şi va vedea vasul în care ai făcut ciocolata, o să înceapă să adulmece prin jur ca să afle cine nu l-a spălat şi l-a aruncat acolo.

El zâmbi cu toată gura.

— O să aranjez totul înainte să mă duc la culcare, surâse Jim. Nu. Avem nevoie ca menajera să-şi arate colții. Este o

neghiobie să muşti mâna care te hrăneşte.

Dal nu-şi putu reţine hohotul de râs care-i izvora din gât ca nişte balonaşe de săpun.

— Chiar în copilărie, cât am crescut la fermă, toţi ştiam că nu trebuie să ne apropiem de domeniul lui Millie. Ea făcea o grămadă de prăjituri cu glazură de ciocolată şi bineînţeles că toţi complotam cum să punem mâna pe câteva înainte de cină.

Jim îi analiza trăsăturile relaxate; nu mai avea privirea aceea de animal hăituit.

— Şi ţinea figura?

— Nu prea des. Iar dacă te prindea, nu mai primeai nicio prăjitură.

Rafe, cel mai mare ciupitor de dulciuri din lume, nu reuşea s-o păcălească totdeauna pe Millie..

— Sună ca şi cum ar fi fost la cârma unei nave bine condusă, iar voi trei alergaţi de jur împrejur.

— Chiar aşa, crede-mă.

Liniştea îi cuprinse şi Dal bău ciocolata fierbinte, simţind somnul închizându-i pleoapele. Se uită la ceasul de pe poliţa de deasupra căminului. Era aproape cinci dimineaţa. Într-o jumătate de oră, oamenii de la fermă vor începe treaba şi bucătarul va aţâţa focul în soba din sala de mese pentru cei cincisprezece muncitori care lucrau la Triple K. Gândurile i se întoarseră înapoi la Jim. Nu o întrebase nimic despre coşmar. Oare cât de mult auzise? începu să tremure de ruşine. Dacă ştia… nu… îşi muşcă bu/ele, jenată de umilinţa pe care o încerca.

— Jim? Glasul răsună ca dintr-un butoi dogit.

El se întoarse încruntat, sesizând spaima neaşteptată din tonul ei.

— Da?

Dal îşi frecă fruntea, lăsând ochii în pământ.

— Of… cât de mult… vreau să spun… de unde ai ştiut că aveam un coşmar? Mâinile jilave şi crispate strângeau tare ceaşca.

— Am auzit țipete şi am ieşit din cameră să văd ce se întâmplă, ridică el din umeri oarecum uşurat.

— Dar… tu ai camera chiar lângă Millie. Ea niciodată nu mă aude când mă trezesc urlând.

Ochii lui scânteiară la fel de intens ca ai unui vultur.

— Ai des coşmaruri din astea?

Dal îşi privi ceaşca. La dracu! Nu dorise să se înțeleagă asta.

— Doar… uneori.

Nările lui Jim se dilatară, dar nu spuse nimic.

— Am mai fost acuzat că am urechi de câine şi ochii unei bufnițe, noaptea.

— Moştenirea sângelui indian, şopti Dal,

— Bănuiesc că da. Se ridică cu o mişcare de felină, întinzându-se şi luându-i ceaşca din. Mâini. Ascultă, mai bine culcă-te. Ar fi dorit s-o întrebe de ce adormise pe o canapea şi nu în propriul ei dormitor, dar renunță, li aruncă un surâs destinat să-i calmeze nervii. Invitația pentru călărie mai rămâne valabilă?

— Da, dădu din cap, jucându-se cu franjurii de la pătură. Dar mai târziu.

— Dormi cât de mult vrei. Vino şi ia-mă când eşti gata.

— Bine. Şi… Jim?

El ezită la uşă.

— Poftim?

Dal îşi ridică bărbia întâlnindu-i privirea ochilor auriu-cafenii care părea s-o înfăşoare.

— Mulțumesc.

— Ne vedem când te scoli.

Zorii zilei se revărsară la orizont ca o panglică lată, trandafirie. Dal vorbi puţin, în timp ce se plimbau cu caii la pas, de la ţarcuri spre valea ce se desfăşura în faţă. Îşi descheie jacheta de piele respirând sacadat pe nas şi pe gură, şi îşi trase pe mâna stângă mănuşa de şoimar, care-i ajungea aproape până la cot.

Merseră uşor la trap în liniştea desăvârşită, parcurgând zona principală a fermei. Oriunde te uitai, picături mari de rouă strălucitoare atârnau de firele verzi de iarbă. Caii slobozeau jeturi gemene de aburi pe nări şi pielea şeilor scârţâia plăcut. Dal îl privi pe Jim, care călărea alături. Ar fi vrut să aibă şi ea acea expresie plină de pace care i se oglindea pe faţă. Dar, după episodul din noaptea trecută, nu era nici urmă de pace în sufletul ei.

Doar gândul la felul cum o ţinuse în braţe o făcea să fie cuprinsă de un val de căldură. Inconştient îşi atinse obrazul, amintindu-şi acele clipe furate, în afara timpului, cât o îmbrăţişase; o făcuse, pur şi simplu, să se simtă bine. Mâinile lui o înconjuraseră blând ca să-i potolească durerea, dar asta nu o făcuse decât să devină şi mai vulnerabilă faţă de el. Îi dăruise ceva astă-noapte, nu-i luase aşa cum făcea Jack întotdeauna.

Un ţipăt strident sparse liniştea văii.

— A venit, spuse Dal automat, oprindu-şi armăsarul şi întorcându-se în direcţia strigătului.

Îşi ridică bărbia şi-l văzu pe. Nar mult deasupra lor, cu aripile întinse, proiectate în lumina portocalie a zorilor.

— Stai aici. Nar va da un spectacol pentru tine, sunt sigură.

Îşi duse degetele la gură scoţând un sunet asemănător celui pe care îl făcea pasărea.

Vulturul auriu îi răspunse; îşi îndoi brusc aripile şi se opri. Trupul cafeniu al răpitoarei se avântă în jos din înălţimi ca o ghiulea. Jim se încordă când Dal dădu pinteni calului şi porni în galop peste vale. Pasărea se îndrepta fulgerător spre cal şi călăreţ cu ciocul deschis şi ghearele desfăcute. Chiar în ultima secundă, Nar îşi desfăşură aripile abia atingând mâna întinsă a Daliei.

Asista la un balet uimitor al vulturului, care se învârtea zburând razant cu pământul şi apoi întorcându-se spre Dal. Armăsarul era, evident., obişnuit cu manevrele ciudate ale păsării, deoarece nu fornăia, nici nu-şi încetinea galopul, în timp ce alergau unul spre altul într-o direcţie care putea duce la o coliziune. Nar ţipă când ajunse foarte aproape de cal şi mătură uşor cu vârful aripii părul femeii, care flutura în vânt. Dal răspunse mişcărilor de tirbuşon ale vulturului cu un râs plin de veselie îşi îmboldi armăsarul spre dreapta, într-un cerc strâns. Nar urmând-o atent, aproape atingându-i umărul. Apoi, dădu pinteni calului într-un galop nebun, drept înainte, şi pasărea se ţinu după ea ascultătoare.

Când se opri, râsul Daliei era argintiu. Îşi aruncă braţul deasupra capului şi Nar încetini zborul aterizând lin şi încleştându-i-se pe încheietura braţului înmănuşat. Vulturul înalţă capul. Ochii săi de chihlimbar scăpărară şi ţipă; ecoul răsuna peste toată valea. Dal îl dezmierdă pe piept, iar răpitoarea se aplecă plimbându-şi ciocul prin părul ei, mustrând-o ca un părinte indulgent pe copilul său neascultător.

— Eşti gata? îl întreba pe Nar.

Inteligentul vultur îşi desfăcu larg aripile şi înclină din cap.

— Hai, uriaşă pasăre, zboară! Dal se smuci din umăr. Se

ridică în şa, şi azvârli pasărea spre cer. Aceasta bătu repede din aripi în aerul răcoros, câştigând rapid înălţime şi înălţându-se deasupra văii. Se roti şi dansă în jurul ei şi a calului, care stătea nemişcat în iarba deasă. Dintr-un capăt al văii, Nar se năpustea şi ştergea pământul ridicându-se apoi în zbor de la câţiva centimetri deasupra lor. Jim admira de la distanţă forţa plină de graţie şi frumuseţea vulturului. Nu putea spune cine părea mai fericită: femeia sau pasărea. Faţa Daliei era îmbujorată; ochii luminaţi de bucurie şi părul despletit provocator îi flutura pe umeri. De câteva ori îşi ţinuse respiraţia, înfricoşat că răpitoarea va calcula greşit distanţa dintre ea şi Dal. Dar întotdeauna zborul lui Nar, de o exactitate impresionantă, trecea cu puţin pe deasupra ei. O dată zări vârful aripii atingându-i părul şi se sperie. Dacă lui Nar i-ar fi venit să se arunce asupra Daliei cu ghearele sale ascuţite? Ar putea fără prea multă greutate să-i rupă în bucăţi jacheta sau, mai rău, s-o rănească.

Vulturul reperă un iepure de câmp, la liziera pajiştii şi îşi îndreptă atenţia într-acolo. Dal urmări pasărea pornind în căutarea prăzii, apoi îşi mână calul spre Jim.

Armăsarul nu era deloc obosit de fugă şi galopa cu uşurinţă.

— Ei, ce impresie ţi-am făcut? îl întrebă gâfâind, oprindu-se în faţa lui.

— Frumos, primejdios şi palpitant, recunoscu el cu un uşor zâmbet; Îşi potrivi pălăria pe cap, studiind-o. Tu erai frumoasă, el era primejdios şi toate cele zece minute au fost palpitante. N-aş fi dorit să pierd spectacolul ăsta pentru nimic în lume.

Ea râse, aranjându-şi părul înfoiat de fugă şi vânt.

— Aşa ne jucăm de când a învăţat să zboare. Când era

mai mic putea să călărească cu mine, aşezat. pe braţ, până aici, apoi îi dădeam drumul. Îşi bătu animalul pe spate. Şi lui Smokey îi place jocul ăsta.

— Am observat. Nu găseşti mulţi cai care să accepte un asemenea atac din partea unui vultur.

— Nu. Majoritatea s-ar speria, îşi dădu acordul zâmbind.

— Eşti una cu natura şi cu animalele, spuse Jim odihnindu-şi mâna pe şa.

Dal îşi puse un picior de-a curmezişul şeii, balansându-se cu o uşurinţă instinctivă şi dădu frâu liber calului, lăsându-l pe Smokey să pască iarbă. Privi în jur şi un zâmbet insinuant îi zăbovi în ochi.

— Da, iubesc pădurea şi animalele.

— Dar nu şi specia bipedă cunoscută sub numele de bărbaţi?

— Nu, în niciun caz; şi bucuria pieri din ochii ei când îi întâlni privirea scrutătoare.

— Atunci, aş dori să fi fost un vultur. Îl invidiez pe Nar.

— De ce?

— Pentru că e bărbat şi este demn de încrederea ta.

Perspicacitatea lui o tulbură, dar aflase în noaptea trecută că intuiţia aceasta nu înseamnă pentru ea neapărat suferinţă.

— Nar mi-a câştigat încrederea de-a lungul unor ore grele de muncă împreună.

— Dar tu ai dorit să-i dăruieşti din timpul tău, o contracara Jim cu voce înceată.

Dal ridică piciorul, îl introduse în scară şi luă hăţurile în mână.

— Ce încerci să spui, Jim?

— Cum îl faci pe un cal, căruia i-e frică de oameni, să

mai aibă încredere în tine? o întrebă îndreptându-şi spatele, văzând în ochii ei teama şi retragerea din nou în defensivă.

— Lucrez cu el ca să-l obişnuiesc cu mine, presupun.

— Ai dreptate, lucrezi, şi îi aruncă o privire fierbinte, încărcată de o emoţie abia perceptibilă.

— Indienii Navaho întotdeauna vorbesc în cimilituri?

— Numai atunci când li se pare nimerit, rosti tărăgănat.

Dal era acum o femeie care se temea de bărbaţi. Şi „fie că îşi dădea seama, fie că nu, el avea de gând s-o influenţeze şi s-o înduplece să lucreze îndeaproape cu el, câştigându-i încrederea. Dacă i-ar spune lucrul acesta, ştia că ar fugi mâncând pământul, ca o ciută înfricoşată ce era şi nu i-ar fi permis niciodată să se apropie de ea. Dar, dacă l-ar fi putut convinge pe Rafe să-l lase să se ocupe de problema cu braconierii, atunci Dal n-ar mai fi avut de ales.

— Vino, îţi propun o cursă pe cei trei kilometri până. Lă capătul pajiştii. Hai să vedem ce fel de călăreţ eşti, doamnă.

Fusese prinsă pe picior greşit, întâi, de întrebarea lui, apoi, de această provocare. Strângând frâul, îi adresă un surâs.

— De acord. Să pornim!

Jim o lăsă curtenitor să o ia puţin înainte. Flight zvâcni nervos sub mâinile călăreţului dorind să întreacă armăsarul ce se afla cu o lungime în faţă, dar stăpânul său se simţi încântat s-o lase să conducă şi să-l învingă la capătul cursei. Sincronizarea plină de graţie dintre ea şi animal îl ului. Era liberă, chiar, şi numai pentru minutele acelea care-ţi tăiau răsuflarea, cât zburară pe covorul de smaralde al văii.

Dal îşi opri calul şi un zâmbet triumfător îi înflori pe faţă, când se învârtiră pe loc la capătul pajiştii.

— De ce am sentimentul că nu te-ai străduit îndeajuns să câştigi? îl întrebă.

Ridicând din umeri, Jim îşi alergă degetele pe gâtul arcuit şi umed al calului. Flight era încă furios că fusese ţinut în frâu.

— Sunt alte lucruri mai importante decât să câştigi.

— Ca de exemplu?

— Hm, lucruri. Într-una din zilele astea poate o să ţi *la* spun şi ţie.

— Te-a învinuit cineva că eşti prea rezervat? îl privi cu suspiciune.

Jim îşi scoase pălăria şi îşi şterse sudoarea de pe sprâncene cu dosul mânecii.

Câţiva numai. Chestia asta te. Deranjează?

— Da. Tu eşti tipul de bărbat care gândeşte permanent şi m-aş simţi mai în siguranţă dacă ţi-aş cunoaşte gândurile decât să le păstrezi numai pentru tine.

Aşezându-şi pălăria, o întrebă:

— Vrei să ştii din curiozitate sau pentru liniştea ta sufletească?

Mergeau cot la cot, la pas, străbătând o potecă bine bătătorită, spre ţarc.

— Pentru siguranţa mea personală, admise veselă.

— Îmi place francheţea ta, Dal Kincaid, şi ţi se potriveşte, îi spuse pe un ton grav.

Se îmbujoră toată, simţindu-se ca noaptea trecută în braţele lui şi rememoră cu însufleţire degetele puternice care-i pipăiseră umerii şi spatele, alungându-i durerea,

— Eu nu ştiu să mă prefac prea bine, Jim, şopti.

— Nici eu. Uite, vezi, mai avem ceva în comun.

— Cu excepția faptului că n-o să-mi spui ce gândeşti.

Îl mână pe Flight la țarc, lângă un pripon şi descălecă.

— Indienii Navaho cred în pacea dintre oameni, nu în disensiuni sau în vrăjmăşie. Dacă ți-aş spune câteva din gândurile mele în clipa de față, ai zbura la fel ca vulturul tău. Nu vreau să-ți mai devastez şi eu sufletul cu ceea ce gândesc.

Înfruntându-i privirea, amuzată Dal descălecă. O ispitea delicat şi simți aceeaşi siguranță pe care o încercase când o strângea în brațe.

— Am înțeles. Îmi spui într-un mod politicos să-mi văd de treabă.

— N-o lua chiar aşa, murmură el luând caii de hățuri, în timp ce ea deschidea poarta. Schimbarea Daliei era surprinzătoare. Cu o zi în urmă se străduise mereu să se țină la distanță. În dimineața aceasta, se plimbase relaxată, cu umerii aproape lipiți de ai lui.

— Există un loc şi un moment potrivit pentru orice, îi spuse.

— Asta-i o altă zicală de-a voastră?

Se strâmbă şi duse caii spre o traversă din aripa centrală să-i poată lega şi să-i deshame.

— Nu, doar bun-simț.

Râsul ei suna limpede ca nişte clopoței de argint. Începu să-i desfacă şaua lui Smokey.

— Eşti, într-adevăr, altfel decât ceilalți, domnule Tremain.

— Ca şi tine. Să nu uiți asta niciodată, Dal, Suntem amândoi ca nişte cai de o rasă aparte.

— Şi asta e bine sau rău? strâmbă din nas, luând şaua de pe Smokey.

— De ce trebuie neapărat să fie bine sau rău? Este aşa.

Cum este, spuse el luându-şi şaua şi o urmă în magazia de harnaşamente.

Dal clătină din cap gânditoare.

— Niciodată n-am privit viaţa în felul acesta, admise ea punând şaua în cui.

— Toate întâmplările din viaţa mea le-am împărţit în bune şi rele; în ultima vreme, mai mult în rele.

— Indienii Navaho au un alt fel de a vedea lucrurile; ei consideră fiecare experienţă de viaţă ca ceva ce trebuie acceptat şi de pe urma căruia nu ai decât de învăţat, răspunse aşezând şaua la locul ei şi aruncând pătura pe o poliţă.

Dal luă de jos o cutie şi îi înmână o, ţesală şi o cârpă ca să-l cureţe pe Flight.

— Deci, viaţa nu este alcătuită din bune şi rele?

— Nu. Eu accept fiecare întâmplare şi fiecare persoană şi mă întreb ce o să mai învăţ azi?

Ea se apropie zâmbind de Smokey, care necheză încet* şi îi perie fruntea mare plină de sudoarea ce îi provoca mâncărimi neplăcute.

— Atunci, am avut ce învăţa de la fostul meu soţ, spuse Dal ţuguindu-şi buzele şi începu să-l frece cu vigoare pe Smokey..

Jim îşi sprijini mâna de spatele lat al armăsarului,

— Ce fel de om era Gordon?

Îşi întoarse brusc capiii şi-i întâlni expresia serioasă a feţei. Era o întrebare personală despre un subiect pe care nu-i discutase cu nimeni, nici cu părinţii ei. Dal ar fi putut să-i riposteze că nu-i treaba lui, numai că avea sentimentul că Jim dorea într-adevăr să afle. Nu părea deloc omul care să pretindă ceva, dar cu ea…

— M-am măritat cu Jack la douăzeci şi trei de ani.

Continuă să perie calul.

— Înseamnă că erai destul de tânără.

— Prea tânără. Eram o puştoaică, o boboacă la universitate, care se jucase cu băieţii jocuri de genul „prinde-mă dacă poţi”, când a apărut Jack. Era cu zece ani mai mare, nemaipomenit de chipeş şi părea în largul lui în cele mai scumpe costume de om de afaceri.

Îşi suflă o şuviţă de păr din ochi, faţa scânteindu-i de transpiraţie din cauza efortului.

— Ca să scurtez această povestire dureroasă, m-am măritat la trei luni după ce l-am cunoscut. Aveam ochii legaţi; mă îndrăgostisem pentru prima oară.

Jim luă cârpa şi şterse calul o vreme, ascultându-i vibraţiile de suferinţă din glas.′

— Şi ce s-a întâmplat pe urmă?

— Plănuise un viitor minunat pentru amândoi. Eu eram unul dintre cei trei oameni de la universitate specializaţi în ornitologie. Aveam media patru şi eram asistenta profesorului Jacob Warner. M-am pregătit patru ani sub îndrumarea unuia dintre cei mai vestiţi ornitologi din lume. Specialitatea mea erau păsările rare şi exotice. Şi cele de pradă. Se opri, privindu-l pe Jim încurcată. Jack spunea că vom face-o echipă grozavă. Dorea să importe şi să exporte păsări din junglă şi să le vândă grădinilor zoologice din toată lumea. Nu ştia nimic despre expertize, dar avea cunoştinţe manageriale.

— Vrei să spui că s-a căsătorit cu tine pentru asta?

— Nu… ştiu că m-a iubit la început. Atunci eram amândoi încântaţi de posibilitatea de a cutreiera junglele în căutarea păsărilor exotice.

— Sună promiţător până acum.

— Da, categoric, ochelarii cu lentile trandafirii prin care

vedeam viața în roz mi se lipiseră de ochi. Ne-am petrecut primii doi ani în jungla Amazonului şi în Extremul Orient vânând păsări; eu le identificam şi ie sortam, iar Jack le punea în lăzi şi le trimitea grădinilor zoologice.

La început, m-am bucurat de, entuziasmul lui pentru păsări. Lupă al treilea, an era mai încântat de un papagal malayez cu creastă albastră, decât de căsnicia noastră. Fusese prins în mreje de dorința de a face din ce în ce mai mulți bani. Ultimii doi ani au fost un dezastru total. Într-un fel, am lăsat relația dintre noi să meargă de azi pe mâine i ne-am îndepărtat tot mai mult unul de celălalt.

Jim continuă, să-l perie pe Flight, intervenind uneori, deşi mintea-i lucra febril. Gordon folosise idealurile şi încrederea Daliei pentru a o manevra după bunul său plac. Se uita la ea şi se umplea de mânie. Părea distrată relatându-şi povestea şi țesălând armăsarul. Îl năpădi sentimentul copleşitor de a o proteja; nu era de mirare că arătase atât de extenuată acum trei ani când o întâlnise pentru prima oară. Gordon îi luase totul, inclusiv personalitatea, pentru a se căpătui.

— Dar tu?

— Eu? se. Auzi ca un ecou vocea lui Jim, odihnindu-şi o mână pe greabănul lui Flight.

— Eu stau aici şi-ți spun povestea vieții mele şi ştiu atât de puține lucruri despre tine. Ai o căsnicie fericită şi o droaie de copii?

Era rândul lui să zâmbească.

— Aşa mă vezi?

Dal trecu gânditoare țesala prin coama lucioasă a lui Smokey.

— Da, pari însurat.

Şi apoi ridică timid din umeri.

— Unii bărbați îți fac impresia că au o căsnicie fericită.

— Înțeleg…

— Chiar eşti însurat?

El negă din cap, periindu-i spatele lui Flight, iar calul fornăi de plăcere.

— Nu, încă n-am întâlnit femeia potrivită.

— Aceea care va pune mâna pe tine va fi foarte norocoasă, murmură Dal cu un zâmbet şiret.

— Mulțumesc. Şi eu cred că bărbatul care va fi în stare să te facă să depăşeşti experiența nefericită a căsniciei tale, va fi de asemenea foarte fericit.

Dal îl dezlegă pe Smokey şi-l duse în boxă.

— Eu o să rămân singură, îi spuse, căsătoria nu e pentru mine.

Închizând uşa de ia boxa lui Flight, veni după ea. Când se apropie, un surâs enigmatic îi adumbri gura ferm modelată.

— Lasă timpul să-ți schimbe părerile asupra căsniciei.

Arăta atât de ispititoare cu părul răvăşit în jurul feței îmbujorate, încât ar fi dorit să întindă mâna şi să-i atingă obrazul doar ca să-i simtă epiderma catifelată. Erau atâtea lucruri pe care voia să le facă… pe care ar fi putut să le facă dacă n-ar fi fugit speriată de el.

Sub flăcările de tandrețe din ochii de culoarea mierii, Dal îşi coborî genele. Deodată, se simți ruşinată şi stângace în prezența acestui bărbat.

— Ascultă, începu pe un ton puțin mai ridicat decât o şoaptă, în legătură cu noaptea trecută…

— A fost deosebită, replică emoționat.

Îşi ridică bărbia, cu ochii de safire luminați de lacrimi şi-l privi. Ce o făcuse să deducă că nu putea avea încredere în Jim Tremain? Stătea foarte aproape de ea, cu mâinile

atârnate fără vlagă în şolduri, părând incredibil de frumos şi de sigur pe sine. Faptul că mai avea în ea o urmă de încredere, o şocă teribil. Dar, ceea ce îi mai rămăsese din sentimentele ei pulverizate, se ridica spre el ca o iederă căţărătoare şi, de data aceasta, nu mai luptă împotriva lor.

— Da… a fost foarte deosebită… Tu ai fost deosebit…

— Destăinuirea unei experienţe de Viaţă este ea însăşi tămăduitoare, Dal. Nu trebuie să te jenezi. Glasul îşi coborî timbrul. Mi-ai îngăduit să cunosc o fărâmă din sufletul tău şi asta a însemnat pentru mine un dar.

— Un dar? repetă cu o voce îngroşată, luptându-se cu lacrimile care o podideau.

— Un dar al vieţii tale pe care l-ai împărţit cu mine. Am fost fericit că s-a întâmplat şi că am putut, să fiu acolo când ai avut nevoie.

Se întinse, mângâind-o blând pe obraji.

— Lacrimile împărtăşite de două persoane sunt cel mai preţios dar dintre toate. Sunt semnul unei depline încrederi şi, pentru indienii Navaho, unul dintre cele mai importante lucruri care se pot exprima între oameni.

— Ce anume? Lacrimile sau încrederea? întrebă tremurând sub atingerea întâmplătoare.

— Ambele. Dacă poţi să plângi deschis în braţele mele, nu înseamnă că ai încredere în mine? Impulsul de a o îmbrăţişa protector aproape îl copleşi. Observă teama şi nesiguranţa din ochii ei şi tânji să le aline suferinţa. Putea s-o facă. Ştia că e în stare…

— Eu… n-ara plâns niciodată când Jack era lângă mine. Ei zicea că lacrimile sunt semne de slăbiciune. Ridică din umeri, distanţându-se puţin ele prezenţa dominatoare a lui Jim.

— Da, unii bărbaţi cred că e un semn de slăbiciune.

— Şi tu?

— Eu îl văd ca pe un semn de încredere, de tămăduire.

— Bănuiesc că ai plâns şi tu înainte? îl provocă, amintindu-şi toţi anii petrecuţi cu Jack, când nu văzuse niciodată un bărbat plângând.

— De multe ori, o asigură, luând-o de braţ şi mergând de-a lungul ţarcului spre poartă.

— Mama ta te-a învăţat că nu-i nimic rău în asta?

Era extrem de conştientă de puterea braţului care o conducea. Jim era atât de aproape, atât de ameţitor de aproape, încât îşi dori să între din nou în adăpostul sigur al îmbrăţişării sale pentru a regăsi pământul tămăduitor ce păruse să rodească miraculos între ei ceva mai devreme.

— Da. După cum ţi-am mai spus, indienii Navaho sunt conduşi de femei şi le venerează. Bărbaţii noştri au înţeles că femeile sunt în unele privinţe mai puternice decât ei, aşa că încercăm să ne exteriorizăm ca şi ele. Când o femeie varsă lacrimi, devine mai curată. Bărbaţii le-au urmărit atitudinea în faţa vieţii, de-a lungul nenumăratelor secole şi au înţeles înţelepciunea lor. Un bărbat câştigă putere şi judecată de la femeia lui. De aceea le adorăm.

Dal găsi mult realism în această filosofie şi se simţi şi mai apropiată de el.

— Şi totuşi, nu eşti slab sau moale ca o femeie.

Jim hohoti de râs.

— Fiecare sex are ceva de oferit celuilalt. Femeile ne dăruiesc puterea morală, iar noi le dăm abilitatea noastră de a vâna şi le protejăm, pe ele şi pe copii.

Copii… Dal închise ochii pentru o secundă. Doamne, ' cât tânjise să aibă copii. Îi iubea atât de mult şi îşi visase unul vreme îndelungată, dar Jack nu voia să fie legat de

mâini şi de picioare cu o familie. Iar când o dorise, în pat, întotdeauna se asigurase că nu există niciun risc să o lase însărcinată. Ultimii doi ani, din cei şase petrecuți împreună, fuseseră un pustiu fără căldură… fără dragoste, şi acum Jim Tremain intrase în viața ei şi-i reda speranța redeşteptându-i simțurile pe care le crezuse moarte.

— Îmi place felul tău de a vedea lucrurile, şi se opri lângă scara de lemn ce ducea la uşa din spatele casei.

Era gata să mai spună şi altceva, dar auzi zgomotele depărtate ale unui elicopter ce străpungeau aerul dimineții târzii.

Jim auzise şi el şi se întoarse în direcția zgomotului.

— S-a întors Rafe, spuse Dal, arătându-i un elicopter ce cobora rapid din cerul albastru. Ar fi mai bine să speri că e în toane bune; dacă nu, probabil că-ți va respinge planul.

— De ce presupui că se întoarce prost dispus? Dal ridică din umeri.

— Soția lui a murit anul trecut, la naşterea copilului, şi el nu şi-a revenit încă. De obicei, Rafe conducea nemaipomenit afacerile fermei, dar de atunci le-a cam lăsat din mână. Am venit aici, acum şase luni, din două motive. Unul era să scap de sub influența lui Jack după divorț, iar celălalt să încerc să-l ajut pe Rafe în această perioadă groaznică. Am încercat să țin la zi registrele contabile şi investițiile noastre care mențin Triple K solvabilă. Dar nu am discernământul lui Rafe în afaceri, iar el a fost prea îngropat în durere ca să-şi facă treaba în mod normal. Gura i se strânse privind în depărtare aterizarea elicopterului deasupra unui perimetru circular de beton, pavat cu dale. Rafe s-a dus la Denver să împrumute nişte bani de la bancă. Nu ştiu dacă a obținut sau nu acest împrumut. Dacă nu l-am primit, lucrurile vor

merge din ce în ce mai rău… îşi muşcă buzele, cu ochii întunecaţi de grijă.

Jim îi strânse braţul, apoi îşi lăsă mâna să-i cadă pe lângă corp privind elicopterul şi paletele elicei a căror rotire îşi micşora din ce în ce turaţia, până se opriră.

— A obţinut banii, îi spuse.

— De unde poţi ţu să ştii? Dal îl privi uimită.

— Am eu o presimţire.

— Te bazezi pe intuiţie, la fel ca o femeie, se uită ea nemulţumită la el.

— Tu mi?

— Nu, deşi ar trebui. Jack m-a uzat într-atât, încât este o minune că am supravieţuit târându-mă din această căsnicie.

— Acum totul e, istorie, Dal, şi ţi-ai redobândit identitatea. Curând vei fi din nou pe picioarele tale, îi promise.

— Asta-ţi spune intuiţia? îl întrebă şi porni spre elicopter în întâmpinarea lui Rafe, care cobora.

Jim o însoţi, întâlnindu-i zâmbetul.

— Da, evident.

Capitolul 4

Jim ajunse la concluzia că familia Kincaid era într-adevăr asemeni unui cal de o rasă aparte. Rafe Kincaid era tipul de fermier pe care se părea că Munţii Stâncoşi l-au modelat din rocile lor ascuţite, de granit.

O forţă neobişnuită emana din masivul fermier, pe care o sesiză imediat ce-l întâmpină pe pista de aterizare. Fratele Daliei avea o faţă pătrată, intransigentă, ochi albastru-închis de nepătruns şi părul negru ca pana

corbului. N-ar fi fost nevoie ca Dal să-i spună că fratele ei suferise o tragedie; urmele erau mult prea clar gravate în ridurile de la colțurile gurii şi în străfundurile ochilor săi inteligenți şi mari. Umerii, deşi vânjoşi şi largi, erau încovoiați ca ai unui suferind.

Jim rămase în urmă, când Dal alergă spre fratele ei strigându-l şi aruncându-se la pieptul lui, pentru a-i da o îmbrățişare de bun-venit. Pentru o clipă îl invidie pe Rafe. Fața ei se lumină, gura îşi pierdu încordarea şi înflori într-un surâs când îşi întâmpină fratele. Îmbrăcat într-o cămaşă albastră, blugi şi cizme uzate, Rafe o strânse la piept, dar privirea îi rămase fixată la Jim. Acesta nu-şi pierdu cumpătul sub scrutarea intensă a fermierului, observând îngrijorarea lui subită. Era oare o trăsătură specifică tuturor celor din familia Kincaid să arate neîncredere înnăscută față de străini? Ştia că în parte, o asemenea atitudine se datora condițiilor aspre şi solicitării intense impuse de viața de la fermă, unde aproape toți oamenii trăiau ca într-o familie unită. Străinii erau bine cântăriți până să fie catalogați corect de fermieri.

Înălțându-se pe vârfuri, Dal îşi sărută în fugă fratele pe obraz.

— Ei, şopti eu sufletul la gură retrăgându-se puțin, ăi reuşit?

Rafe dădu din cap afirmativ, cu privirea încă ațintită la bărbatul uscățiv ce stătea la trei metri de ei.

— Da, bodogăni, adresându-i surorii sale unul din rarele lui zâmbete. Şi ăsta cine-i?

— Jim Tremain.

Rafe îşi mută servieta diplomat în mâna stângă şi se apropie de el.

— Aha, tipul de la Departamentul de Interne.

— Îl cunoşti? îl privi uluită.

— Secretara lui m-a sunat la fermă acum câteva zile. Ți-am lăsat un bilet pe masă.

Se uită stăruitor la Rafe. Nu era prima dată când fratele ei credea că făcuse un lucru pe care în realitate nu-l făcuse. Iar ea nu avea inima să-i spună că nu găsise niciun mesaj.

— Ai dreptate. Vino să ți-l prezint; are şi el nişte probleme pe care vrea să le discute cu tine.

Fermierul îşi privi sever sora ca şi cum ar fi dorit să descifreze voioşia neaşteptată din glasul ei.

— Credeam că doar cu tine are de-a face.

Luându-l de braț, Dal îl mustră:

— Haide, frățioare, renunță la căutătura asta piezişă. Fă cunoştință cu Jim şi pe urmă vom merge în sufragerie să luăm prânzul, că mor de foame.

Rafe se uită din nou şocat la ea şi redeveni brusc de nepătruns, când se opri în fața străinului. Dal făcu prezentările şi cei doi bărbați îşi strânseră mâinile fiecare înregistrând fermitatea încleştării celuilalt. Fără prea multe vorbe, Rafe îi conduse pe amândoi spre casă.

Dal trăgea cu ochiul din când în când la Rafe. Ea şi cu Jim stăteau unul lângă altul, iar fermierul se aşezase în capul mesei de stejar. Soarele se revărsa generos prin uşa-fereastră înrămată în lemn de cedru, adăugând o tuşă în plus nuanței roşietice a podelei bine lustruite. Când Rafe intrase în casă, Millie începuse să cotcodăcească în jurul lui ca o cloşcă, apoi îi expediase pe toți în sufragerie. Pentru întâia oară, după multă vreme, Dal simțea o foame de lup; mâncă cu lăcomie fiecare îmbucătură din caserolele cu peşte, salata de grădină şi feliile groase din pâine de casă. Rafe înălța din sprâncene, privind-o din când în când, dar nu spunea nimic despre creşterea

spectaculoasă a apetitului surorii sale.

Menajera luă farfuriile goale şi tacâmurile de argint, le turnă cafeaua proaspăt filtrată şi îi lăsă în liniştea deplină a încăperii. Mulțumindu-i, Rafe se lăsă pe spate şi-l măsură pe Jim.

Dal mi-a spus că trebuie să vorbeşti cu mine despre ceva.

— Aşa e, domnule Kincaid, încuviință Jim legănându-şi ceaşca albă în mâini.

— Secretara dumitale mi-a spus că subiectul o priveşte pe Dal; despre mine n-a pomenit nimic.

— Mda, răspunse Jim ambiguu, uitându-se la Dal.

— A trebuit să vorbesc întâi cu ea să văd dacă este de acord să ne ajute. Dacă îi obținem sprijinul, atunci avem nevoie şi de permisiunea dumneavoastră.

— Pentru ce? se încruntă mânios, aplecându-se şi rezemându-şi coatele pe masă.

Dal se pomeni strângându-şi ceaşca gata s-o spargă. De ce, aşa deodată, îi păsa dacă Jim îl va convinge pe fratele ei să-i dea voie să-şi pună în aplicare planul de arestare a braconierilor? În timp ce inspectorul îi expunea propunerea sa lui Rafe, ea încercă să-şi explice sentimentele schimbătoare față de Jim şi să înțeleagă de ce trecuse de partea lui. Cum de se hotărâse să lucreze cu el? se miră. Apoi, în minte îi reveni pătrunzător amintirea îmbrățişării, frica şi plânsul ei chinuit. Se uită spre el, găsind blândețe pe fața lui serioasă. Felul în care îşi înălța colțul gurii, ochii ce i se îngustau sau se dilatau şi mângâierea liniştitoare din glas erau tot atâtea motive care o făcuseră să-l sprijine.

Îşi întoarse brusc privirea spre fratele ei, observându-l cum se întunecă la față. Nu-i plăceau explicațiile lui

Jim; asta se. Vedea clar. Era cât pe-aci să-i sară în apărare, când ochii lui Rafe o pironiră.

— Gordon e şi el implicat? Ştii cumva, Dal?

— Da, mi-a spus Jim, recunoscu parcă vinovată, incapabilă să înfrunte privirea neîncrezătoare a fratelui său.

— Să mă ia naiba, domnule Tremain, în ruptul capului n-am s-o las să se apropie de Gordon.

Jim nu-l putea învinui pe Rafe că încerca să-şi protejeze sora de fostul ei soţ.

— Dal nu va fi deloc aproape de acţiunea propriu-zisă, domnule Kincaid. Aş dori să vină la Denver peste două săptămâni şi să lucrăm împreună la delimitarea zonelor cu păsări de pradă de pe domeniul dumneavoastră şi a refugiilor naturale învecinate care se găsesc pe teritoriul fermei. Peste alte două săptămâni vom merge călare să le identificăm pe fiecare în parte. După asta, o să-mi pun oamenii să supravegheze în anumite puncte, aşteptând să vină Gordon şi banda lui.

Rafe îl fixa înfuriat.

— Şi dacă Gordon îşi face apariţia mai devreme, în timp ce voi identificaţi aceste zone, domnule Tremain? Se sculă în picioare cu nările dilatate. Gordon e un om mort, dacă pune Cumva piciorul pe proprietatea mea, şi o ştie foarte bine. Motivele sunt personale şi de natură familială, dar o să-l omor pe bastardul ăla cu propriile mele mâini, dacă nu se astâmpără. Nu cred că va încerca să fure de pe Tripel K. Dacă o face, e mult mai prost decât l-am crezut. Vârându-şi mâinile în buzunare, se întoarse şi măsură perimetrul sufrageriei. Dal se uita cu coada ochiului la Jim. Părea complet netulburat de izbucnirea lui Rafe. Observă în privirea lui compasiune şi asta-i făcu inima să

tresară. Fratele ei avea un fel de bunătate dură care se înăsprise şi mai mult de când cu nenorocirea prin care trecuse. Uitându-se la Jim, începu să priceapă că acesta se lupta să nu-şi dea la iveală bunătatea şi afecțiunea şi această descoperire îi creă o euforie năucitoare. Nu cunoscuse niciodată un astfel de om, o ființă atât de sensibilă şi interesată de semenii săi, încât îşi dori să aibă şansa să-l cunoască mai bine.

— Rafe, dacă nu-l ajutăm, F.B.I.-ul îşi va băga coada. Vrei nişte ageamii din Est pe pământul nostru? Vor fi aici la vremea fătatului şi când turmele se mută spre păşunile din nord. Ştii prea bine ce efect are un elicopter asupra vacilor şi vițeilor. Îl privi pe Jim şi văzu cum o asculta tăcut. Cu douăzeci şi patru de ore în urmă îi refuzase propunerea; acum erau în aceeaşi tabără. Se răsuci în scaun, menținându-şi ochii la nivelul privirii fixe şi întunecate a fratelui ei. F.B.I.-ul va veni aici, continuă ea, cu elicoptere şi camioane. Cel puțin, Jim ne-a asigurat că ai lui vin călare, ceea ce nu va deranja nici vitele, nici păsările.

— Am să mă mai gândesc, bodogăni, şi adăugă: domnule Tremain, dumneata vii cu mine.

Dal sări în picioare. Ce urmărea Rafe?

— Ce…

— Asta-i între bărbați, Dal, o avertiză.

Închise gura înțelegând că Rafe voia să facă pe stăpânul, ceea ce, oricum, îi reuşea destul de bine. N-ar fi folosit la nimic să încerce să se certe cu el, când se încăpățâna, şi-i ceru scuze din priviri lui Jim.

— Bine, murmură. Mă duc la țarc să lucrez cu Liss.

— Fii atentă, s-au împlinit cinci zile de când diavolul ăla negru n-a mai fost călărit.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Rafe! Pot să mă descurc şi singură!

— Mânzul acela e un pericol blestemat de natură.

Dal se uită urât.

— Pot să am singură grijă de mine!

Cu acestea părăsi sufrageria ca o vijelie,

Jim o urmări cum pleacă şi apoi se întoarse. Spre Kincaid.

— Era vorba despre calul negru arab pe care l-am văzut mai devreme?

Rafe mormăi enervat, se întoarse pe călcâie şi se îndreptă spre camera de lucru.

— Mda. L-am cumpărat acum un an şi ceva, când avea patru ani. Liss este cuvântul arab pentru hoț şi mânzul ăsta îți fură viața dacă i se dă prilejul. La naiba, mârâi, trecându-şi degetele lungi şi uscățive prin păr. Câteodată am impresia că Dal se joacă cu propria-i soartă. Uneori, cred că vrea să se sinucidă… Jim păşi lângă umărul lui cu câțiva centimetri mai înalt.

— Am văzut-o mânându-şi armăsarul pe care-l călărea azi-dimineață ca o profesionistă.

— Hm..

— Ca să nu mai vorbesc de vultur. Nu multe femei sunt atât de curajoase ca să aibă de-a face cu o pasăre aşa de sălbatică şi uriaşă.

Rafe împinse uşa de la cameră, ocolind masa spre bar.

— În unele privințe toți din familia noastră sunt mai nebuni ca dracu'. Am fost crescuți să ne asumăm riscuri, spuse scotocind prin bar şi găsind două pahărele. Scoase o sticlă de whisky tare.

— Vrei?

Jim scutură din cap a lehamite şi se aşeză cât mai comod

pe canapeaua îmbrăcată în piele, aşezându-şi un picior încălţat peste coapsă.

— Nu, serveşte-te.

Îşi turnă puţină băutură şi se aşeză la masă. Ochii i se îngustară contemplându-l pe Tremain.

— Într-un fel, Dal este cea mai slabă dintre cei trei fraţi ai familiei. Cat, sora mijlocie, are şira spinării din oţel curat, ca şi mine. Este o căutătoare hoinară a tot felul de minereuri preţioase. Îşi riscă viaţa aproape zilnic. Trase o înghiţitură şi se lăsă pe spate în scaun, începând să se relaxeze încetul cu încetul. Dal este mezina. În copilărie, Cat şi cu mine o lăsam să se ţină după noi şi întotdeauna trebuia să avem grijă de ea într-un fel sau altul. Nu îndrăznea să sară cu calul peste un obstacol sau să înoate călare într-un râu învolburat.

Jim clătină din cap şi în sinea lui zâmbi. Să sari peste un obstacol sau să înoţi într-un râu violent, călare, nu era deloc prudent.

— Ce vrei să spui? Că Dal e mai puţin în stare să se descurce în anumite circumstanţe?

— Este bebeluşul familiei, domnule Tremain; cel care plânge imediat ce vede un animal rănit, sau pentru Cat, ori pentru mine când ne rupeam braţul sau intram într-un bucluc. Încruntarea lui Rafe se accentuă. Este fragilă în comparaţie cu noi. Asta încerc să-ţi spun. Acum, dacă ai fi dorit să te ajut eu sau Cat, ţi-aş fi spus: în regulă. Dar tu vrei să ai de-a face cu Dal.

— Adică? Ochii lui Jim îi întâlniră pe ai fermierului.

— Cât de multe ştii despre viaţa ei particulară,. Tremain?

— Nu prea multe. A divorţat de curând de Gordon, asta-i tot ce ştiu.

Rafe dădu pe gât ultimele picături de whisky, apoi aşeză paharul pe masa din lemn de vişin şi continuă:

— De regulă, rufele murdare se spală în familie. Nici nu ştii ce-i ceri să facă! Mă îndoiesc că ea îşi dă seama că planul tău poate să-i dăuneze şi să strice tot ce a făcut bun până acum pentru liniştea şi sănătatea ei.

— Continuă.

— După mine, Gordon s-a însurat cu ea pentru un singur motiv: experienţa ei de ornitolog., A târât-o peste tot împuţitul ăsta de glob, storcând-o ca pe o lămâie. Nu era făcută pentru felul ăsta de viaţă, domnule Tremain. Din cauza lui Gordon s-a îmbolnăvit de trei ori de malarie căutând păsări rare în junglele Asiei. Ochii i se goliră de viaţă şi deveniră sălbatici. A treia oară, la naiba, Dal era cât pe-aci să se prăpădească. Am zburat la Hong Kong unde era spitalizată, deoarece Gordon plecase în Thailanda şi o lăsase să se lupte de una singură.

Jim se sculă în picioare, încleştându-şi mâinile pe coapse.

— Pricep.

— Nu, nu înţelegi. Nu încă, mârâi Rafe. Eu eram pilot pe elicopterele armatei în zilele premergătoare conflictului din Vietnam. Ştiam ce înseamnă să te îmbolnăveşti de malarie şi de dizenterie. Fiecare o păţea mai devreme sau mai târziu. Când am aflat că Dal era pe moarte în Hong Kong am lăsat imediat Triple K şi am zburat într-acolo. Am văzut bărbaţi devoraţi de boală, Tremain, dar niciodată o femeie.

Inspiră adânc, încercând să-şi domine furia ce-i ardea în ochi.

— Dal este bine făcută şi poate să ducă cu uşurinţă 60 kilograme în spinare. Când am ajuns acolo slăbise la 40

kilograme; 40 de kilograme blestemate. Era numai piele şi os. Am aflat de la doctorul care o îngrijea că Gordon o ţinuse în junglă trei săptămâni până să se hotărască că are nevoie de tratament medical. Aşa că Dal a căpătat febra de apă-neagră, cea mai avansată formă a malariei. Am petrecut o săptămână în camera ei de la spital, rugându-mă să scape.

Mânia începuse să-l cuprindă puternic pe Jim şi inspira rar făcând efortul de a se calma. Dal trecuse prin atâtea… prin atâtea…

— Şi ce s-a mai întâmplat?

Ochii lui Rafe scăpărară.

— Am transportat-o cu avionul în ţară şi am adus-o aici la Triple K să se refacă. În tot acest timp, Gordon n-a luat legătura cu ea decât de două ori. Prima dată, prin telefon şi a doua oară, i-a trimis o vedere. Nici măcar o blestemată de scrisoare. O vedere împuţită. O folosea într-un fel în care nu-mi imaginam că e posibil. Nici acum nu pot pricepe de ce Dal s-a cramponat atâta de el.

— Toţi greşim, Kincaid. Poate greşelile noastre sunt mai puţin sesizabile la suprafaţă decât ale ei.

Rafe clătină din cap şi îşi frecă faţa.

— Şi asta nu-i tot. Singurul motiv pentru care-ţi spun acest lucru este ca să te fac să înţelegi că Dal nu e încă pregătită pentru nimic. Este al naibii de fragilă. Îndată ce s-a însănătoşit, după ultima criză de malarie, Gordon a apărut miraculos la momentul oportun ca s-o ia din nou în străinătate. În clipa în care s-a reîntors, l-am scos afară din casă şi l-am bătut măr.

Rafe îngădui unui surâs sălbatic să-i traverseze gura dur cizelată

— S-a ales cu nasul spart din afacerea asta şi eu mi-am

julit pumnii. Dar a meritat. L-am avertizat că dacă-i mai face aşa ceva vreodată, îl termin.

— Dar care a fost punctul de vedere al Daliei asupra faptului că Gordon a părăsit-o?

— Cam pe-atunci, Dal, în. Sfârşit, recunoscuse că Gordon n-o iubea şi că dorea numai să-i folosească cunoştinţele. S-au certat aici, într-o noapte. Dar în dimineaţa următoare, îşi făcu bagajele şi plecă cu Gordon spunându-mi că totul va fi bine. S-au sărutat şi s-au împăcat, bănuiesc. Nu ştiu ce i-a promis ticălosul, dar, oricât ar părea de ciudat, părea fericită când a plecat cu el.

— Când s-a întâmplat asta?

— Acum un an. Rafe se sculă şi începu să umble agitat prin cameră. Şi, acum şase luni, am primit un apel isteric de la ea. Era în San Francisco. Tocmai se întorsese împreună cu Gordon din Indonezia.

Se opri cu ochii trişti, extenuarea oglindindu-i-se pe chip.

— De-abia am putut s-o înţeleg, fiindcă plângea în hohote. Mi-au trebuit zece minute ca s-o liniştesc şi s-o fac să vorbească coerent. Gura lui se subţie într-o linie dură.

Niciodată n-o auzisem pe Dal vorbind aşa, nici înainte, nici de atunci…

Jim se ridică în picioare, vibrând ca un arc şi se uită la fermier. Gura i se uscase şi percepu mânia din glasul lui Rafe.

— Ce se întâmplase cu ea? întrebă insistent, amintindu-şi prea bine reacţia şi ţipetele Daliei din noaptea precedentă.

Rafe îşi mută privirea pe cărţile prăfuite.

— Recent, Curţile de justiţie şi societatea în general, tocmai au recunoscut ca penal, faptul că unii soţi îşi

violează soțiile…

Jim simți că se sufocă şi privi sălbatic spre Rafe. Tăcerea dintre ei deveni de nepătruns. Inconştient, strânsese din pumni. Rememorând reacțiile Daliei împotriva lui, mânia țâşni la suprafață amestecată cu amărăciune. Cuvântul îi provocase o furie rece. Nu avea nicio îndurare pentru un bărbat care viola o femeie în asemenea mod. I se părea că Rafe, în aceste momente, lupta corp la corp cu o ură extrem de reală.

— De aceea Gordon ştie că, dacă se mai apropie vreodată de Dal, o să-l omor. Tu n-ai fost aici să-i auzi strigătele şi coşmarurile. Nu pot să-ți spun de câte ori m-am deşteptat din somn şi ea stătea pe canapeaua din sufragerie prinsă în ghearele unui vis urât, şopti cu asprime. Şase luni… şase luni de adevărat iad pentru ea. Îşi lăsă umerii în jos obosit. Acum tocmai a început să depăşească totul şi să-şi revină. Nu a vrut să vorbească despre ce i s-a întâmplat nici mie, nici părinților „nici chiar lui Millie. Cât de brutal o fi fost cu ea, numai Dal ştie. Încearcă să se lupte cu asta de una singură şi nu prea reuşeşte;

— Are nevoie de un ajutor.

Rafe mârâi şi-şi mai turnă o înghițitură.

— Ceea ce-i caracterizează pe toți din familia noastră este că niciodată, nu cer ajutor. Am fost învățați să rămânem fermi în fața necazurilor, să ne descurcăm singuri cu ele şi să supraviețuim. Ei, Dal nu supraviețuieşte prea bine, este neajutorată, domnule Tremain. La fel ca o ceaşcă de porțelan, se va sparge, dacă o supui unei presiuni prea mari. O cunosc… îi cunosc limitele şi am urmărit-o timp de şase luni, la fermă. Singurul lucru care o mai scoate din starea de depresiune

şi umilinţă este joaca cu vulturul auriu şi călăritul. De aceea, venirea dumitale aici şi prezentarea acestui plan nu este ceea ce-i trebuie. Probabil, poţi să înţelegi de ce nu sunt de acord să te ajut. Mai degrabă să am de-a face cu F.B.I.-ul şi să o protejez pe ea de o astfel de suferinţă.

Jim încuviinţă din cap mergând până la bar şi turnându-şi şi el o porţie; o dădu pe gât dintr-o dată. Lichidul îl arse în tot corpul, spălându-i ceva din suferinţa care se năştea pentru Dal.

— Am înţeles, domnule Kincaid. Mă retrag. Nu vreau cu nimic mai mult decât dumneata s-o văd rănită. Este prea deosebită…

— Ţi-ai dat şi dumneata seama, nu?

— Poftim?

— Că are o anumită puritate. O parte din ea este atât de copilăroasă şi neatinsă încă de lumea aceasta prin care toţi trebuie să ne târâm şi să supravieţuim zi de zi.

— Aha, am sesizat, replică Jim blajin.

Îi întinse mâna.

— Ar fi mai bine să plec. Mulţumesc pentru sprijinul acordat, Kincaid.

— Spune-mi Rafe.

Jim îi strânse mâna cu putere.

— O să-mi strâng lucrurile şi o să-mi iau la revedere de la Dal. În curând voi lua legătura cu voi şi vom coordona împreună planul F.B.I.-ului.

— Bine. Familia Kincaid şi cei care se ocupă cu protecţia naturii au parcurs un drum lung împreună.

Jim tocmai închisese uşa Blazerului, când Dal se ivi călare de după colţul casei. Arăta nespus de frumoasă pe armăsarul arab, negru şi sprinten, care dansa sub mâinile ei sensibile.

— Zâmbi spre ea, gândindu-se cât de fericită era în acel moment şi simţindu-se cuprins de dorinţă. În mintea şi în inima lui, Dal Kincaid cu toată teroarea şi trauma pricinuită de Gordon, rămăsese o femeie în toată puterea cuvântului. Schimbară un surâs călduros, când ea se opri la câţiva paşi de Blazer.

— Unde pleci?

— Înapoi la Denver. Eu şi fratele tău ne-am terminat treburile.

Dal îşi îndepărtă părul din ochi încruntându-se.

— Nu înţeleg. Rafe are de gând să te lase să lucrezi cu mine la proiectul de braconaj?

— De când te-ai răzgândit? o tachină.

Era inimoasă, îşi dădu el seama. Şi se gândi că Rafe greşea cu privire la curajul ei şi la structura de oţel a familiei. Nu, Dal le avea, chiar dacă fratele ei orbise din cauza grijii şi a dragostei lui.

Descăleca şi merse spre el, surâsul dispărându-i pe măsură ce se apropia. Jim simţi că-l analiza la fel de acut ca şi cum l-ar fi atins.

— De azi-dimineaţă, din zori. Ce nu-i în regulă? Rafe n-a fost de acord cu planul tău? M-am gândit că ţi-ai dat seama de la prânz că sunt de partea ta. Ştiu însă că n-am discutat despre asta înainte să vorbeşti cu Rafe între patru ochi.

Jim se rezemă de Blazer, îşi încrucişă braţele şi o studie la rândul lui.

— Rafe este preocupat de binele tău, Dal.

— O, da, se strâmbă, fratele meu supraprotector. Nu-mi spune că n-a fost de acord!

Jim ezită şi spuse coborând vocea:

— Amândoi am fost de părere că ar fi mai bine să rămâi

în afara întregii afaceri, Dal.

Îşi îndreptă umerii şi furia se ivi în ochii albaştri.

— De când îmi conduceţi voi viaţa? Voi, blestemaţii de bărbaţi sunteţi o apă şi-un pământ, credeţi că puteţi să faceţi pe şefii cu femeile.

— Totuşi, Dal, nu ne-am decis să lăsăm totul baltă dintr-un capriciu.

Îşi puse pumnii în şolduri, cu ochii în flăcări, roşeaţa năvălindu-i în obraji,

— Tu însuţi ai spus că tot ce am de făcut este să localizez întâi zonele pe hartă, la tine la birou, apoi să merg la munte să le găsesc. Jack nu va fi prin preajmă. Deci, cum mi-ar putea face rău? Nu văd legătura. După părerea mea, Rafe a cam sărit peste cal de data asta.

— Ca şi tine, când ţi-am vorbit prima oară despre acest subiect, Dal?

— Ei, spuse, era cu totul altceva.

— Cum adică? o sondă el înfruntându-i privirea furioasă.

— Ei bine… de tine e vorba, se bâlbâi încrucişându-şi braţele.

— Eu sunt acelaşi tip de ieri. Ce te-a făcut să te răzgândeşti?

Ea îşi umezi buza de jos.

— Am încredere în tine, la naiba. Şi acum o să te laşi păgubaş, Jim?

Un zâmbet uşor i se ivi în colţul gurii.

— Ai încredere în mine?

— Nu fi ipocrit, ştii bine că am.

Jim îşi înăbuşi zâmbetul, iar ochii cafenii ca mierea rămaseră serioşi.

— În regulă, n-o să te mai întreb nimic despre decizia pe

care ai luat-o.

Ea se îmbujoră.

— Mă duc să-i vorbesc lui Rafe. Nu-şi dă seama că vom merge într-o excursie de plăcere şi nimic mai mult?

— I-am prezentat detaliat planul. Jim puse o mână pe braţul ei liber simţind căldura soarelui impregnată în pielea netedă. El crede că riscurile de a-l prinde pe Gordon sunt prea ridicate ca să te implicăm şi pe tine. Nu-i pot garanta fratelui tău că, din întâmplare, nu ne vom ciocni nas în nas cu Gordon şi cu banda lui. Noi vom urca la munte cam cu două săptămâni înainte de posibila lor apariţie. Puii, probabil, nu vor fi destul de maturi până atunci.

Dal îi dădu hăţurile calului.

— Poftim, du-l înapoi la ţarc, pune pe cineva să-l deshame şi vino în casă. Cred că, odată ce Rafe va pricepe că vreau să te ajut, îşi va schimba punctul de vedere.

Inima începu să-i bată puternic apropiindu-se de camera unde lucra fratele ei. Avu un sentiment de milă observând oboseala de pe faţa ridată a lui Rafe. Viaţa nu fusese prea generoasă cu el în cei treizeci şi patru de ani. Apoi se gândi la ea însăşi; nici cu a sa nu se putea lăuda, de asemenea.

În clipa în care o auzi, Rafe lăsă să-i cadă pe faţă o mască sub care nu i se putea citi nimic şi care, efectiv, îi ascundea extenuarea.

— S-a întâmplat ceva rău? o întrebă din dosul unui teanc de hârtii.

— Nu. Tocmai l-am întâlnit pe Jim afară, lângă maşină. Se pregătea să plece.

— Îhî.

— Vreau să lucrez la acest proiect cu el, Rafe, începu

înfruntându-i privirea. Îşi ridică mâna. Da, ştiu, nu te poate asigura că Jack sau oricare din braconierii lui nu va fi acolo când noi vom localiza zonele.

— La naiba, Dal, este prea periculos! Se ridică în picioare.

O stare de calm puse stăpânire pe ea. Era uluită de senzația ce-i curgea prin vine ca un râu liniştit, narcotizându-i rănile şi emoțiile dezlănțuite. Oare încrederea în Jim era motivul acestor senzații? Savura sentimentul câteva minute, privindu-l furioasă pe fratele său.

— Eu cred în ceea ce încearcă Jim să facă pentru noi toți. Planul lui este posibil şi va avea cele mai mici efecte negative asupra vieții de la fermă. Nu vreau să apară o echipă guvernamentală târându-se pe Triple K şi ştiu că nici tu nu doreşti aşa ceva, spuse ea cu glasul răguşit.

— Înțeleg perfect de ce ai încercat să-l convingi pe Jim să renunțe, Rafe. Şi te iubesc foarte mult pentru asta. Dar, lasă-mă să stau pe propriile mele picioare. Nu încerca să mă protejezi de lumea cea mare şi rea tot timpul. Sunt gata să o înfrunt şi singură.

Rafe ridică din sprâncene cu o expresie uşor mirată, mijindu-şi ochii.

— Nu eşti în stare s-o faci, Dal.

— Şi nici n-o să trec vreodată peste suferința mea decât dacă mă ridic şi încep să trăiesc. Nu pot să mă ascund la Triple K pentru totdeauna, Rafe, trebuie să mă reîntorc la viață şi să mă bat cu ea cu pumnii, ca toată lumea.

El începu să-şi răsucească firele părului negru, de cărbune.

— La naiba, eşti încă prea slăbită!

— Da, sunt slăbită. Şi lovită, la fel ca tine. Amândoi

trebuie să supravieţuim, Rafe. Eu… eu cred că planul acesta mă va ajuta. Mă va obliga să urc pa munţi şi să merg la Denver. Am nevoie să mă reintegrez în societate. Şi tu la fel. Am fost doi struţi care-şi ascundeau capul în nisip, încercând să evite necazurile personale şi suferinţa.

Crispat, Rafe se uită la ea, iar mâinile sale mari se lăbărţară pe masă în faţa lui.

— Din cauza lui, nu-i aşa?

— Jim? Se îmbujoră, dar nu se feri de privirea lui pătrunzătoare.

— Aha. E ceva între voi, o simt.

Ochii ei albaştri se liniştiră.

— Azi-dimineaţă, devreme, s-a trezit când am început să urlu, Rafe. M-a auzit de sus, din camera lui de lângă Millie şi a venit, şi m-a ţinut în braţe.

— Înţeleg…

— Nu e ce crezi tu. Şi chiar dacă ar fi, nu e treaba ta.

O grimasă neînsemnată crestă faţa bărbatului.

— Ai dreptate. Ce faci cu viaţa ta, te priveşte.

— Am încredere în el, Rafe.

— Tu? Să ai încredere într-un bărbat? În orice bărbat?

Pufni şi se plimbă în jurul mesei, oprindu-se la câţiva paşi de ea, încercând să priceapă transformarea ei.

— Nu am avut încredere în niciun bărbat până nu a apărut el în viaţa mea, recunoscu Dal.

Rafe îşi sprijini mâinile în şolduri.

— El e altfel decât ceilalţi, bombăni.

Clătină din cap şi întâlni expresia indescifrabilă a fratelui său.

— Am încredere în el, asta-i tot ce contează. Şi vreau să lucrăm împreună la prinderea braconierilor.

— Bine, surioară, fă cum vrei tu. Însă nu vreau să te văd

din nou suferind.

— Când a capitulat vreodată un Kincaid în fața durerii? îi întrebă țâfnoasă.

— Tata spunea mereu că suntem bătuți în cap. Acum îl înțeleg. Puse brațele pe umerii ei şi o trase lângă el. Numai s-o iei uşurel, Dal… nu eşti pregătită pentru o nouă lovitură sufletească; ultima te-a schilodit.

Rafe o bătu pe umăr cu stângăcie şi continuă:

— Deci, care-i planul de bătaie?

— Jim o să apară şi el, după ce îl duce pe Liss în țarc. Vom stabili să ne întâlnim peste două săptămâni la biroul lui din Denver.

Rafe se aşeză pe scaun.

— Peste două săptămâni?

— Da, de ce întrebi?

Fermierul îşi frunzări agenda.

— Chiar în săptămâna respectivă voi pleca la New York să închei contracte cu trei restaurante care vor să cumpere carne de vită.

Cocoțându-se pe marginea mesei, Dal zâmbi.

— Nu te simți obligat să stai aici numai pentru că eu voi fi plecată, cloşco!

Cu un surâs acru se întoarse la hârtiile de pe birou, care-i solicitau atenția.

— Numai nu intra în vreun bucluc.

Râsul ei avea un sunet de clopoțel şi era molipsitor.

— Rafe Kincaid! Când ai de gând să mă laşi să cresc şi să mă vezi ca pe o femeie de treizeci de ani şi nu ca pe un copilaş neastâmpărat de cinci?

— Probabil niciodată, Dal.

Mâinile Daliei, umede şi reci, încleştau strâns volanul micuței Mazde argintii. Îşi muşcă buza inferioară

conştientă de drăcuşorii săltăreți din stomacul ei. Două săptămâni… Pe de o parte se târâseră ca melcul; pe de alta, cele paisprezece zile trecuseră prea repede pentru ea.

Conducându-şi maşina pe autostrada federală cu opt benzi, ce cobora din Munții Stâncoşi, zări Denverul îngrijit şi curat. Soarele dimineții târzii îşi arunca razele specifice pentru jumătatea lunii mai peste câmpie şi Dal savura splendoarea luminii ce dansa pe modernii zgârienori de la orizont.

Înghiți convulsiv, ducându-şi mâna la poşeta de pe scaunul din piele alăturat, unde avea o scrisorică de la Jim şi o hartă în care era trasat drumul spre un hotel din centrul comercial al oraşului, unde urma să se întâlnească. Scrisoarea ajunsese la patru zile după ce el plecase; sorbise fiecare cuvânt şi îi studiase caligrafia; o învățase pe de rost, ca o fetişcană de optsprezece ani, bolnavă de dragoste.

Dragă Dal,

Astăzi stăteam la mine în birou şi m-am trezit dorind să fiu înapoi în munți şi să petrec ziua cu tine. M-am gândit ce bine era când călăream pe Flight şi cât de frumoasă arătai când ne întreceam pe pajişte. Eşti o călăreață minunată şi era de aşteptat să fii. Eşti la fel ca vulturul tău care te domină; eşti plină de. Viață. Cu timpul, cred că vei deveni din ce în ce mai asemănătoare cu lumina galeşă din ochii tăi mari de căprioară.

Când vii la Denver, dacă vrei, vom amesteca afacerile cu distracția. Mi-ar plăcea să te scot la cină, după aceea. Ți-am făcut o rezervare la hotelul Westin. Sună-mă după ce te înregistrezi şi voi veni să te iau la birou.

La cină… Dorea să meargă cu Jim la cină? O parte din

ea voia, partea aceea care înflorea inexplicabil sub puterea lui de persuasiune. Cealaltă parte, însă, se retrăgea într-o spaimă cumplită. Se simțea vulnerabilă față de orice bărbat, în special față de unul ca Jim care, era conştientă, avea o mare influență asupra ei. Nu era pregătită să încerce din nou… încă nu. Şi, cu toate astea, Dal îşi dădu seama că avea nevoie de prezența liniştitoare a lui Jim, de glasul lui răguşit, care-i domolea emoțiile haotice, şi de stabilitatea prezenței sale fizice.

Bătăile inimii deveniră din ce în ce mai puternice când, puțin mai târziu, îl aştepta să apară în spațiosul hol de marmură al hotelului Westin. Îşi netezi deux-pièces-ul alb din pânză de în, completat cu o bluză portocalie de mătase. Nuanța acesteia îi scotea în evidență reflexele de culoarea castanei a părului şi-i accentua îmbujorarea obrajilor. Avea mâinile umede şi ar fi dorit să aibă o batistă în poşeta de piele. Îşi atinse cerceii micuți din aur şi-şi îndreptă câteva şuvițe de pe față. Era evident că bărbații se opreau să se holbeze la ea. Se plimba enervată prin hol, sufocată de interesul lor de masculi. Probabil, Rafe avusese dreptate; încă nu era vindecată de atacul sălbatic al lui Jack asupra ei. Bărbații o speriau.

— Dal?

Se întoarse repede, albindu-se la față. Rămase dreaptă, cu ochii mari şi luminoşi, văzându-l pe Jim zâmbind şi îndreptându-se spre ea. În timp ce înghițea spasmodic, pulsul i se acceleră asemeni unui iepure prins în cursă. Jim arăta atât de bine! Imediat se simți în siguranță în prezența lui şi genunchii i se înmuiară de liniştea ce o cuprinse. Purta o cămaşă albă cu mânecă lungă, elegantă, cu gulerul desfăcut, care-i etala gâtul puternic ca o coloană şi îi accentua culoarea neagră a părului. Pantalonii

de culoarea nucului îi reflectau perfecţiunea corpului şi Dal simţi cum o cuprinde ameţeala. Încerca experienţa unor asemenea reacţii emoţionale încât nu le putea identifica.

Apropiindu-se, Jim zâmbi călduros.

— Trebuie să ţi-o spun, eşti cea mai frumoasă femeie din acest hol.

— M-mulţumesc. Îl privi… privi în ochii săi aurii care-i spuneau atâtea în tăcerea ce-i cuprinsese şi-i acaparase. Înţelese cu durere cât de mult îi lipsise şi dori să se refugieze la pieptul lui, la fel ca în dimineaţa coşmarului, când o îmbrăţişase. Amintindu-şi din nou că nu trebuie să dea dovadă de slăbiciune, Dal îşi adună toate forţele de care mai era în stare într-un zâmbet nesigur.

— Eşti bine? o întrebă strecurându-şi mâna sub cotul ei.

— Excelent. *Mincinoasa.* Se simţea fericită. Nenorocită. În toată fiinţa ei. Dacă asta însemna să revii la viaţă după un traumatism, Dal găsea că nu e foarte plăcută o asemenea stare.

— Ce-ar fi să urcăm la ultimul etaj al hotelului să luăm prânzul? Au un restaurant foarte bun şi putem mânca ceva înainte să mergem la mine la birou.

— Nu prea mi-e foame. Dar, dacă tu eşti flămând, te însoţesc la o cafea.

— Era vorba să te îngraşi cu cinci kilograme după plecarea mea. Ce s-a întâmplat? o întrebă ironic aruncându-i o privire piezişă şi conducând-o la lift.

Dal ridică din umeri recunoscătoare că nu-şi luase mâna de pe braţul ei, în timp ce urcau cu liftul spre restaurant.

— Nu ştiu…

Asta era o altă minciună. Începuse, în sfârşit, să doarmă mai bine noaptea, dar pofta de mâncare nu se ameliorase

deloc. Millie îşi agitase lingura de lemn ameninţând s-o folosească dacă nu începe să mănânce o hrană mai consistentă. Şi apoi, menajera îi spusese prietenos că în perioada când Jim fusese la fermă mâncase cât un cal.

Privi în sus spre el hipnotizată de vâlvătăile de iubire din ochii săi. Buzele i se întredeschiseră citindu-i gândul din priviri şi simţind degetele care-i strângeau ferm cotul. Gura lui… atât de puternică şi pricepută… Inspiră adânc întrebându-se într-o doară cum s-ar simţi dacă ar săruta-o Jim. Renăscuse la viaţă şi recunoscu neputincioasă faptul că îşi dorea să fie sărutată de bărbatul ce o însoţea.

Jim se chinui să slăbească strânsoarea ce o exercita asupra braţului Daliei. Îi sesizase tremurul, ochii larg deschişi şi plini de încredere, când o privise înfometat. Ar fi dorit s-o sărute, să simtă cu gura lui moliciunea de catifea a buzelor ei pline. Dar se stăpâni. Două săptămâni… două dintre cele mai lungi săptămâni – blestemate săptămâni – din întreaga lui viaţă trecuseră până la această nouă întâlnire, şi Doamne, arăta minunat! Ar fi vrut să-i spună toate astea, dar ar fi înfricoşat-o şi-ar fi îndepărtat-o din nou.

Uşile liftului se deschiseră şi Jim o conduse prin holul luxos spre restaurantul care era împrejmuit de sticlă şi lemn rezistent de pădure. Se uită la ea, îngrijorat dacă nu cumva ar avea nevoie de sprijinul lui fizic. Era al naibii de palidă. Oare datorită întâlnirii cu el? Sau pentru că venise la Denver? Erau multe întrebări pe care nu i le putea pune, aşa că apăsă comutatorul ce acţiona asupra sistemului său senzitiv intern pentru a o simţi, pentru a afla cum să se poarte ca să n-o sperie.

Îi era foame numai de ea, aşa cum stătea la masa acoperită cu un şervet gălbui de în, care-i schimba culorile

din obraji. Comandase cafea şi scotch cu gheaţă. Râse în sinea lui; petrecuse nopţile visând-o, imaginându-şi conversaţia pe care o vor avea, dar visurile nu semănau deloc cu situaţia jenantă în care se aflau. Îi sesiză stânjeneala, o vedea clar în ochii profunzi, albaştri, înveşmântaţi în nesiguranţă. Se simţea însă neajutorat. Scuturându-se din această stare, Jim decise s-o dea dracului de stânjeneală şi, instinctiv, îşi întinse mâna peste masă, acoperindu-i pumnul strâns.

— Hai să vorbim, o îndemnă cu voce răguşită, înfruntându-i privirea înfricoşată.

Dal închise ochii lăsând căldura puternică ce emana din degetele lui să se prelingă prin tot trupul care părea că i se destramă.

— Ai putere de vindecare, şopti. Numai atingerea ta… îşi redeschise ochii observându-i nedumerirea. Mi-e frică, Jim.

— De ce? De mine?

Privi la mâna cealaltă a lui, care i-o luă pe a ei cu blândeţe, legănându-i-le pe amândouă. Un balsam mângâietor o cuprinse şi buzele-i tremurară.

— Nu, nu de tine. Se uita prin restaurantul care încet-încet începea să se umple de oameni de afaceri ce-şi luau prânzul. De oameni… de bărbaţi…

— Ascultă… începu Jim rar, Rafe mi-a spus ce ţi s-a întâmplat. Mâinile lui se strânseră treptat pe carnea ei răcoroasă şi umedă.

— Ţi-a spus? şi simţi cum inima îi sare din loc.

— Da. Voia să te protejeze de ceea ce ţi-aş fi cerut să faci. Nu a crezut că eşti gata să iei taurul de coarne şi poate are dreptate. Eşti palidă şi-mi dau seama că tremuri. Poate nu era timpul potrivit să vii la oraş. Ai fost departe

de freamătul vieții şase luni de zile, Dal, încercând să-ți vindeci rănile şi să-ți revii după nenorocirea suferită. Zâmbi trist. Şi eu, cu egoismul meu, te-am împins să lucrezi la acest proiect. Am greşit, am…

— Nu! Chiar nu înțelegi, Jim? Oricum trebuie s-o fac odată şi-odată. Trebuie să-mi depăşesc teama de bărbați, nu pot continua să fug de viață.

— El îi frecă dosul palmelor cu degetele lui lungi.

— De asemenea, n-ar trebui să te răzgândeşti şi să te zbuciumi astfel.

Nervozitatea îi nuanța vocea, dar toată supărarea era îndreptată spre el însuşi.

— N-ar fi trebuit să te chem aici. Trebuia să vin eu la fermă ca să discutăm despre localizarea zonelor.

Dal simți căldura lacrimilor ca o chiciură pe gene, deşi un zâmbet dulce î. I atinsese buzele. Un fior puternic de emoție o detaşă de frica apăsătoare. În acel crâmpei de timp, ar fi dorit să se scoale, să-şi încolăcească brațele în jurul lui Jim şi să se topească la pieptul lui. Să-l îmbrățişeze, să-l sărute şi să-i mulțumească pentru grija lui, fiindcă ea nu avusese parte niciodată cu Jack de o asemenea atitudine ocrotitoare. Îşi dădu seama că o astfel de descoperire îi conferise un curaj necunoscut, pe care nu ştia că-l are.

— Nu fi supărat pe tine, Jim.

Ridicându-şi capul, el îi întâlni ochii luminoşi, ochi în care-şi putea oglindi sufletul şi ştia că făcând asta era *în* al nouălea cer.

— Cineva, trebuie să fie supărat, spuse ezitant.

Un zâmbet îi ar cui buzele.

— Nu-i aş!

Jim îi ridică o mână şi se aplecă spre ea, sărutându-i

pielea catifelată. Avea un parfum special de pin proaspăt amestecat cu mirosul deosebit al Daliei.

— Vorbeşte-mi, atunci. Spune-mi ce te-ar face să te simţi bine, o îndemnă calm, permiţându-i să-şi retragă mâinile.

Braţul şi mâinile îi erau furnicate de dorinţă, sub sărutul scurt şi trecător. Se simţi nespus de tulburată când gura lui îi atinsese mâna şi simţea că o scânteie de foc se aprinsese în ea şi ardea înflăcărat, în ciuda confuziei care o stăpânea.

— Să stau aici şi să mă simt bine mâncându-mi prânzul. Am nevoie să mănânc mai mult.

— Ai, într-adevăr, aprobă el din cap. Şi, pe urmă?

— Du-mă la birou şi vom identifica locurile acelea tainice.

— Eşti foarte curajoasă, Dal,

Ridică din umeri şi luă paharul, gheaţa răcorindu-i carnea înfierbântată.

— Poate că e o trăsătură de familie.

— Care?

— Să înfrunţi necazurile cu capul sus. Nu avem destulă înţelepciune să ne apropiem de ele cu precauţie sau sfiala.

Trăsăturile i se relaxară gândindu-se la această caracteristică a familiei sale.

— Rafe mi-a. Sugerat să urmez un tratament terapeutic pentru ceea ce mi-a făcut Jack, dar n-am putut. În primul rând, pur şi simplu, nu puteam să vorbesc cu nimeni despre asta.

Tim sesiză durerea ce-i răzbătea din glas şi dori să i-o aline. Însă, pentru ea, el era încă un bărbat, cineva de care învăţase să se ferească.

— Fiecare are modul lui de a se descurca în situaţiile limită, Dal. Când te vei simţi mai puternică, s-ar putea să

găseşti pe cineva aici în Denver, un specialist în domeniu, care te va. Ajuta.

Ea clătină din cap a îndoială, pipăind cu degetele subțiri sticla rece a paharului din față.

— Nu pot să cred aşa ceva, Jim. Tu eşti un străin care a păşit în viața mea şi vorbesc despre acest subiect cu tine. Nici chiar părinților mei n-am putut să! e spun ce s-a întâmplat. Iar Rafe a trebuit să-mi smulgă vorbele cu cleştele când l-am rugat să mă lase să rămân la fermă pentru a mă regăsi.

Îşi ridică privirea plină de nedumerire.

— Am încercat să înțeleg de ce am atâta încredere în tine. Eşti bărbat şi precis eşti capabil să-mi faci rău. Şi totuşi, sunt aici cu tine.

— Îți pare rău că ai venit?

Dal inspiră adânc.

— Nu, Jim, nu-mi pare rău. Tot drumul spre Denver mi-am dorit să fac cale-ntoarsă, să fug înapoi acasă. Singurul lucru care m-a făcut să-mi continui drumul a fost amintirea felului în care ai avut grijă de mine în acea dimineață, când m-ara trezit din coşmar. Se uită la el pe sub genele dese. Ai fi putut să te porți în acea împrejurare într-o mulțime de alte moduri decât ai făcut-o. Ai fi putut să profiți de mine… dar nu ai profitat. Şi cred că asta m-a surprins. Credeam că toți bărbații sunt egoişti.

— Tu… – îşi ridică ea capul, cu ochii scânteind de lacrimi… – ai avut grijă de mine şi n-ai avut decât de oferit. Cumva, ți-ai dat seama că am nevoie să fiu ținută în brațe, să fiu legănată ca un copil lovit. Cum de-ai ştiut? Rafe n-a înțeles niciodată. Tatăl meu nu m-a ținut niciodată în brațe când eram rănită sufleteşte. Cei din familia mea sunt duri. E de aşteptat din partea lor s-o

încaseze fără să se vaiete.

Jim înghiți greu nodul din gât. În clipa aceea ar fi vrut să fie la el acasă singur, nu să poarte o conversație atât de dificilă şi însemnată, cu Dal, într-un restaurant. Dar, de fapt, nu conta. Era important faptul că Dal, în sfârşit, vorbea despre suferința ei.

— Pe mine m-a educat mama, Dal. Am crescut într-o ambianță mai mult feminină decât bărbătească. Deşi am avut nişte unchi în jurul meu mereu, femeile m-au inițiat în exteriorizarea sentimentelor.

Schimbară un surâs blajin între ei.

— Tatăl meu a murit când aveam doar opt ani şi-mi amintesc foarte clar curajul mamei mele în acea perioadă.' încă este învățătoare în rezervația indienilor din New Mexico.

— Îmi pare rău de tatăl tău. Vorbeşti despre el că şi cum erați foarte apropiați.

— Am fost, încuviință el.

— Cu ce se ocupa?

— Lucra la Biroul Indian de Afaceri.

O notă nostalgică se strecură în vocea ei.

— Şi a întâlnit-o pe mama ta şi s-au îndrăgostit! Cred că e minunat.

— Se iubeau foarte mult. Cei trei frați ai mamei m-au educat în spiritul Navaho de când eram foarte mic. Iar tatăl meu a fost de acord. Zâmbi cu dragoste, amintindu-şi. În unele privințe, tatăl meu era mai curând indian prin filosofie decât prin sânge. A adoptat obiceiurile indienilor, spre bucuria familiei mamei mele şi vreme îndelungată am trăit împreună într-o locuință din bârne şi lut, specifică pieilor-roşii în deşertul din New Mexico, lângă fortul Wingate, preferând asta unei locuințe guvernamentale.

Dal surâse blând, cu bărbia rezemată în palme. Doar ascultând timbrul coborât al vocii lui Jim se liniştea până la limita în care toată nesiguranța ei dispărea.

— Nu ştiu nimic mai mult despre Navaho decât ceea ce mi-ai povestit, dar, dacă tu eşti regula şi nu excepția care o confirmă, cred că toți bărbații ar putea să ia câteva lecții de la tine, spuse cu melancolie.

Apariția chelnerului, care se scuză politicos, le întrerupse conversația. Jim comandă pentru amândoi, înmânându-i după aceea chelnerului listele de bucate. Răsuflă uşurat observând culoarea ce-i revenea Daliei în obraji, Ochii ei ascundeau mai puțină teamă în adâncurile metalice.

— Bărbații Navaho îşi adoră femeile. Familia mamei mele era reprezentativă prin unitatea şi întrajutorarea dintre membrii ei, deşi locuiau la distanță mare unii de alții. Când tatăl meu a murit de infarct, fratele mai mare al mamei s-a mutat împreună cu familia lângă noi. El şi-a luat responsabilitatea să mă crească ca pe un bărbat.

Dal schimbă cu Jim o privire plină de căldură.

— Îți dai seama cât eşti de deosebit?

Jim ridică ceaşca şi sorbi din cafea, susținându-i privirea.

— Nu, sunt doar un bărbat ca oricare altul, Dal. Am avut şi eu partea mea de greşeli în trecut, dar mi-am scos picioarele din mocirlă. Sunt departe de a fi perfect.

— Nu şi în ochii mei, şopti.

— Ai grijă, o avertiză Jim, nu mă aşeza pe niciun soclu. Reuşesc să cad de pe el cu destulă uşurință.

— În regulă, zâmbi, am fost îndeajuns de pusă în gardă. Cu toate astea… mă bucur că am venit, sper ca problemele mele personale să nu eclipseze ceea ce vrem să realizăm în

afacerea cu braconierii.

Jim scutură din cap.

— Dal, tu niciodată n-ai fost o problemă pentru mine. Îmi pare bine că Rafe mi-a spus ce s-a întâmplat. Altfel, sunt sigur că te-aş fi constrâns prea tare şi aş fi sfârşit prin a te răni.

— Din fericire, sau din nefericire, îmi dau seama de asta. Ştiu că dacă pot să abordez această problemă şi să vin în întâmpinarea propunerii tale, voi începe să trăiesc din nou, Jim. Nu mă întreba de unde ştiu, pentru că n-aş putea să-ți spun…

Îi luă mâna, legănându-i-o între ale lui.

— Cred că o parte din teama ta stă în faptul că ai de-a face din nou cu Gordon. Nu că-l vom întâlni față în față din punct de vedere fizic, ci faptul că îți aminteşti de trecut.

Îi strânse mâna, care luase acum căldura mâinii sale.

— Şi voi fi acolo să te ajut, dacă o să ai nevoie.

Capitolul 5

Dal zâmbi în sinea sa când Jim o conduse în biroul lui de la etajul cincisprezece al clădirii federale. Deşi era îmbrăcat în haine de serviciu, sacoul şi cravata îi atârnau discret pe un umeraş, în spatele uşii biroului său luminos şi bine aerisit. Două plante decorative de peste un metru şi jumătate înălțime îi împodobeau colțurile de lângă ferestrele care ocupau o latură a camerei. Un ghiveci micuț era aşezat pe masa elegantă din lemn de nuc, debordând de verdeață şi cârcei de iederă. Dacă Jim nu putea fi sub cerul liber tot timpul, îşi adusese înăuntru natura. Dal îi aruncă o ocheadă plină de duioşie, în timp

ce umbla în jurul mesei adunând o grămadă de hârtii. Cu mânecile cămăşii suflecate până la cot şi cu gulerul desfăcut, reflecta atitudinea nepăsătoare şi lipsită de orice formalism a locuitorilor din Vest.

— Ia loc, o invită, parcurgând mesajele telefonice, şi ′ se aşeză şi el.

Dal se bucură de posibilitatea de a-l studia antrenat în activitate. Tânji să-şi treacă degetele prin părul lui negru cu reflexe albastre. Oare era la fel de moale şi des cum părea? Şi, ca de obicei, privirea i se opri pe gura precis modelată, o gură care putea să comande sau să-i şoptească cu voce coborâtă, ca şi cum ar fi fost mângâiată fiziceşte. Inspirând adânc, încercă să-şi controleze gândurile năvalnice şi să se concentreze asupra problemelor imediate.

Prânzul lor fusese orice altceva, nu însă un prânz de afaceri. Dar atunci, Dal sperase că aşa va fi. În timpul acela scurt aflase o groază de lucruri despre el. Privind în jurul camerei spațioase zări obiecte de artă lucrate manual şi câteva gravuri ale artei indiene ce atârnau pe cei trei pereți de culoarea fildeşului. Sub picioarele ei se găsea un minunat covor țesut de mână în tonurile pământului; era sigură că fusese confecționat de o indiancă. Plantele verzi, culorile pământului şi soarele ce-şi răspândea lumina prin jaluzele, o destinseră.

Jim încruntă din sprâncene şi se ridică sunându-şi secretara.

— Mai aşteaptă o secundă, o rugă pe Dal.

— Nicio problemă, spuse dând din cap.

Auzi uşa deschizându-se şi se uită într-acolo. Îi sări inima în piept. O tânără elegantă, cu părul blond jucându-i pe umeri, intră în încăpere. Daliei i se părea proaspătă,

plină de viaţă şi frumoasă. O împunsătură de gelozie o înţepă şi închise ochii asimilând acest sentiment neobişnuit pentru ea. Când mai fusese geloasă? Această stare îi era cu totul străină. Până acum.

— Da, Jim?

— Mandy, adu-mi, te rog, hărţile cu zonele de răspândire şi cu refugiile păsărilor sălbatice de pe Triple K.

Mandy zâmbi cu impertinenţă.

— Imediat. Doriţi cafea?

— Eu nu, mulţumesc, răspunse Dal şi scutură din cap, silindu-se să zâmbească.

— Nici eu.

Mâinile Daliei se umeziră şi deveniră reci. Invidia tinereţea şi vioiciunea secretarei. În această perioadă a vieţii sale, nu mai avea niciuna din aceste calităţi şi se simţi ca şi cum ar fi ieşit dintr-un tunel lung şi întunecat. Mandy era atât de frumoasă şi nu avea nicio vină că părea atât de… neprihănită.

Jim privi spre Dal.

— Este mâna mea dreaptă, Mandy Prigozen; mă înlocuieşte când mânuitul hârtiilor devine prea apăsător şi vreau să evadez pe teren pentru câteva zile.

— E foarte drăguţă, comentă Dal cu voce joasă.

Jim îi susţinu privirea şovăielnică, dându-şi seama de tonul nesigur al vocii. Plăcute.

— Dar tu eşti frumoasă.

Căldura îi năvăli în piept şi în obraji şi Dal evită privirea lui plină de căldură, care căuta s-o îmbărbăteze. Era chiar atât de transparentă încât Jim îi observase gelozia faţă de Mandy? înainte de a găsi ce să mai spună, Mandy se întoarse repede în birou cu mai multe suluri mari de

hârtie. Le aşeză pe un stativ pentru hârtii şi le desfăcu.

— Mulțumesc, Mandy, spuse Jim ridicându-se.

— Dacă mai doriți ceva, anunțați-mă. O să-ți înregistrez toate apelurile telefonice, Jim.

Acesta îi mulțumi din cap şi puse o mână pe brațul Daliei.

— Eşti gata să trecem la lucru? o întrebă cu un surâs uşor.

Dal se înfiora sub ochii şi atingerea lui.

— Gata.

O durere de cap încingea tâmplele Daliei, pe măsura ce-şi terminau lucrul. Privindu-şi ceasul, ea văzu că era şase după-masă. Timpul trecuse pe nesimțite în vreme ce ea şi cu Jim stătuseră umăr lângă umăr, parcurgând fiecare regiune de pe hărți.

— Nu mi-am dat seama că s-a făcut aşa târziu, spuse, îndreptându-şi şira spinării. Acum câteva ore îşi scosese sacoul, inconştientă de felul în care portocaliul bluzei de mătase îi completa nuanța naturală a pielii.

Jim îşi lăsă în jos mânecile cămăşii şi-şi închise butonii.

— Nici eu n-am crezut că ne va lua atâta timp, se scuză. Totuşi, intenționez să te împac invitându-te în seara asta la cină.

— Poftim? Capul Daliei se întoarse brusc.

— Ți-am propus să cinăm împreună, în scrisoarea pe care ți-am trimis-o acum câteva săptămâni. N-am primit niciun răspuns, aşa că mi-am închipuit că ai acceptat.

— E atât de târziu! Şi trebuie să mai conduc patru ore până acasă, îi spuse după ce îşi consultă încă o dată ceasul.

— Până acasă? se auzi ca un ecou glasul lui Jim. Am pus-o pe Mandy să-ți facă o rezervare la hotel ca să poți rămâne peste noapte şi să te întorci la fermă mâine

dimineață.

Evitându-i privirea, Dal începu să-şi muşte buza. Se ridică de pe scaun şi îşi luă sacoul. Spre vest, deasupra munților, cerul devenea întunecat şi amenințător. Se apropia o furtună de primăvară şi mai mult ca sigur avea să se furişeze spre poalele Munților Stâncoşi, abătându-se asupra Denver-ului.

— Bine, numai că… Glasul i se stinse. Îşi masă tâmplele, dându-şi seama că degetele îi tremurau. Doamne, o să crezi că sunt nebună…

Jim se apropie, îi luă sacoul şi i-l ținu cât timp se strecură în el.

— Mie poți să-mi spui, o îndemnă calm. Te-a supărat ceva?

Ea se reaşeză pe scaun, înfricoşată să se uite la el. Nervoasă, îşi ascunse mâinile în cutele fustei de în.

— O să ți se pară copilăresc şi imatur, şopti cu vocea încordată.

Jim se aplecă şi o luă uşurel, de bărbie.

— Când un animal a fost maltratat de un om, îți pierzi răbdarea cu el, pentru că reacționează față de tine de frică?

O trase delicat de bărbie, forțând-o să se uite în ochii lui.

Din cauza nodului din gât, nu-i putu răspunde. Se mulțumi să scuture din cap. Jim îşi trase celălalt scaun şi se aşeză, iar genunchii aproape li se atinseră.

— Ce te frământă, Dal?

O trepidație de durere izbucni în ea la auzul vocii joase, care o dezmierda precum mângâierea unui iubit. De fiecare dată când Jim îi şoptea numele cu tandrețe, sufletul o se deschidea automat şi-i răspundea nesilit de nimeni. Inspirând adânc şi uniform, Dal şopti:

— De când s-a întâmplat, nu am mai fost în stare să mă

culc noaptea într-un dormitor, Jim. De aceea dorm în sufragerie, pe canapea. Camera de zi este mult mai largă. Pot să văd dacă vine cineva. Nu este întunecată ori sufocantă.

— Înțeleg. Dar o cameră de hotel?

Ea închise ochii.

— Este doar un dormitor puțin mai mare. Eu… eu nu pot suporta să fiu închisă într-o astfel de cameră toată noaptea. Aş înnebuni. Îmi dau seama că frica mea este copilărească şi ştiu că va trebui să mă dezbar de ea într-o zi. Dar nu acum. Nu sunt pregătită să mă confrunt cu asta.

Jim se întoarse şi-i luă cu grijă mâinile reci într-ale sale.

— Aş spune că deja ai făcut un pas important înainte, lucrând la proiectul acesta şi venind încoace. Ai dreptate, pentru moment e destul.

Dal simți căldura lacrimilor şi încercă să le alunge ridicându-şi ochii spre Jim. Se cufundă în ochii lui de culoarea mierii, cu gene bogate. O perdea de calm îi domoli nervii suprasolicitați şi ea reuşi un surâs şters.

— Ştii cum este să fii dominat de o teamă atât de stupidă? În mintea mea, îmi dau seama că e o prostie. Ştiu că dormitorul de la Triple K, nu este acelaşi cu cel unde a avut loc întâmplarea aceea groaznică. Dar dacă păşesc în el, încep să mă sfâşie emoții nestăpânite şi îmi pierd controlul.

El îi strânse mâna.

— Vreau să-ți destăinuiesc ceva. Când aveam zece ani, m-am târât într-un puț de mină vechi şi abandonat. O parte din el s-a prăbuşit peste mine şi am rămas prins în cursă aproape cinci ore. Într-un fel sau altul, m-a găsit hatali, bătrânul doctor al tribului nostru. Nici azi nu ştiu cum de şi-a dat seama că mă sufocam treptat apropiindu-

mă de moarte, în coridorul acela blocat. Când au săpat printre dărâmături şi m-au salvat, îmi pierdusem cunoştinţa. Mulţi ani după acest incident, înnebuneam dacă intram într-un loc întunecos sau înghesuit. Zâmbi zeflemitor. Ar fi trebuit să mă vezi în primul an de facultate, când eram boboc. Nişte colegi mai mari, ca să facă o glumă, m-au aruncat într-o debara şi m-au închis acolo. Am stat înăuntru trei ore, faţă în faţă cu spaima din mina-temniţă.

Ochii Daliei se umplură de compasiune.

— O, Jim, cred c-a fost îngrozitor!

El ridică din umeri.

— Nu pot recomanda asta ca terapie pentru oricine are de înfruntat teama, dar cu mine a mers. Prima oră, am stat îngheţat, căutând doar să-mi controlez isteria. În cea de-a doua oră, frica mă înşfăcase de gât, am ţipat şi am plâns. Deja, după a treia oră, trecusem prin toate acele emoţii pe care mi le reprimasem în anii din urmă şi mă purificasem. Le acceptasem. De fapt, acceptasem faptul că aş fi putut muri. Acesta era miezul problemei: frica de moarte. Îi aruncă o privire sobră. Ceea ce ţi-a făcut Gordon a fost aproape de uciderea esenţei vitale a personalităţii tale. A ta, ca fiinţă umană. Îţi ia ceva timp să te confrunţi cu spaima şi să începi să te lupţi cu ea.

Îşi înclină capul, luptându-se să-şi reţină lacrimile pentru el. Pentru oroarea pe care o înfruntase Jim fără niciun ajutor sau sprijin. Ce s-ar fi făcut fără înţelegerea lui? Puterea sa era şi puterea ei în clipa aceea. Nu fusese nimeni lângă el când avusese nevoie.

— Îţi mulţumesc că mi-ai împărtăşit această experienţă, murmură grav.

— Orice muritor are rănile lui. Aminteşte-ţi asta

întotdeauna. Tu, eu, Rafe, toți.

Dal reuşi să zâmbească.

— Toți cu excepția drăguței fale secretare, ea este atât de neprihănită.

— Aha, detectez oare în tonul tău o notă de gelozie, doamnă doctor Kincaid? o întrebă el cu un zâmbet răutăcios.

— Cred că da, şi nu sunt foarte mândră de mine. Nu-i doresc lui Mandy nicio experiență de viață nefastă.

— Ştiu că nu-i doreşti. N-ai putea face rău nici unei muşte, chiar dacă viața ta ar depinde de asta, spuse sec ridicându-se în picioare.

Cu părere de rău îi eliberă degetele.

— În ce priveşte gelozia, ei bine, cred că este un compliment mascat la adresa mea.

Ea se strâmbă şi întâlni expresia lui amuzată.

— Ar fi trebuit să găsesc un mod mai adecvat pentru a recunoaşte că mă simt bine în compania ta.

— Din întâmplare, agreez modul în care am aflat că-ți face plăcere să te învârți pe lângă mine, contracară el cu diplomație. Privi pe fereastră.

— Dal, am o idee.

— Ce idee?

— Inițial, mă gândisem să te invit la mine şi să pregătesc ceva de mâncare. Este optsprezece şi douăzeci de minute. Chiar dacă ai pleca acum spre fermă, ai prinde frontul de furtună care se apropie. Am auzit azi-dimineață prognoza vremii şi meteorologii au avertizat că ne paşte o furtună cumplită în seara asta. Ştii la fel de bine ca şi mine că, în această perioadă, furtunile sunt riscante în regiunile înalte din munți. Deci… Jim îi luă mâna ajutând-o să se ridice… ce-ai zice să-ți ofer o mâncare gătită în casă şi

canapeaua din sufrageria mea pentru la noapte? Poți pleca mâine dimineață, după ce trece furtuna.

Oferta suna bine. Şi logic. Dar, în pieptul ei, inima şi sentimentele îi erau guvernate de legile lor proprii.

— Nu ştiu ce să zic, Jim.

El îşi sprijini uşor mâinile pe umerii ei.

— Păstrează-ți calmul, Dal. Eu vreau doar să te ştiu în siguranță, nu afară conducând pe vremea asta de iad.

— Dar… nu mi-am adus o cămaşă de noapte sau altceva…

— Poți să îmbraci una din cămăşile mele de noapte. De asemenea, am o periuță de dinți de rezervă în dulapul cu medicamente.

— Trebuie s-o sun pe Millie când ajungem. Mă aşteaptă să vin în seara asta.

— Nici o problemă.

Cerul se întuneca pe măsură ce parcurgeau drumul spre casa lui Jim. Ochii Daliei se măriră de admirație la vederea locuinței sale. Era o casă mare cu două etaje, în forma literei A, completată de terase la primul şi al doilea nivel. Ambele dădeau în fața unui mic lac, la nu mai mult de trei metri de casă, înconjurat de plopi de munte şi mesteceni cu scoarța albă, amestecați printre molizi albaştri.

— Este încântător, şopti privindu-l în ochi.

— Este la patruzeci şi cinci de minute de Denver, cu maşina, dar merită, aprobă el oprind motorul Blazerului.

Îşi odihni mâinile pe volan pentru o clipă.

— Când am fost transferat aici, acum trei ani, nu am vrut să locuiesc la oraş.

— Aproape poți să-ți pescuieşti cina de pe terasă, spuse Dal râzând.

— Aproape. Am o mică platformă de lemn, unde putem

face asta. Vino. Nu ştiu cum ţi-e ţie, dar eu am o foame de lup.

Jim o conduse în sufragerie, invitând-o să se simtă ca la ea acasă, apoi urcă să se schimbe. Podeaua şi pereţii cărămizii, bine lustruiţi, din lemn de cedru, împrumutau camerei o atmosferă primitoare, ca şi carpetele ind: ene împrăştiate peste tot. Acestea aveau desene simple în tente albastre, galbene, albe şi negre. Şemineul din piatră era completat de o imensă carpetă din piele de oaie, aşezată în faţa lui. Mobilierul rustic, cu marginile verzi ca pădurea, ce-i aminteau de pinii din spatele uşilor glisante, era construit din lemn de vişin.

— Ai cumva nişte haine de schimb? o întrebă Jim, apărând în spatele ei.

Dal se întoarse, năucită încă o dată de robusteţea şi frumuseţea lui, privindu-l cum îşi sufleca mânecile de la cămaşa albastră din stofă ecosez. Purta blugi uzaţi şi cizme de cowboy roase.

— Întotdeauna iau cu mine o pereche de bascheţi, în caz că e nevoie să merg mult pe jos.

— Pari stânjenită de tocurile astea.

— E chiar atât de evident? zâmbi.

El îi întoarse surâsul, oprindu-se la câţiva paşi de ea.

— Da.. Eşti la fel ca mine; vrei să te simţi confortabil, nu împopoţonată ca o gâscă de Crăciun, după ultimul răcnet al modei.

Îi mai veni inima la loc datorită ironiei lui.

— Şi ce propui?

— Am o pereche de blugi care s-ar putea să-ţi vină oarecum. Deci, poţi să scapi de fustă şi de pantofii cu toc. Dacă vrei să te schimbi, vezi că zac aruncaţi la picioarele patului meu de la etaj.

— Mi-ar plăcea.

— Mă găseşti în bucătărie când eşti gata, Dal. Dacă vrei, mă poți ajuta.

Deodată, seara se preschimbă într-o vrajă. Toată greutatea apăsătoare pe care o dusese pe umerii ei se spulberase eliberând-o, în timp ce urca scările spre dormitorul stăpânului casei. Rămase pironită în prag, ameţită de frumuseţea peisajului. Lacul era înconjurat de plopi tremurători, pini şi stejari. Soarele portocaliu se îmbina cu obscuritatea de nepătruns a apropiatei furtuni. Îşi mută privirea la patul susţinut de patru piloni de alamă. Se întinse mângâind alama cu degetele subţiri; metalul avea nevoie să fie frecat. Desenele colorate, specific tribului Navaho, fuseseră ţesute artistic în pătura de lână care servea drept cuvertură imensului pat. Din nou, remarcă simplitatea şi modestia lui Jim Tremain, reazemul lumii ei complicate şi nestatornice.

În momentul în care Dal se descotorosise de costum punându-şi baschetii şi trăgându-şi blugii pe ea, observă nişte furci luminoase la orizont. Vârându-şi marginile bluzei portocalii în pantaloni, coborî scările din lemn şi păşi în sufragerie, unde puse mâna pe telefon şi o sună pe Millie.

Câteva minute mai târziu, Jim se întoarse sorbind din priviri silueta zveltă a Daliei, care intrase tăcut în mica bucătărie. O întâmpină cu un zâmbet, măsurând-o de la părul încă strâns în coc la ceafă, până la picioare. Îşi uscă mâinile cu un ştergar, apoi se apropie de ea.

— Eşti surprinzătoare, Dal, îi spuse el cu vocea-i joasă care vibra, în timp ce-şi ridică mâinile încet înlănţuind-o.

Dal respiră repede, conştientă de masculinitatea lui, când braţele i se aşezară uşor pe umeri. O singură privire

în ochii de culoarea mierii îi fu de ajuns să se destindă.

— Ce… ce vrei să spui? vocea îi era o şoaptă.

— Părul tău, murmură, scoţându-i cu grijă acele de păr din coc. Cât de naturală şi de minunată eşti în blugi!

Gura i se arcui uitându-se în ochii de safire umbriţi, în timp ce culegea agrafele eliberând părul mătăsos din captivitate.

— Ai coborât fără să-ţi desfaci părul sau să-l laşi liber… Aşa, spuse mulţumit, reuşind să aranjeze şuviţele bogate şi încâlcite în jurul umerilor, acum arăţi exact ca femeia pe care o cunosc eu – relaxată şi liberă.

Furnicături discordante ale nervilor izbucneau pretutindeni unde degetele lui puternice îi atingeau ceafa sau umerii, pe măsură ce-i elibera părul din cocul sever. Mângâierea lui Jim era uşoară ca fulgul şi o făcea dureros de conştientă de foamea corpurilor lor, care pulsa palpabil între ei. Era atât de aproape… înfiorător de masculin, într-un fel pe care nu-l mai întâlnise. În braţele lui, nu mai ştia ce-i frica. Se simţea în siguranţă şi iubită. Iubită?

Ochii i se măriră uitându-se la faţa lui serioasă şi lichefiindu-se sub privirea luminoasă care o mângâia în acele momente. El era bărbat. Şi totuşi era chinuită de dorinţa de a se înălţa pur şi simplu pe vârfurile picioarelor şi de a-şi aşeza buzele pe gura lui puternică pentru a-l simţi.

O cuprinseră fiori cutremurători. Oare începea să se îndrăgostească de Jim? Simţămintele pe care i le trezea doar gândul la el, ca şi prezenţa sa erau cu totul altele decât cele trăite în prezenţa lui Jack. Îşi umezi buza de jos luptându-se cu sine însăşi. Aceasta era dragostea? Adevărata dragoste? Simplul sentiment de a fi respectată de Jim, ca de la egal la egal? Sau starea de protecţie şi grija

toată care iradia atât de puternic din trupul lui?

Gândul ameţitor că o dorea, aşa cum un bărbat doreşte o femeie, aproape o copleşi, îşi ridică genele şi întâlni expresia lui indescifrabilă. Jim era atât de aproape… şi atât de năucitor de masculin, încât inima ei îşi încetini bătăile aşteptând. Dorea să fie sărutată. Dar cum i-ar fi putut spune asta? Ce-ar fi gândit el despre eforturile ei nepricepute de a-i împărtăşi această dorinţă? Era oare o greşeală faptul că dorea, pur şi simplu, ca Jim să-i atingă buzele şi să poată astfel gusta căldura lui arzătoare, să-i absoarbă puterea în sufletul ei întunecat şi rece?

Jim citi toate aceste gânduri în expresia ei transparentă. Trebui să-şi stăpânească dorinţa. Ar fi vrut să se aplece şi sa atingă uşor buzele acestea depărtate, care îi implorau mângâierea. Răbdarea moştenită din străbuni îi stăvili dorinţa şi, în schimb, îi dezmierdă doar părul arămiu, strălucitor.

— Vino, vreau să-ţi prezint un prieten. E afară, în spatele casei.

Fremătând, Dal îi permise s-o ia de braţ şi se lăsă condusă prin uşa glisantă într-o curte mare împrejmuită de gard. Euforia îmbătătoare se destrămă şi se lipi de Jim cu ochii larg deschişi de o frică neaşteptată.

— Totul este în regulă, spuse el.

Îi privi obrajii ce-şi pierdeau îmbujorarea. Un imens câine cenuşiu, de vreo patruzeci de kilograme, venea vesel, în salturi, din capătul îndepărtat al curţii protejat de pini şi plopi de munte.

— Doamne-Dumnezeule, şopti Dal, ăsta-i un lup!

Jim zâmbi şi ridică mâna, făcându-i semn câinelui să se aşeze. Ascultător, câinele cu ochii ca ambra se culcă la pământ, cam la trei metri în faţa lor, scheunând în

întâmpinarea stăpânului său şi bătând înfundat, din coada deasă ca o perie, în iarbă.

— Amândoi avem aceeaşi dragoste pentru animalele sălbatice. Tu ai vulturul tău auriu, iar eu îl am pe Raider. Calmează-te, nu-ți face niciun rău. Este un cățel mare, crescut peste măsură.

— Fireşte, poți să pui prinsoare că aşa este, şopti Dal, cu ochii la animal.

Jim râse încetişor, mergând la Raider şi bătându-l prieteneşte pe capul său lat.

— Este jumătate lup şi jumătate câine eschimos din Alaska.

— Asta zic şi eu combinație!

— Nu este un lucru neobişnuit pentru câinii eschimoşilor; evadând din drumurile lor cu sania, devin sălbatici şi se împerechează cu lupii din Alaska.

— Şi-ai fost destul de norocos să pui mâna pe una din… din…

— Corcituri? Mda, cred că sunt norocos, zâmbi Jim întâlnindu-i privirea prudentă. Vino-ncoace. Permite-mi să ți-l prezint pe Raider şi apoi o să fiți prieteni. Te asigur că nu-i nimic mai mult decât un cățel mare. Mai ales când are în preajmă o femeie frumoasă.

La acest compliment, din vocea lui joasă, plină de vibrații, Dal îşi simți obrajii arzând ca focul şi râmase nemişcată, încrezătoare în Jim, dar temându-se încă de animalul sălbatic.

— Nu ştiu prea multe despre lupi, ezită, călcând mărunt spre ei.

— Lupii sunt animale care trăiesc în haită şi îşi respectă şeful. În acest caz, masculul principal sunt eu. Memoria lui Raider m-a fixat drept şeful lui. Atâta timp cât î: arăt că

sunt puternic, nu se va întoarce împotriva mea. Dă-mi mâna.

Sufocându-se de spaimă, Dal îi dădu voie să-i ia mâna. Jim întinse brațul şi i-o acoperi cu a lui.

— Cu siguranță eu nu sunt nici conducător, nicio prezență plină de forță, bolborosi ea, întrebându-se dacă era pe cale să-şi piardă unul sau chiar toate degetele, când Jim îi îndreptă mâna în fața lui Raider, ca s-o miroasă.

— Nu, dar eşti femeia mea, aşa că Raider va şti să te respecte la fel ca pe mine.

Daliei i se tăie răsuflarea la vorbele-i şoptite. Simțea limba trandafirie a câinelui pe degetele ei, dar era mai năucită de afirmația lui Jim. Când acesta îşi întoarse capul spre ea, se topi în ochii săi aurii

— Fem-femeia ta?

— În lumea lupilor, perechea conducătorului este la fel de puternică ca şi acesta.

Schiță un zâmbet nepăsător.

— Te deranjează să fii perechea mea cât timp stai aici?

O tachinase iar. Dal îşi îndreptă atenția spre Raider, care înaintase treptat, dând vesel din coadă.

— Cine este mai periculos, tu sau lupul ăsta?

Rânjetul lui Jim se transformă într-un surâs.

— Suntem amândoi nişte cățeluşi mari, dacă ne dai puțină atenție şi o mângâiere pe creştet. Se ridică în picioare, lăsând-o pe Dal îngenuncheată lângă Raider. Lupul bufni cu coada de pământ, apoi se aşeză culcat în fața ei, răsucindu-se pe spate cu burta în sus..

— S-a aşezat astfel pentru tine, îi spuse. Este un semn de supunere din partea lui; te recunoaşte drept conducător sau superior.

— Am văzut că şi câinii fac asta, observă Dal, absorbită

de comportarea jucăuşă a lui Raider. Lupul se ridică din nou în picioare şi se apropie de ea, scheunând şi aplecându-şi capul. Dal râse şi începu să-l mângâie.

— Blana lui… e atât de moale şi frumoasă…

— Tipic pentru un lup, aprobă Jim, punându-şi mâinile în şolduri şi privindu-i pe cei doi. Într-un fel, se gândi, amândoi erau animale sălbatice. Instinctele naturale ale lui Raider erau acelea ale unui lup, închis într-un înveliş domestic, datorat genelor mamei sale de câine eschimos. Dal era domesticită, dar se temea de bărbați şi avea un înveliş de neîncredere care se învecina cu manifestările unui animal sălbatic.

Încântată de reacțiile lui Raider, atât de asemănătoare cu cele ale unui câine, Dal se lăsă pe genunchi, chemându-l în brațele ei şi dezmierdându-l afectuos.

— E minunat!

— Este reprezentativ pentru un mascul, replică Jim *sec,* întorcându-i zâmbetul.

În momentul acela transparent ca un cristal, Jim o văzu pe adevărata Dal Kincaid. Nu femeia ce construia fortărețe, luptându-se pentru supraviețuire, ci copilul fără griji din ea. Această descoperire îl lăsă fără răsuflare. Îngenunche lângă ei, dorind să împărtăşească acest moment cu Dal. Raider se rostogoli din nou pe spate, dând vesel din coadă.

— De când îl ai? întrebă extrem de conştientă de apropierea lui Jim.

Faptul că se bucurau împreună de un moment atât de neînsemnat o zgudui. Când mai râsese sau se mai simțise atât de fericită pentru un lucru atât se simplu? De mult, de foarte mult timp. Ochii i se umeziră privindu-l pe Jim jucându-se cu Raider.

— De acum zece” ani. Un prieten de-al meu plecase în Alaska trimis de Departamentul de Interne. Ray a dat peste nişte căţeluşi după ce un vânător le omorâse mama, luând-o drept lup. Dădu din cap. Genul de vânător neobişnuit cu zona aceea, presupun. Nu fusese în stare să facă diferenţa dintre blana unui câine eschimos şi cea a unui lup. Oricum, Ray a găsit puii. Prietenul meu se născuse în Alaska şi ştia de obiceiul câinilor din partea locului de a se împerechea cu lupii.

— Deci, ţi-a telefonat şi te-a rugat să iei unul dintre căţeluşi?

Jim clătină din cap aprobator, dându-i lui Raider o ultimă mângâiere înainte de a se scula în picioare.

— Da. Făcusem chiar puţine cercetări asupra lupilor, iar el ştia că sunt interesat de aceştia.

Dal se ridică şi ea, ştergându-şi mâinile de blugi.

— Tu însuţi ai ochi de lup.

El se întoarse, studiind-o cu un surâs uşor pe buze.

— Mi s-a mai spus. Şi mama mea avea ochii cafenii-aurii.

— Când te-am întâlnit prima oară. M-am gândit ca ochii tăi sunt ca *ai* lui Nar. Şi ai lui sunt de culoarea chihlimbarului.

— Poate că sunt un animal deghizat în om.

Un fior de dorinţă mistuitoare i se furişă prin piele, în multe privinţe, Jim îi amintea de un animal, dar numai într-un sens pozitiv.

— Cred că eşti, admise ea.

— Chiar aşa?

— Ei, vreau să spun… râse Dal nervos.

— Nu, mi-ar plăcea să aflu cum mă vezi..

O arşiţă dogoritoare îi cuprinsese gâtul, apoi faţa. Îşi

împleti degetele nervoasă. Atmosfera era agitată de o boare uşoară.

— O să râzi… Am o imaginaţie atât de bogată. Rafe obişnuia să se amuze pe seama mea când stăteam pe pajişte şi-i povesteam despre norii de pe cer. Puteam să văd diferite forme şi lucruri.

Jim clătină din cap cu o expresie serioasă.

— Şi eu obişnuiam să fac acelaşi lucru, numai că nu mă acuza nimeni că visez cu ochii deschişi.

Dal simţi cum un alt zid de apărare se prăbuşea în jurul ei, eliberând-o treptat de încordarea pe care o încerca. Se întoarse, aţintindu-şi privirea spre micul lac care acum se unduia sub o adiere răzleaţă.

— Te văd ca pe un animal de pradă, care a luat înfăţişare omenească.

Şi apoi adăugă imediat:

— Ai un auz extraordinar. După cum ţi-am mai spus, culoarea ochilor tăi îmi aminteşte de ai lui Nar. Păşeşti atât de încet încât uneori cred că eşti o hienă ce merge tiptil în jurul meu.

Dal îi evită privirea tandră.

— Sunt sigură că mă crezi nebună. Jack spunea mereu că sunt un copil imatur care are nevoie să crească.

Dal îşi ridică faţa întâlnindu-i privirea, iar el îi netezi câteva bucle de pe obraji.

— Ăsta-i unul din numeroasele lucruri care-mi plac la tine. Eşti un copil; Poate este de vină sângele meu indian, dar am văzut prea mulţi adulţi, de toate rasele, care şi-au pierdut inocenţa în faţa vieţii. Cred că dacă ajungi să faci asta îţi pierzi jumătate din suflet. Îşi lăsă mâna să se odihnească uşor pe umărul ei, urmărindu-i reacţia. De exemplu, Raider a scos la iveală copilul din tine. Stăteai pe

pământ sprijinită în mâini şi în genunchi, jucându-te cu el. Ți-ai auzit râsul? Cât era de liber? Ştii că-ți dispăruse orice rid de pe față în cele câteva clipe magice?

Îi mângâie unul din colțurile gurii, privindu-i buzele cum se depărtau sub dezmierdare. Dumnezeule, se gândi, să se aplece şi să le atingă cu gura lui…

Dal îi citi intenția în ochii aurii, care ardeau de dorință când îi atinsese buzele cu degetele. Un fulger o săgeta în tot trupul şi îşi simți sfârcurile întărindu-se prin moliciunea strânsă a sutienului. Un gâfâit slab îi scapă simțindu-i degetele alunecând pe bărbie, ridicându-i capul… sus, pentru a întâlni gura bărbătească, puternică. Automat, genele i se lăsară în jos, periindu-i obrajii roz, cuprinşi de flăcări, simțind pe piele căldura jilavă a răsuflării lui. Îngheță lăuntric, aşteptând… aşteptând… dorindu-l. În momentul în care gura lui îi atinse uşor buzele luă foc datorită arşiței iscate de această atingere. Când gura lui se prosternă gurii ei cu o apăsare uşoară şi blândă, rugând-o astfel să-şi depărteze buzele fu năpădită de un freamăt neobişnuit. Un geamăt i se ridică din gât, simțindu-i degetele răsfirându-se pe obraji şi legănându-i fața.

Vibră în ea focul chinuitor al dorinței şi răsuflarea i se opri brusc când îi întoarce cu timiditate sărutul pasionat. Fără să mai conştientizeze, Dal simți cum devine o salcie, îndoindu-se sub impulsul lui puternic, dar controlat, în timp ce Jim, îi sorbea înfometat gura.

— Scumpo, murmură cu voce groasă, eşti pură, scumpa mea dulce.

Când limba lui îi urmări linia buzelor, se înfioră. Niciodată nu se simțise atât de adorată sau dorită. Degetele-i se odihniră rigid pe pieptul încordat şi Dal

capitulă în fața arşiței ce-i stăpânea deopotrivă; coapsele i se mulară după ale bărbatului. Se încredințase pe de-a-ntregul brațelor lui Jim, în timp ce gura acestuia i se mişca încetişor pe buze.

Mintea sa zăpăcită era săgetată de o emoție puternică, dându-şi seama că Jim îi dăruia; nu mai era prădată aşa cum fusese în experiența ei anterioară. Îşi dădu seama că este o novice în brațele lui. Înfometată de acest fel de dragoste pe care el i-o oferea. Parfumul bărbătesc îi umplea nările dilatate şi degetele i se odihniră pe mătasea bogată a părului negru de la ceafa gâtului încordat. Fiecare sorbitură a gurii era ca şi cum un fluture o atingea uşor… Orice atingere a limbii lui îi transmitea un tremur incandescent ce-i alerga fierbinte prin tot trupul. Îl dorea pe Jim. În toate felurile. Dăruia tot atât de mult cât primea de la ea. De unde ştia că avea nevoie de dragostea lui? De ocrotirea lui? Atât de mult fusese frustrată de aceasta, încât Dal descoperi în acel moment cât de imens avea nevoie de grija unui alt bărbat. A unuia singur» Unul care să o poată vindeca. Şi acesta era Jimi.

Toate acele clipe prețioase, ale revelării se încâlciră în focul explorării lui tandre. Când Jim îşi îndepărtă gura de pe buzele ei, se simți deposedată, iar genele i se ridicară timid pentru a întâlni privirea aurie, arzătoare. Un fior de speranță o cotropi, citindu-i mesajul din ochi. Tremura pierzându-şi echilibrul, cu genunchii gata să cedeze, dar susținuți de brațele ce o țineau captivă lângă corpul vânjos şi puternic. Cum i-ar fi putut spune cât de fragilă şi vulnerabilă se simțea în clipa aceea? Cum să-i spună că sărutul lui îi anihilase orice apărare? Din punct de vedere emoțional era secătuită. Jim o putea răni incurabil; gândul acesta o paraliza. Când se scufundă în privirea lui, era ca

şi cum ar fi ştiut şi el asta, ca şi cum ar fi fost într-un fel de uniune telepatică cu el.

Jim îşi luă o mână de pe mijlocul ei şi-i dezmierdă obrazul.

— Nici unul din noi nu se aştepta la asta, spuse încurcat, parcă scuzându-se. Ochii i se întunecară privind profund în cei de safire. Eşti frumoasă, Dal. În întregime; până la inimă şi sufletul tău înfricoşat. Vocea îi coborî într-un ton cântat.

— Umbra pe care o văd în ochii tăi este frica; frica de ceea ce ți-a făcut un alt bărbat. Ți-e frică, de asemenea, că şi eu ți-aş putea face rău. Fă orice, dar nu te teme de mine. N-aş face niciodată ceva să te rănesc, Dal. Mai degrabă m-aş răni pe mine.

Degetul îi trasă conturul buzelor pline şi strălucitoare care se sprijiniseră cu atâta supunere de gura lui câteva clipe mai devreme. Corpul i se împietri de dorința de a se contopi cu Dal, de a o vindeca aşa cum şi ea îl vindeca pe el.

— Am încredere în tine, recunoscu şovăielnic pe un ton nefiresc.

Jim oftă adânc şi o eliberă observând cât era de nesigură pe picioare. Un mic sărut împărtăşit îi devastase în egală măsură pe amândoi. Ar fi zâmbit oare Dal, dacă ar fi ştiut că genunchii lui nu erau mai neclintiți decât apa dintr-un torent?

— Nu te teme de mine, scumpo. În ce priveşte încrederea… Gemu şi un zâmbet zeflemitor îi întinse colțurile gurii, Mai bine să te încrezi într-un animal sălbatic, în aceste momente, decât în mine.

Dal izbuti un surâs frânt «împărtăşit numai de ea, uşurată că Jim îşi păstrase o mână în jurul ei, permițându-i

astfel să-şi recapete echilibrul.

— Pentru mine, tu eşti un animal sălbatic ce a luat înfăţişarea unui bărbat.

— În unele privinţe, bănuiesc că aşa este, admise el. Am fost crescut în deşert unde, când eram copil, mânam oile şi caprele la păscut. Obişnuiam să scot strigăte de corb pentru a mă apăra de vulturii care zburau în jurul turmei, urmărind să înşface câte un miel nou-născut. Cu ochii mei a trebuit să dau de urma câte unui coiot ce stătea la pândă, camuflat în tufişuri, pentru a prinde în cursă o oaie răzleaţă. Pot să miros un şarpe cu clopoţei ce se târăşte la o distanţă de şase metri.

Îi aruncă o privire grăitoare cu o tentă amuzantă.

— Probabil, ai dreptate; semăn mai mult cu o fiară decât cu un om.

Inconştient, Dal îşi atinse buzele, care încă tremurau puternic din cauza mângâierii lui grijulii.

— Animalele au codul lor propriu după care trăiesc, Jim. Mă simt mult mai în siguranţă cu tine decât cu oricare alt om.

Sprânceana i se ar cui.

— Oamenii au pierdut multe din codul de viaţă al animalelor. Nu vei vedea niciodată crimă, lăcomie sau vrajbă printre animale.

Îşi frecă braţele, încercând să se descotorosească de senzaţia de piele de găină care o cuprinsese gândindu-se la Jack Gordon.

Jim clătină din cap, privind norii de purpură şi pe cei cenuşii ca oţelul care continuau să se formeze în toate direcţiile. Soarele fusese de mult înghiţit de frontul de furtună ce se apropia şi pe cer mai zăbovea doar portocaliul crepuscular.

— Animalele se respectă unele pe altele, aprobă. La fel ca Raider; el ştie cine este şeful şi niciodată nu m-ar provoca; numai dacă aş fi incapabil sau prea bătrân pentru un conducător.

Dal se uită în sus, cufundându-se în trăsăturile lui Jim care acum erau mai blânde.. Oare faptul că îi întorsese sărutul îl făcea să pară altfel? O tresărire datorată acestei revelații o sfredeli. Cât de uşor se emoționa Jim; sau poate era aşa doar cu ea? Deodată, o avalanşă de deznădejde o înveli în mantaua ei glacială. Jim spusese că până acum nu descoperise femeia potrivită pentru el. Ce loc putea să aibă ea în viața lui?

— Ai sunat-o pe Millie să-i spui că rămâi aici peste noapte?

Dal clipi smulgându-se din suferința sa interioară.

— Da, am sunat-o ceva mai devreme.

— Te-a amenințat cu mătura, dacă nu te întorci acasă diseară? glumi el conducând-o spre fundul curții, apoi printr-o portiță la marginea lacului.

— A fost puțin surprinsă, dar se pare că a înghițit-o cu uşurință. Nu cred că o să mă pocnească cu mătura când o să ajung acasă mâine dimineață.

Sfâşiată de înțelegerea faptului că s-ar putea ca ea să nu fie chiar femeia pe care Jim şi-o dorea, îşi dădu seama că trebuie să ia o decizie. Dacă ar fi continuat să înflorească în prezența lui, era posibil să încerce o nouă durere. Dar, dacă ar fi bătut în retragere, ce-i mai rămânea? Nimic altceva decât întuneric şi frig în inimă. Dal suferise cumplit în perioada facultății din cauza insuccesului la băieți. Într-adevăr, avusese numeroase întâlniri, dar nimic atât de serios ca să se cațere cu ei în pat. Jack fusese primul şi unicul ei iubit. Dal îl privi pe Jim printre genele

bogate. În timp ce se plimbau pe malul plin de iarbă al lacului. Instinctele o avertizau că este incapabilă să şi le înfrâneze când este vorba de Jim. Îl dorea pe deplin, înțelegând instinctiv că el putea să-i tămăduiască sufletul înfricoşat. Era în stare să i se dăruiască, dar el nu ar fi făcut acelaşi lucru. Sau, numai până la un punct. I-ar fi putut da un sprijin emoțional, dragoste fizică, dar nu şi inima lui. Nu, nu era destul de puternică, destul de femeie. Ar fi dorit să plângă, să dea frâu liber strigătului ce venea din adâncul ei.

Cât stătuseră pe platforma de lemn care se proiecta direct în apa verde-albăstruie a lacului, Dal se hotărî. Poate că nu este cea mai bună decizie, îşi spuse ea, dar cel puțin acum sunt în stare să aleg. Cu şase luni în urmă, Rafe şi Millie trebuiau să ia chiar şi cele mai mici hotărâri în locul ei. Jim îi redase senzația că îşi controla din nou propria viață. Pentru asta îi era recunoscătoare. Se rezemă de el, acesta înconjurându-i umerii cu brațul, uitându-se împreună la lac fără nicio țintă precisă.

— N-am ştiut niciodată ce curaj îți trebuie ca să trăieşti, începu liniştită, privind orizontul întunecat. Acum înțeleg ce voia să spună scriitorul meu preferat, Antoine de Saint-Exupery.

Jim se uită spre Dal şi mâna i se strânse automat pe umărul ei. Era caldă, moale şi vulnerabilă de când se sărutaseră.

— A, aviatorul francez care a devenit scriitor? Ce cuvinte înțelepte a spus?

Ochii Daliei se înnegriră la fel ca norii încărcați de tunete care se apropiau..

— A spus: „O singură întâmplare poate trezi în noi un străin total necunoscut. A trăi, înseamnă a te naşte

treptat”. Mă simt ca o străină față de mine, Jim… ca şi cum renasc încet şi încerc să găsesc curajul de a trăi din nou. Să iau viața în piept şi să mă conduc după propriile mele decizii.

— Există un străin în fiecare, Dal, fu de acord el. Îmi place să mă gândesc că fiecare dintre noi avem mai multe fațete asemeni unui diamant. Şi tu eşti la fel, un giuvaer cu mai multe fețe.

Surâsul îi era încărcat de tandrețe când îl privi.

— Atunci, sunt un diamant brut şi neşlefuit.

— Viața ne şlefuieşte într-un fel pe fiecare. Nici tu nu eşti neşlefuită. Doar că ai început să te maturizezi şi afli toate aceste lucruri despre tine, asta-i tot.

— Asta-i tot? şopti ea. E destul.

Jim râse sarcastic.

— Unii oameni rămân pietre neprelucrate toată viața, dar tu nu. Am sentimentul că tuturor celor din familia Kincaid le place să lupte cu viața din răsputeri, hotărâți să iasă învingători. Şi când faci acest lucru, eşti obligat să te şlefuieşti datorită experiențelor nenumărate prin care treci.

— Da, murmură, am fost destul de şlefuită. Tot ceea ce vreau este să. Mă vindec, Jim.

El se aplecă sărutând-o pe păr, apoi o lăsă să se îndepărteze de el.

— O să te vindeci, îi promise cu voce şoptită. Eşti puternică, chiar dacă încă nu-ți dai seama. Vino, nu ştiu ce simți, dar mie mi-e foame.

Porniră înapoi, unul lângă altul, cu Raider în urma lor. Jim închise poarta, apoi făcură o plimbare până la terasă. Un pat de cărbuni aprinşi dogorea pe grătar şi, cât ai zice peşte, Jim puse la fript două bucăți groase da cotlet.

Dal se tolăni într-un scaun din lemn de cedru cu un pahar de vin în mână. Vântul bătea cu răbufniri intermitente.

— Furtuna se va dezlănțui într-o oră, îi spuse lui Jim.

El se uită spre vest şi întoarse fripturile suculente.

— Se pare că va fi destul de rea. Mă bucur că ai rămas.

Dal mai luă o înghițitură din vinul roşu de fructe. Era înțelept din partea ei că rămăsese? Furtuna care se apropia, cu siguranță, nu putea fi comparată cu cea din sufletul ei. Îşi. Alergă degetele leneş în jurul mărgelelor răcoroase din pahar. Ce amuzant! Niciodată n-ar fi crezut că este o persoană care-şi asumă riscuri, la fel cu restul membrilor familiei. Dar luase hotărârea să-şi rişte inima şi s-o încredințeze mâinilor lui Jim.

Dal închise ochii. Ce făcea? se întrebă. Era nehotărâtă şi se simțea incapabilă să explice de ce permitea ca relația dintre ei să-şi continue cursul, firesc. Avea numai de pierdut. *Şi totul de câştigat,* adăugă o voce firavă. El o învățase că într-o relație oferi şi primeşti, că nu toți bărbații iau, aşa cum făcuse Jack. În acel moment, decise ea, avea nevoie din punct de vedere afectiv de ceea ce-i oferea Jim – nepăsare în privința costului a ceea ce i s-ar putea întâmpla în cursa cea lungă.

După ce inspiră adânc şi neregulat, Dal deschise ochii.

— Se uită cât de atent lucra Jim la grătar. Un surâs blând i se ivi pe buze şi simți cum frica se pierdea undeva, departe. Deasupra ei, norii se rostogoleau amenințători şi începeau să şteargă amurgul de culoarea caisei. Se apropia furtuna şi. De data aceasta, o întâmpină cu brațele şi inima deschise…

Capitolul 6

— Te-ai gândit cumva, câtuşi de puțin, la excursia noastră de peste două săptămâni? o întrebă Jim spălând vasele. Le puse în chiuvetă, apoi scoase din frigider o plăcintă de vişine proaspătă.

Dal îşi şterse gura cu un şervețel, simțindu-se confortabil după ce mâncase o porție zdravănă din deliciosul cotlet.

— Puțin, Jim, nu pot să mai mănânc nicio fărâmiță!

El o privi, tăind din plăcintă.

— Eşti sigură? Am făcut-o chiar eu azi-noapte.

Doar felul în care spusese asta o făcu să se simtă vinovată.

— În regulă. Numai o feliuță, totuşi. E bine că nu mănânc aici tot timpul, altfel aş deveni dolofană.

Puțin încruntat îi înmâna farfuria, turnă cafea fiartă proaspăt şi se aşeză în fața ei.

— Ai nevoie să te. Îngraşi, protestă.

O trosnitură stridentă de tunet întrerupse liniştea şi Dal privi. Afară prin fereastra bucătăriei. Cerul purpuriu, zdrențuit, promitea o furtună aprigă.

— Se pare că stăm înăuntru la voia ei, murmură, luând o bucată de plăcintă.

Jim se răsuci urmărind vijelia prin geamul uşilor glisante de sticlă care dădeau pe terasă.

— Nu te îngrijora. Noi, pe aici, am scăpat cu bine din multe chestii primejdioase. Nu-i aşa, Raider?

Raider îşi săltă capul de pe labele încrucişate. Lupul stătuse, până atunci, culcat lângă scaunul Daliei.

— Cred că te place, spuse Jim, mângâind animalul. De obicei, nu-i prea agreează pe străini.

— Sunt perechea ta, îți aminteşti? spuse Dal cu un surâs

amar. Ori, cel puțin Raider își mai aduce aminte.

— N-am uitat, răspunse susținându-i privirea amuzată.

Observă neliniștea din ochii-i albaștri și se hotărî să evite o discuție referitoare la relația ce înmugurise între ei.

— Să ne întoarcem la afaceri și să vorbim despre călătoria noastră. Vrei să faci rost de două șei, cai și un animal de povară?

— Firește.

Jim își termină porția de plăcintă, împinse farfuria la o parte și se întinse după ceașca cu cafea. Vântul se năpustea din ce în ce mai puternic asupra ferestrei și o altă licărire de fulger sfâșie în bucăți întunericul tot mai adânc de afară.

— Culoarea calului este importantă.

— Da?

— Cai cenușii, negri sau cafenii. În niciun caz albi sau bălani.

Ochii Daliei se îngustară și își așeză furculița pe masă.

— Culori asemănătoare pădurii și pajiștilor pentru a fi greu de identificat. Nu-i așa?

— Da, replică Jim. Albul sare în ochi, ca și cum ai arăta. Cu degetul mare, pentru oricine are un binoclu.

Dal își puse la o parte plăcinta mâncată pe jumătate și își încrucișă mâinile pe masă.

— Te aștepți la necazuri, nu-i așa?

— Îmi iau doar niște măsuri preventive.

Tulburată de conversație, Dal încercă să-și mascheze Stinghereala sorbind din cafea.

— Vrei și tocuri de pușcă atașate la șei?

El înclină din cap ferindu-și privirea.

— Eu am tocul meu propriu pe care o să-l aduc. Dar și tu ar trebui să ai unul.

— Dacă află Rafe, o să sară până în tavan, Jim. El este de acord să particip la acest proiect numai pentru motivul că se gândeşte că ceea ce facem e lipsit de primejdii.

Jim răsuci încet cana în mâini.

— Bănuiesc că da. Şoimii şi vulturii ar trebui să-şi fi depus ouăle când vom ajunge noi. Dacă Gordon a învăţat ceva de la tine este faptul că puii sunt mai uşor de ţinut în viaţă decât ouăle. Nu cred că va încerca să-i fure decât după ce au ieşit din găoace, la începutul lunii iunie.

Primii stropi muşcători şi iuţi de ploaie loviră zgomotos fereastra, când Dal replică:

— Cu el nu ştii niciodată la ce să te aştepţi, Jim. Dacă are motive suficiente ca să păstreze ouăle în siguranţă şi la căldură, s-ar putea să vină mai devreme.

— Numai dacă are un elicopter. Nu există posibilitatea să scoată ouăle în afara domeniului dacă vine călare. Va sfârşi prin a sparge prea multe dintre ele. În plus, ar mai avea problema cu încercarea de. A le ţine la căldură fără să omoare embrionul.

— Asta-i adevărat. Dar Jack poate încerca orice ca să facă nişte bani, indiferent de risc.

Jim clătină din cap şi se ridică.

— Vino, hai să mergem în sufragerie şi să urmărim furtuna.

În sufragerie, Dal se încolăci pe canapea lângă Jim, cu picioarele goale încrucişate sub ea. Legănă cana de cafea în mâini rezemând-o de coapsă. Uşile glisante dădeau spre vest şi permiteau vizionarea spectaculoasei furtuni dezlănţuite. Putea să audă vântul şuierând prin burlanul coşului de la căminul masiv. Raider intră încet în cameră şi se aşeză satisfăcut pe carpeta indiană din faţa canapelei.

— Este la fel ca un câine, nu-i aşa?

— În unele privințe, răspunse Jim. Este foarte bine dresat. Când sunt pe teren nu-l pot lăsa să meargă înainte, deoarece sperie animalele şi oamenii. După ce a crescut destul de mare l-am învățat opt semnale cu mâna. Pot să-l fac să se aşeze, să se târască sau să vină la mine fără să facă cel mai mic zgomot. În felul ăsta, ori de câte ori călăresc în munți, nu tulbură cu nimic împrejurimile.

Dal se uită la el admirativ.

— Încearcă să dresezi un câine să facă toate chestiile astea!

— Se face mereu acest lucru cu animalele care apar în filme de televiziune sau de cinema.

Jim zâmbi şi sorbi din cafea.

— Raider are, totuşi, o inteligență extraordinară.

Dal se încălzi sub zâmbetul lui. Jim stătea aproape dar nu făcuse nicio mişcare spre ea; într-un sens era liniştită, pe de altă parte îi dorea apropierea continuă.

— Deci, iese şi el cu tine în excursiile pe teren?

— De câte ori am ocazia.

Sprâncenele i se încrețiră şi schimbă o privire cu Dal.

— Cum ar reacționa vulturul tău dacă Raider ar veni cu noi?

— Rafe are şi el câini, iar Nar îi lasă în pace.

— Vulturii aurii sunt folosiți în unele țări la vânătoarea de. Lupi şi vulpi. Mă întrebam doar dacă Nar şi-a dezvoltat gustul pentru asemenea animale.

Ea surâse.

— Îi plac la nebunie iepurii. Cred că Raider ar fi în siguranță.

Jim clătină din cap, uşurat în sinea sa. Încercase să atenueze amenințarea potențială de a da peste Jack Gordon pentru a nu o alarma. Dacă Raider venea*, cu ei,

instinctul lui de animal, instinct ce funcționează ca un sistem radar sofisticat, i-ar fi putut pune în gardă cu mult timp înainte ca alți oameni să apară într-o anumită zonă.

— În regulă. Cât timp a trecut de când n-ai mai fost într-o astfel de călătorie?

Meditativă, Dal se lăsă pe spate.

— De mult timp. Când eram puşti, călăream toți trei frații împreună cu fermierii săptămâni întregi la sfârşitul sau în timpul verii. Se trezi din visare. De când m-am măritat cu Jack, n-am făcut nimic altceva decât să trăiesc în corturi în mijlocul junglelor.

Jim nu mai adăugă nimic, dar mânia stărui în adâncul inimii lui. Nu putea crede că Dal era cât pe-aci să moară de malarie.

— Ce-ai zice atunci să gătesc eu? în fiecare an plec cam două sau trei săptămâni în astfel de excursii.

— Ar fi fantastic! Eu, oricum, nu sunt cel mai bun bucătar de pe pământ.

Lumina unui fulger străbătu strălucitor de-a lungul ferestrei şi întreaga casă se cutremură când trăsnetul lovi un copac din apropiere. Dal tresări şi-şi puse mâinile pe ochi pentru a se proteja de strălucirea orbitoare. Simți mâna lui Jim pe umărul ei şi se relaxă.

— A trecut mult timp de când n-am mai văzut vijelii cu trăsnete, ca ăsta. În junglele din Extremul Orient erau ploi musonice. Dar nu exista o furtună straşnică cu trăsnete ca în Colorado.

— Pot fi aprige, îşi dădu el acordul, calm.

Vântul izbea casa şi Jim putea simți cum vremea se răcea.

— Ți-e frig?

— Puțin, răspunse cu o clătinare din cap.

— Stai pe loc, îi zise, ridicându-se. Voi ațâța focul în cămin.

Seara trecea în zbor. Căldura strălucitoare a focului bun de stejar alunga umezeala adusa de furtună. Ploaia continua să toarne trăsnete şi fulgere ce dansau pe cer fără odihnă. La un moment dat, se întrerupse curentul electric. Întunericul era aproape total, cu excepția focului din şemineu. Prezența lui Jim potoli teama de întuneric a Daliei. El găsi o lumânare, o aşeză pe podea lângă hărți şi se culcă pe burtă. Ea îl imită şi începură să facă planuri cu privire la excursie.

Raider se sculă şi merse până la locul unde Dal Stătea aşezată pe burtă. Lupul se trânti cu zgomot la mai puțin de zece centimetri de ea, dând din coadă prietenos. Dal se întinse şi îl mângâie cu afecțiune. Când îşi îndreptă atenția spre Jim, observă o patimă indescifrabilă, profundă în ochii negri strălucitori. O pasiune ce creştea între ei şi se simți ca şi cum ar fi fost învăluită într-o gogoaşă din mătase țesută din mângâierile lui.

Dal se propti pe genunchi lângă el. Îşi concentră ochii asupra gurii lui Jim şi tânji cu ardoare, reamintindu-şi sărutul ca un fulg. Dorea să fie sărutată iar. Cu un efort conştient îşi îndreptă gândurile spre preocupările lor actuale şi-i arătă ceva pe hartă.

— Rafe a construit o serie de barăci acum şapte ani. Ele au salvat viețile câtorva crescători de vite, când. Aceştia au fost prinşi sus pe munte de viscolele timpurii.

— Şi una din ele poate salva viețile noastre dacă prindem o zăpadă târzie, la altitudinea aceea, zise Jim, notându-şi informația.

— Rafe a spus că va zbura cu elicopterul la fiecare baracă şi o va aproviziona cu mâncare şi alte lucruri

necesare înainte de a porni noi în excursie.

— Bine. Cu toate că, rosti el tărăgănat, strâmbându-se, sunt un bucătar destul de bun şi nu am nevoie să mă bazez pe conserve.

Dal îşi înăbuşi râsul, se ridică şi îşi sprijini mâinile pe coapse.

— Înțeleg. Eşti unul dintre bucătarii aceia de sub cerul liber care cred în găsirea hranei zi de zi.

— De regulă, aşa sunt. Raider se pricepe să prindă o prepeliță sau un iepure.

Ochii ei licăriră provocator.

— Ca şi Nar.

Jim îi întâlni ochii şi îi răspunse cu o privire pătimaşă.

— Este un pariu, doamnă doctor Kincaid? o întrebă moale.

— Că Nar ne poate face rost de hrana necesară?

— Da. Sau că Raider poate face o treabă mai bună decât Nar vânând. Îți dai seama că nu vom fi în situația de a trage cu puşca pentru a doborî hrana. Nu vreau ca vreun zgomot inoportun să sperie păsările sau să ne anunțe prezența în zonă. Asta-i un alt motiv pentru care doresc să-l iau şi pe Raider. Dacă-l trimit la o partidă de vânătoare, îşi va face meseria şi va aduce vânatul la mine. Nu mă pot Stăpâni să nu mă întreb dacă Nar se va putea lipsi, pentru tine, de ceea ce prinde.

Dal se lăsă pe spate sprijinindu-se de canapea şi îşi cuprinse cu brațele picioarele îndoite.

— O va face, dacă mănâncă el primul. Rafe întotdeauna avea probleme cu iepurii la fermă şi eu îl trimiteam pe Nar să-i stârpească. Prindea cam opt într-o zi. Şi, îndată ce îşi făcea plinul, renunța la restul în favoarea mea.

— Impresionant, strâmbă Jim din buze.

— Tot mai vrei să pariem pe cine va face rost de hrană?

El îi întinse mâna.

— Da, vreau.

Dal i-o strânse şi zâmbi.

— Ce primesc dacă o să câştig?

— Nu va trebui să speli vasele după ce termin eu cu gătitul.

— S-a făcut! râse încântată.

— Dar ce se întâmplă, dacă o să câştig eu?

— Atunci spăl vasele după ce mâncăm.

El o privi mânios.

— O să le speli oricum. Ştii regula unei excursii în grup: ce prepară bucătarul nu curăță tot el.

— Bărbat misogin! Lasă-mă să mă mai gândesc în timpul nopții, Jim. O să găsesc eu ceva, spuse râzând.

Avea câteva răspunsuri la îndemână, dar tăcu. Niciunul dintre ele nu era potrivit în acel moment. Se mulțumi să completeze traseul călătoriei de două săptămâni. Dal arăta mai destinsă ca oricând, cu o scânteiere de entuziasm în ochii albaştri.

— Dacă nu te-aş cunoaşte, aş spune că aştepți cu nerăbdare excursia noastră.

Dal surâse uşor, relaxându-se în prezența lui Jim; şi a focului jucăuş.

— Mm, aşa este. Iubesc munții şi le-am dus dorul atât de mult de când am plecat acum şase pi. Îmi place să dorm afară, sub stele şi să simt pământul sub mine. Nu e nimic mai frumos ca mirosul proaspăt de conifere amestecat cu cel al cafelei filtrate când te scoli de dimineață, spuse oftând.

— Într-adevăr, o aprobă el ridicându-se în picioare, nu este. S-a făcut aproape unsprezece. Hai să ne pregătim de

culcare.

Cât timp Dal făcu un duş şi îşi puse una din cămăşile lui Jim ca să doarmă în ea şi halatul pe care i-l împrumutase, acesta îi făcu patul pe canapea. Focul se întețise răspândind în jur căldură şi lumină, în timp ce ea cobora scările fără zgomot. Jim zâmbi urmărind-o.

— Într-un fel sau altul, îi spuse el, îmi faci halatul să arate bine.

Jim îi sorbi înfometat chipul – părul umed şi în dezordine ce îi încadra fața în formă de inimă îndulcindu-i pomeții; halatul de pluş îi învăluia minunat silueta zveltă, accentuându-i nuanța ivorie a pielii, şi o îmbujorare trandafirie îi colora obrajii când îi întâlni timidă privirea. Repede, Jim se strădui să-şi ascundă sentimentele vizibile din ochii săi.

— Ai o haină de casă călduroasă, recunoscu Dal suflecându-i mânecile largi.

A purta halatul lui Jim era ca şi cum el ar fi ținut-o în brațe, se gândi, simțind cum o stare plăcută de oboseală punea stăpânire pe ea.

— Vrei să spui că s-ar putea să n-o mai găsesc după ce pleci mâine dimineață? întrebă Jim nedumerit, agitându-se în jurul patului improvizat.

— S-ar putea, răspunse, oprindu-se lângă canapea. Ochii i se umplură de duioşie când se întoarse să-i întâlnească privirea. Încă nu se dăduse drumul la electricitate şi doar lumina focului le prindea trăsăturile umbrite ale fețelor. Nu trebuia să te străduieşti atât. O pătură sau două ar fi fost de-ajuns.

El negă scuturând din cap.

— Am vrut să te simțirea la tine acasă, pe canapea, o asigură.

Dal sesiză intensitatea privirii lui şi tremură sub aceasta când se aplecă şi dădu la o parte păturile pentru a descoperi un cearşaf cu model înflorat.

— Mulțumesc, Jim.

— Ne vedem mâine dimineață. O, Raider, probabil, se va plimba pe scări la noapte, să nu te sperii.

Ea se întoarse spre lup. Raider stătea culcat pe carpeta din fața focului, cu ochii întredeschişi, ca şi cum le asculta discuția.

— Da?

— Te va păzi. Ca să fie convins că eşti în siguranță.

— Sunt impresionată, şi surâse spre lup.

— Numai să nu te sperii de el. Noapte bună.

În clipa aceea, Dal dori să facă câțiva paşi spre Jim şi să-l sărute. Un sărut cast pentru solicitudinea lui în acele circumstanțe. În loc de aceasta, îşi coborî genele şi, cu glasul puțin mai ridicat decât o şoaptă, rosti;

— Noapte bună, Jim. Şi mulțumesc..; pentru tot…

— Să ai numai vise plăcute la noapte, scumpo, îi răspunse tandru şi urcă scările încet, dispărând în semiîntuneric.

Dal îl văzu pe Raider ridicându-şi capul pentru a-şi privi stăpânul.

— Poți să te duci la el, îi spuse lupului, şi îşi lepădă halatul de pluş.

Raider înclină capul, cu ochii inteligenți ațintiți asupra ei, apoi dădu din coadă şi rămase pe loc. Dal zâmbi şi-l mângâie pe cap înainte să se culce pe canapeaua confortabilă. În momentul în care închise ochii, adormi pe loc. Nici chiar rafalele vântului ce urla afară nu o împiedicară să doarmă în continuare cufundată în adâncimea abisală a somnului. Dintr-un motiv nedefinit

ştia că este în siguranță şi, pentru prima oară în şase luni, Dal dormi adânc.

Buf, buf, buf, continua să se audă şi Dal încruntă din sprâncene, desprinzându-se treptat din ghearele somnului. Ce era zgomotul ăsta? Dormise pe spate şi acum se răsuci încet pe o parte şi se strădui să-şi deschidă ochii, îi trebuiră câteva secunde bune ca să înțeleagă că Jim aplecat deasupra căminului adăuga, în linişte, câteva lemne peste cărbuni. Raider era aşezat aproape de canapea şi bătea fericit din coadă, urmărindu-şi stăpânul. Căldura i se răspândi în tot trupul, când îşi dădu seama că Jim nu dorise ca focul să se stingă, pentru că lumina întunericul în care se afla ea.

Bătăile inimii se întețiră uitându-se plină de dorință la corpul lui îmbrăcat pe jumătate. Purta numai nişte pantaloni de pijama legați cu şiret la brâu, iar culoarea lor albastru-deschis îi scotea în evidență pielea strălucitoare în lumina focului. Dal îşi reaminti intens cum se odihnise la pieptul lui acoperit de părul negru, moale şi cârlionțat, la vocea adâncă şi liniştitoare ce o mângâiase, în vreme ce o legăna blând în brațele sale. Un spasm de dorință o străbătu, o foame aproape tangibilă de a şti mai multe despre el.

— Jim? Vocea îi era răguşită din cauza somnului.

El se întoarse.

— Culcă-te la loc. Totul e în ordine, îi zise liniştit.

Dal se căzni să se ridice şi pătura căzu, scoțând la iveală cămaşa şifonată, cu nasturele de sus desfăcut şi cu despicătura umbrită a sânilor vizibilă sub material.

— Cât e ceasul?

Aşezând la loc grătarul căminului, Jim îşi şterse mâinile şi răspunse:

— Aproape patru. De ce nu te întinzi la loc? Se apropie de ea, cu faţa în umbră.

— Cred că bufniturile lui Raider cu coada m-au trezit, spuse ea uitându-se în ochii lui întunecaţi, de nepătruns. Îi zări uşoara curbură a gurii şi se gândi că arăta grozav de bine făcut.

— A stat aici cu tine toată noaptea. Jim dori să se întindă şi să-i îndepărteze cele câteva şuviţe de păr de pe obraz. Părea un copil frumos şi fericit; buzele uşor depărtate, ochii întredeschişi şi încă somnoroşi, iar vocea… o răguşeală moale şi vulnerabilă care-i producea fiori. Privirea i se mişcă de la gâtul subţire la clavicule şi apoi. La sânii plini, abia întrezăriţi, de sub cămaşă. Se ghemui la picioarele ei, pierdut în ochii albaştri ce încercau să se desprindă de somn.

— Se pare că ar fi binevenită o ceaşcă cu ciocolată fierbinte, murmură el, zâmbind uşor.

Dal îşi frecă ochii.

— Ar fi grozav.

— Stai liniştită, îi spuse, după ce se~ ridică. O s-o pregătesc eu.

Un val de slăbiciune pusese stăpânire pe ea şi clătină din cap.

— Eşti sigur? Vreau să spun că m-aş putea scula s-o prepar…

Jim se întoarse din uşă.

— Îmi place obiceiul nostru, Dal. Stai acolo şi odihneşte-te.

Pocnetele şi trosniturile plăcute ale focului o hipnotizară. Se aşezase în capul oaselor. Şi-şi trăsese picioarele sub ea. Cu păturile în jurul coapselor, îi era destul de cald. Furtuna trecuse şi putea simţi răcoarea din

aer care rămăsese în urma acesteia. Raider începu să bată iar din coadă şi ea se uită în sus aşteptându-se să-l vadă pe Jim venind. Nu înceta niciodată s-o uimească cât de uşor călca. Se întinse apucând cana de ceramică.

— O, cu frişcă, de data asta, glumi ea.

— N-am putut găsi frişcă în bucătăria lui Millie, i-o întoarse Jim, aşezându-se pe carpetă şi sprijinindu-şi spatele de canapea, foarte aproape de Dal.

Ea sorbi cu precauţie, închizând ochii.

— Mm, faci cea mai bună ciocolată. Chiar mai bună decât o face mama; şi se pricepe.

— Atunci simt angajat?

Râse încet.

— O să mă strici cu atâta răsfăţ, Jim Tremain. Ciocolată la fermă şi acum aici.

Rezemându-şi mâna de canapea, se întoarse şi se uită la ea.

— Ai nevoie de puţin răsfăţ, spuse el încetişor.

Apoi, zâmbetul din ochi i se răspândi pe buze.

— Şi, de asemenea, nu ştii cum să-ţi bei ciocolata.

Dal îşi aplecă capul, lăsă ceaşca în poală şi o strânse cu degetele.

— Ce tot spui?

Jim se aşeză în genunchi, cu ochii plini de amuzament, îşi puse ceaşca deoparte şi se întinse.

— Asta, murmură luându-i faţa în căuşul palmelor sale.

Degetul i se mişcă uşor pe buza ei superioară.

— Ai o mustaţă de frişcă, îi zise pe un ton îngroşat. Poate să arate extraordinar la un bărbat, dar ţie îţi face un singur serviciu.

Era atât de aproape şi incredibil de masculin, încât Dal îşi ţinu automat răsuflarea pe când el îi îndepărtă cu

atenție frişca. Buzele i se depărtară şi îşi ridică privirea întâlnind… topindu-se sub privirea lui pătimaşă. Îi văzu ochii îngustându-se uşor şi deveni conştientă de furnicăturile rămase pe buză, acolo unde el îşi plimbase degetul.

— Care? întrebă aproape şoptit.

— Îl face pe un bărbat să-ți dorească buzele, mârâi slab.

Genele i se închiseră strâns şi aşteptă.

— Da…

În clipa în care gura lui i-o atinse pe a sa, Dal fu zguduită de un şoc puternic. De data asta nu mai era nici provocare, nici tentativă de explorare. Nu; de data aceasta Jim îşi cerea drepturile. Gura lui se mişca despotic pe buzele ei, depărtându-le, luându-i-le înfometat, hrănindu-i dorințele latente până când izbucni ca o explozie. Jim avea gust de ciocolată consistentă, de frişcă dulce şi aroma sa proprie de bărbat. Se acoperi de strălucire în aceste clipe memorabile, în vreme ce gura lui i se închina, amețind-o, convingând-o să se predea. Scoase un suspin de plăcere când limba lui îi trasă fiecare curbură şi gropiță a gurii, ea căutând să se agațe de el, în timp ce tremura violent. Degetele bărbatului i se plimbau prin păr, masându-i uşor pielea capului, trimițându-i în tot corpul sute de săgeți. Sfârcurile sânilor i se întăriră când se lipi de pieptul ca un zid al bărbatului şi răsuflarea ei deveni tot atât de neregulată ca şi a lui.

Jim îşi întrerupse sărutul cu părere de rău, luând mici sorbituri din fiecare colț al buzelor ei depărtate şi. Ştergându-i ultimele resturi de frişcă. Îi simți freamătul, în timp ce o ținea în brațe.

— Eşti atât de feminină şi de frumoasă, îi şopti, sărutându-i ochii închişi. Nările i se lărgiră şi inhală

parfumul ei deosebit. Şi miroşi atât de dulce. Eşti atât de femeie în toate privinţele…

O durere continuă creştea şi o cuprindea pe Dal. Simţi cum realitatea dispare. Inima îi bătea dezordonat şi răsuflarea îi era necontrolată, în timp ce se relaxa împresurată de iubirea lui. Se simţi pierdută când într-un târziu gura lui i se desprinse de buze şi deschise ochii. Privirea lui de chihlimbar ardea de un foc ce o năuci şi Dal nu putu decât să se uite mirată, dându-şi seama în acele clipe preţioase de dorinţa bărbatului. Îl văzu cum se apleacă şi îi sprijină ceaşca care ameninţa să se verse, fiindcă de-abia era în stare să o ţină. Dal îi aruncă o privire neajutorată când mâna lui întunecată şi puternică se încolăci în jurul ceştii şi a mâinilor ei.

— Mă faci să simt din nou, îi spuse ea şovăielnic. Niciodată nu mi-am dat seama că un bărbat mă poate face să ma simt… bâjbâi după cuvântul potrivit, cu mintea răvăşită de sărutul lui pasionat… dorită.

Jim se întinse, mângâindu-i obrazul îmbujorat.

— Adorată, o corectă. Aşa cum ar trebui să fie o femeie de bărbatul ei.

Lacrimile îi umbriră vederea şi îşi înclină corpul, continuând cu vocea ca o şoaptă plină de durere.

— De când… când s-a întâmplat, am simţit orice altceva decât plenitudine. Sau dorinţă. Lacrimile se scurseră pe obraji, poteci argintii în lumina focului. M-am simţit atât de murdărită… atât de umilită de ce s-a întâmplat… nu pot să-mi dau seama cum de mă poţi dori după… după…

Jim o mângâie pe obraz simţind dogoarea lacrimilor pe degete, căutând să-i domolească suferinţa ce-i răzbătea atât de evident din glasul şovăitor.

— Cred că te-am dorit de când ne-am întâlnit acum trei

ani, începu. Uită-te la mine, Dal. Haide, n-ai de ce să-ți fie ruşine. Haide… reuşi s-o convingă.

Se jena să-şi ridice genele şi să-i întâlnească ochii limpezi, clari şi plini de milă.

— Trei ani? Ce tot vorbeşti? se smiorcăi.

Luându-i ceaşca din mâini, o puse pe măsuța de lângă canapea. Se aşeză apoi lângă ea, luând-o în brațe. Dal se lăsă îmbrățişată fără nicio ezitare, corpul său mai plăpând. Mulându-se pe formele vânjoase ale lui Jim. Asemeni unui copil lovit, se ghemui cu capul pe pieptul lui şi cu mâinile strânse în față. El îi netezi părul cu mâna tremurătoare.

— Te-am văzut acum trei ani, Dal. Eram prezent la o conferință unde vorbeai despre păsările de pradă.

Închise ochii, rememorând acea zi cu o claritate extraordinară.

— Purtai un costum de în, de culoarea piersicii şi m-am gândit că erai cea mai frumoasă femeie din sală. Auzisem de tine şi înainte, dar nu te întâlnisem niciodată. Iar bărbații roiau în jurul tău. Vedeau ceea ce vedeam şi eu: o floare de o rară frumusețe. Şi atunci erai subțire ca şi acum şi arătai epuizată.

Dal se strânse, la pieptul dogoritor de căldură, fericită cum nu mai fusese niciodată până atunci.

— Eram. Tocmai scăpasem dintr-o junglă, din America de Sud şi de Jack, pentru o vreme. Asta era după prima noastră ceartă adevărată. Petrecusem aproape trei ani în iadul acela verde şi doream cu disperare să mă întorc la civilizație. Aş fi făcut orice numai ca să vorbesc cu oameni. După cum ai constatat şi tu, preşedintele conferinței m-a invitat să vorbesc despre subiectul meu preferat şi am acceptat.

Jim o sărută pe păr, inspirând parfumul lui de caisă.

— Mă bucur c-ai făcut-o.

Bătaia regulată a inimii lui îi potoli tulburarea din suflet şi Dal se trezi zâmbind.

— Când te-am văzut prima oară la fermă, am fost sigură că te mai întâlnisem înainte… dar nu mi-am putut da seama unde.

— La conferinţă am venit şi m-am prezentat. Cu toate că, rosti tărăgănat cu voce amuzată, încă alţi cinci bărbaţi rivalizau în acelaşi timp pentru a-ţi câştiga atenţia. Nu te învinuiesc că nu m-ai ţinut minte.

Inspiră adânc şi neregulat.

— Trei ani, Dal. Nu ştiu ce s-a întâmplat, dar nu te-am uitat niciodată. Apoi, când te-am reîntâlnit la fermă…

Se ridică puţin, cu mâinile sprijinite de braţele lui.

— M-ai întâlnit acum trei ani. Nu-mi vine să cred. Vreau să spun…

Jim îi atinse buzele cu degetul; erau moi, pline şi-l ispiteau să le sărute din nou. Rezistă tentaţiei. Cu greu.

— Cred că aşa ne-a fost scris – ai fost făcută să fii femeia mea.

Femeia lui… Dal îşi odihni obrazul de palma lui.

— Nu pot să cred nimic din ce-mi spui, începu cu o voce stranie. Nu ştiu ce să cred despre asta, Jim. Despre tine. Despre mâine însămi.

El clătină din cap, iar ochii i se întunecară.

— Ştiu, scumpo. O s-o luăm încetişor. Nu e deloc nevoie să ne grăbim. Rănile deschise au nevoie de timp ca să se vindece mai întâi.

Dal îi aruncă un zâmbet nesigur; genele îi erau smălţuite de lacrimi.

— Aş vrea să-ţi pot arăta cât de mult însemni pentru mine. Mi-ai dăruit deja atât de mult, Jim. Iar eu nu ţi-am

dat nimic în schimb.

— Mi-ai dat încrederea ta. Şi odată cu aceasta înfloresc şi sentimentele. Nu te întrista. Totul va merge bine.

O presimţire vagă o încercă şi căută să-şi alunge această senzaţie.

— Ai atâta răbdare…

Cu un surâs, se desprinse cu grijă de ea. Nu dorea asta, dar îşi dădea seama că era cel mai bun lucru pe care-l putea face în acea împrejurare. Dal nu era încă pregătită pentru mai mult decât ceea ce se petrecuse deja între ei. Jim o îndemnă să se întindă pe spate şi apoi o înveli cu pătura.

— Am răbdare cu tine, aprobă. Aplecându-se, îi dezmierdă părul. Te văd când te trezeşti. Fără vise urâte…

Lumina soarelui pătrundea prin ferestre, scăldând-o pe Dal în strălucirea ei pe măsură ce se trezea. Nările i se dilatară de mirosul de slănină ce plutea prin sufragerie şi-i lăsa gura apă. Stomacul i se revoltă şi se simţi lihnită de foame. O undă fermecătoare de fericire o pătrunse în tot trupul când îşi dezmorţi leneş mâinile deasupra capului. Dal auzi iar buf, buf, buf, şi ştiu că Raider era pe-aproape. Deschizându-şi ochii îl zări lângă canapea, cu limba trandafirie ieşindu-i afară din gură în semn de bună dimineaţa şi cu ochii larg deschişi şi alarmaţi când o văzu ridicându-se.

— Bună dimineaţa, îi spuse lupului, mângâindu-l. După ce. Se luptă să iasă de, sub pături, Dal înşfăcă halatul de pluş de la capătul patului şi îl trase pe ea. Mirosul îmbătător de cafea o făcu să se grăbească. Îşi trecu rapid degetele prin păr; pieptănatul putea să mai aştepte – cafeaua şi slănina miroseau minunat.

Jim era lângă plită îmbrăcat în blugii obişnuiţi şi cu o

cămaşă de cowboy, de culoarea merişorului, cu mânecile suflecate neglijent peste cot. Dal se sprijini de cadrul uşii, cu un zâmbet uşor zăbovindu-i pe buze şi în ochi. Soarele se strecura prin perdelele ferestrei, trimiţându-şi razele în colţul unde urma să ia micul dejun. Dincolo de uşile glisante, natura părea spălată de furtună – cerul azuriu, strălucitor şi limpede, lacul calm şi cristalin.

— Bună dimineaţa, îi strigă.

Jim se întoarse şi o salută cu un surâs care-i opri inima în loc.

— E bună. Simte-te ca acasă. Biscuiţii sunt gata să iasă din cuptor, iar ouăle pregătite.

Îi întoarse zâmbetul şi se aşeză. Jim aranjase masa cu şervete de în roz şi cu un vas micuţ, plin cu flori de câmp. Dal atinse cu grijă petalele unei margarete albe.

— Sunt foarte frumoase, îi spuse, în vreme ce Jim se apropie şi-i puse ouăle cu slănină în farfurie.

— Le-am găsit de dimineaţă lângă lac, când l-am dus pe Raider la plimbarea lui obişnuită. Îi întâlni privirea limpede şi neajutorată. Mi-am amintit de tine, aşa că m-am hotărât să culeg câteva. Surâsul i se lărgi şi îşi puse restul de mâncare în farfurie. Deşi nu miros nici pe jumătate aşa de bine ca tine.

Dal roşi, tremurând la apropierea lui. Încă nu se bărbierise şi negreala bărbii de o zi nu făcea decât să-i sublinieze trăsăturile uscăţive ale feţei, o faţă imprimată pentru totdeauna în inima şi mintea ei. Se strâmbă la Jim când acesta îngrămădi patru biscuiţi calzi în farfuria ei, deja plină.

— E prea mult, protestă fără succes.

— Nu, nu e, răspunse aşezându-se. Hai, grăbeşte-te şi mănâncă. Avem o zi plină în faţa noastră.

— O zi? Noi? îl privi Dal consternată.

Luând o pauză între înghițituri, Jim spuse:

— Nu m-am sculat decât pe la nouă, deci întârziasem la lucru. M-am decis să dau un telefon şi să-mi iau zi liberă. În plus, dormeai aşa de bine că n-am avut inima să te las aici singură.

— Cât e ceasul?

— Aproape zece şi jumătate.

Dal îşi apăsă degetele la baza gâtului.

— Doamne, cât am dormit!

— Aveai nevoie. Acum, hai, mănâncă până nu se răceşte.

Ascultătoare, îi urmă îndemnul.

— Trebuie să-i spun lui Millie…

— Deja am sunat-o şi am stabilit totul cu câmpie tău de pază.

Dal schiță un surâs şi simți impulsul de a se întinde peste masă să-i ciufulească părul uşor ondulat. Era ca un băiețel în clipa aceea.

— Câine de pază? Vrei să spui Millie?

— E vorba de una şi aceeaşi persoană, aprobă Jim, întâlnindu-i ochii zâmbitori.

Arăta incredibil de odihnită. Erau de vină sărutările» se întrebă el, sau timpul petrecut împreună, în care încercaseră să-şi vindece rănile unul altuia? Nu era sigur. Dar era convins că Dal nu mai intenționa să dea înapoi, să se retragă la Triple K. Acum avea nevoie de puțină distracție şi să râdă. Se sculase mai devreme ştiind că îşi va lua o zi liberă pe care o va împărți cu ea.

Dal râse încarnată, punându-şi cu lingurița nişte miere pe cel de-al doilea biscuit.

— De asta îți aduce aminte?

— Da, Millie şi fratele tău Rafe.

— El ce-a spus? şi-i pieri brusc voioşia.

— Nu prea multe.

Ridică nonşalant din umeri.

— L-am asigurat că. Eşti bine şi că ne vom petrece ziua cățărându-ne pe dealuri.

— Cățărându-ne? Dal muşcă din biscuit, plutind de fericire la gândul că vor fi mai mult timp împreună.

Aprobând din cap, Jim se năpusti şi el asupra ultimului biscuit, ungându-l cu dulceață de fragi făcută în casă.

— În fiecare primăvară adun câteva plante medicinale pe care le păstrez în scopuri culinare sau farmaceutice. Vreau să ne urcăm pe dealurile din spatele casei să văd ce mai apare şi să-mi notez pe hartă. Mai târziu, probabil în iunie, voi începe să culeg şi să usuc florile. Rădăcinile se culeg toamna şi se descojesc primăvara, după ce s-au uscat.

— Colecționezi plante? Surprinzător. Există ceva ce nu faci? îți asiguri tot ce-ți trebuie de parcă n-ai mai avea nevoie de nimeni.

El zâmbi, adunând farfuriile şi punându-le în chiuvetă.

— Unul din unchii mei este hatali, adică doctorul tribului nostru. Mi-aduc aminte cum mă țineam după el când aveam şase sau şapte ani. M-a învățat o mulțime de lucruri despre ierburi şi cum să le folosesc. Puse farfuriile în apă caldă cu săpun şi începu să le spele. Un sentiment de satisfacție îl inundă. O iubea pe Dal, iubea să vadă cum arăta când deschidea ochii dimineața. Dar dacă ea şi-ar fi dat seama cât de mare era dragostea lui s-ar fi putut speria şi ar fi fugit. Oftă adânc.

Dal privea visătoare pe fereastră.

— E aşa de frumos aici!

— Deci, ai de gând să te caţări cu mine?

— Nu cred că ai vreo îndoială, domnule Tremain; dacă ai fi avut, nu ai fi sunat-o pe Millie sau pe fratele meu supraprotector.

Dinţii lui străluciră puternic în contrast cu nuanţa de bronz a pielii.

— Cred că ai dreptate, doamnă doctor Kincaid.

— Totuşi, ce mă fac fără haine?

— Poartă-ţi baschetii şi blugii pe care ţi i-am împrumutat aseară.

— Vezi că mai am o cămaşă curată pe pat. Este puţin cam răcoare afară, aşa că am să-ţi dau o haină de-a mea.

Dal se sculă de la masă, simţindu-se ca o gâscă îndopată de Crăciun. Era semn bun. Ridicându-şi o sprânceană spre Jim, ieşi cu Raider care o urmă tăcut.

Aerul era proaspăt, impregnat cu parfumul primăverii când Dal coborî de pe terasă. Privi peste umăr urmărindu-l pe Jim cum îşi agăţa în spate un mic rucsac. Acesta purta o pereche de cizme zdravene, de alpinist, şi o jiletcă căptuşită, bleumarin. Dal îşi încheie haina cu garnitura de puf de gâscă, pe care i-o împrumutase Jim şi încercă în zadar să-şi suflece mânecile groase.

— Stai, spuse Jim coborând scările, lasă-mă să te ajut.

Dal privi cum degetele lui puternice făcură repede câte o manşetă ia fiecare mânecă. Vântul îi răvăşea părul şi îşi ridică faţa pentru a întâmpina căldura soarelui.

— Este minunat, spuse ea cu ochii închişi, zâmbind. Mă bucur că te-ai hotărât să mă ţii captivă încă o zi.

Nefiind în stare să reziste tentaţiei buzelor ei ispititoare, Jim se aplecă şi-i atinse uşor gura. Avea gust de miere.

— Vino, o îndemnă răguşit, luând-o de mână; hai să mergem prin pădure.

Raider îi urmă supus şi începură să urce încet, părăsind mica pajişte care înconjura casa şi lacul. Furtuna spălase stejarii înfrunziți, frasinii şi arbuştii de soc, iar verdeața umedă scânteia în lumina soarelui, ca smaraldele. Traversară şoseaua şi Jim o conduse de la pajiştea uşor înclinată la o platformă de pini din vârful dealului, unde făcură un mic popas înainte de a coborî de partea cealaltă. Daliei i se părea aşa de natural s-o țină de mână! Deşi Jim avea picioare lungi îşi păstrase un mers moderat, aşa încât să nu fie nevoită să fugă pentru a ține pasul cu el.

— Raider vine întotdeauna în urma ta? îl întrebă, îndepărtându-şi părul ciufulit de pe față.

— Da, de ce?

— Nu-l laşi să alerge înainte. Pare foarte dornic să facă asta.

Jim privi în spate, spre Raider, şi-i făcu semn cu mâna. Animalul făcu un salt înainte, cu nasul în pământ, adulmecând orice miros îi ieşea în cale când coborî panta.

— Eşti o sentimentală incurabilă, o necăji Jim, strângându-i mâna.

— Şi tu nu eşti?

— Numai în ceea ce te priveşte, surâse el. Arătând spre dreapta, către un pâlc de frasini, îi spuse: Ne vom opri acolo câteva minute.

— De ce?

— Aceşti frasini s-au maturizat destul anul ăsta ca ca să-i trec pe harta mea.

Dal îl urmă prin iarba bogat presărată cu nenumărate flori sălbatice cărora le venise vremea să înflorească.

— Foloseşti frasinul la ceva?

— Da. Voi răzui puțină coajă de copac şi o voi folosi pentru o tinctură.

— Şi aceste leacuri chiar au efecte?

El clătină aprobator din cap.

— Cât am crescut, n-am văzut niciodată un doctor la faţă. Unchiul meu, hatali, avea totdeauna o plantă care mă ajuta să scap de orice boală.

— Uluitor, şopti impresionată.

— Pun în tincturi coajă de copac, rădăcini şi flori sau le usuc pentru unchiul meu. Când îmi iau câte o săptămână liberă ca să-mi vizitez mama şi familia ei de pe rezervaţia din New Mexico, de lângă Gallup, îi dau unchiului meu ierburile.

Iarba era încă udă din cauza furtunii din noaptea precedentă şi manşetele pantalonilor Daliei se umeziră. Dar nu avea prea mare importanţă, deoarece răcoarea dimineţii fusese înlocuită de un aer mai cald, iar ea începu să transpire sub jachetă.

— Povesteşte-mi despre copilăria ta, Jim. Ai spus că păşteai turmele de oi?

— Şi de capre, adăugă. Nu-mi plac caprele, pentru că mănâncă totul şi orice. Chiar şi cămaşa sau haina mea, dacă pot să ajungă la ele şi dacă stau nemişcat ca să mă poată ciuguli.

— Caprele? întrebă Dal cu un râs cristalin.

— Fireşte. Indienii Navaho cresc de obicei capre şi oi. Caprele ne dau lapte şi câte doi iezi pe an. Ca să nu mai pomenesc de carne. Oile ne dau lâna din care ţesem covoare, un miel pe an şi carne.

— Totuşi, nu vânezi niciodată?

— Câteodată, da. Asta nu-i deloc o joacă în rezervaţia noastră. Tot ceea ce vezi când eşti cu turmele la păscut sunt coioţi, şerpi cu clopoţei şi iepuri de câmp.

— Pare un mod de viaţă anevoios, remarcă ea.

Jim încetini mersul pe când se apropiară de frasini. Îi lăsă mâna şi-şi dădu jos rucsacul. Scoase de la cingătoare o toporişcă micuţă şi pipăi cu degetele scoarţa mai multor copaci până găsi unul pe placul său.

— Nu vezi prea des un indian Navaho gras, îi spuse sec. Cred că viaţa era grea într-un fel, dar întotdeauna am avut destulă mâncare. Dă-mi, te rog, vasul acela din rucsac. Vom pune în el aşchiile de scoarţă.

Dal îngenunche şi desfăcu rucsacul din canava roşie. Scoase un borcan cu capac, din lut ars, cam de un litru şi se uită curioasă la el.

— Ce-i în ăsta?

— Alcool; extrage şi decantează substanţele chimice din aşchii, pe care unchiul meu le foloseşte pentru tinctură.

— Fantastic! Se ridică şi se apropie ca să-l urmărească cum răzuia cu grijă aşchii din coaja de frasin. Fiecare lovitură piezişă cu toporişca trăda experienţa de pădurar a lui Jim. Luă numai câteva aşchii din cinci copaci nedorind să distrugă vreunul.

— Unchiul meu m-a învăţat să stau de vorbă cu toţi cei de la care doresc să iau ceva. De exemplu, a trebuit să cer voie acestor frasini să iau puţin din scoarţa lor. Am fost învăţaţi că toate lucrurile au suflet şi, dacă nu le explicăm ceea ce avem de gând, ele pot să ne pedepsească.

— Cât de mult crezi în toate astea? îl tachină Dal.

El zâmbi, iar un luciu vizibil de transpiraţie apăru deasupra sprâncenelor late şi îşi lepădă haina, lăsând-o să cadă pe jos la picioare.

— Ei bine, hai s-o luăm altfel; indienii Navaho respectă tot ceea ce este în jurul lor. Au fost învăţaţi să nu ia niciodată nimic fără să ceară voie.

— Povesteşte-mi despre aceşti indieni. Par atât de

diferiți de albi în ceea ce priveşte filosofia lor de viață.

Jim băgă toporişca înapoi la cingătoare şi se întinse după borcan. Îngenunchind, deşurubă capacul şi, cu grijă, puse scoarța umedă înăuntru.

— Suntem considerați un popor prietenos, spuse. Dar asta se datorează faptului că am fost învățați din timpuri străvechi să venerăm tot ce ne înconjoară. Orice lucru are viață, un spirit, şi de aceea trebuie respectat şi nu trebuie profitat de el niciodată. Înşurubă la loc capacul borcanului cu o expresie satisfăcută. De exemplu, pe rezervație putem vâna numai anumite animale şi vânătoarea trebuia să fie precedată de un ritual anume. Ne sculam în fiecare zi odată cu soarele, cel care ne dă viață. Casa noastră, specifică indienilor, avea fața spre est, pentru ca razele soarelui să ne trezească. Indienii Navaho fac desene pe nisip şi oficiază ritualuri pentru sărbătorirea vieții în fiecare anotimp al anului şi în toate cele patru puncte cardinale. Când preaslăvim ceva ceremonia întotdeauna începe la răsărit. Iar când soarele apune, ne culcăm. Suntem un popor guvernat de soare.

Dal se aşeză pe jos cu spatele sprijinit de un copac şi îl urmări pe Jim care agita atent borcanul.

— Când te-am întâlnit păreai că eşti în armonie cu tot ce te înconjoară, murmură ea. Ai avut noroc că ai fost învățat să adori natura.

El îi zâmbi.

— A fost un noroc şi pentru poporul meu. N-o să auzi niciodată un Navaho vorbind urât sau blestemând pe cineva. De exemplu, în rezervație ne salutăm unul pe altul într-un mod cu totul diferit de albi.

— How?[2]

Ăsta-i un joc de cuvinte?

Dal roşi, jenată de calamburul pe care-l făcuse fără să vrea.

— Nu, îmi pare rău.

Jim râse din plin, în hohote.

— Nu-i nevoie. Nu ți l-am luat în nume de rău.

— Atunci, cum vă salutați unul cu altul?

— Când ne vedem, nu spunem nimic, timp de aproape un minut. Este felul nostru de a-i respecta pe aceia cu care ne întâlnim. Apoi începem să vorbim, dar nu menționăm niciodată numele persoanei de față, pentru că asta e considerată o ofensă.

Dal se uită gânditoare la Jim cum aşază borcanul plin înapoi în rucsac. Ridicându-se în picioare, spuse:

— Asta i-ar face pe albi să înnebunească. Ar crede că ceva nu-i în regulă, dacă nu începi să vorbeşti imediat.

Jim aprobă agățându-şi rucsacul pe umeri după ce-şi pusese haina în el.

— Mama mi-a spus că prima oară, când l-a întâlnit pe tatăl meu, acesta a fost complet zăpăcit când ea l-a salutat în tăcere. Tata tocmai ieşise din facultate şi se angajase ca agent pentru a lucra cu indienii pe rezervație. Mama era învățătoare şi călărea de la o casă la alta, predându-le lecții copiilor. Tatăl meu a încercat să scoată cele câteva cuvinte indiene pe care le cunoştea şi. În cele din urmă, s-a înroşit ca sfecla văzând-o pe mama că stătea nemişcată şi se uita la el.

Râse luând-o pe Dal de mână şi conducând-o prin

---

[2] La pieile roşii „how" (citeşte hau) înseamnă formula de salut când se întâlnesc două persoane ; pe de altă parte, în limba engleză, „how“ înseamnă „cum", .şi de aici jocul de cuvinte.

crângul de frasini.

— Şi-a dat seama de gafa pe care o făcuse? îl întrebă.

— În cele din urmă. De fapt, a doua zi. Mama mi-a spus că i-a adus flori ca să-şi ceară scuze şi atunci a început relaţia lor. Un an mai târziu, s-au căsătorit.

— Sună atât de romantic, oftă ea.

Pe măsură ce mergeau, se pomeniră într-o luncă de formă ovală care se întindea pe aproape un kilometru în faţa lor şi se rostogolea în pantă spre un râuleţ. Dal medita încă la datinile indienilor Navaho.

— Dar tu? Cum te-a acceptat poporul mamei tale?

— Familia mamei m-a acceptat ca pe unul de-al lor. Numai când am mers la liceu mi s-a pus eticheta de corcitură şi de aici toate necazurile ce au urmat.

Dal îşi muşcă buzele simţindu-se vinovată pentru că-l numise corcitură la prima lor întâlnire.

— Ceea ce nu spune pilea multe în favoarea noastră, a albilor, nu? Poporul tău n-a făcut nicio diferenţă cu privire la descendenţa ta, pe când noi am făcut.

Jim îi eliberă mâna şi-şi strecură braţul în jurul taliei, strângând-o lângă el.

— A fost de mult, spuse cu glas alinător.

— Nu, nu-i aşa. Nu întru totul, Jim. Chiar în poziţia ta actuală, îmi închipui că ai neplăceri din când în când.

— Nu prea des. Ochii i se încreţiră amuzaţi spre ea. Acum spune-mi, de unde ai primit prenumele Dahlia De mult doream să aflu cum de te-au botezat aşa.

Dal râse furişându-şi braţul în jurul taliei lui zvelte.

— A fost ideea mamei. Este floarea ei preferată şi, iniţial, presupun că a vrut să-şi boteze toţi copiii cu nume de flori. Tata nici n-a vrut să audă, aşa că au făcut un târg. Tata i-a promis mamei că, dacă vor avea un al treilea

copil, putea să-i dea orice nume pofteşte. Deci, am apărut eu, iar mama m-a numit Dahlia. Tata a urât numele ăsta şi, de când îmi amintesc eu, mi-a zis întotdeauna Dal.

— Mai mult ca să-i facă în ciudă mamei tale, fără îndoială, spuse Jim chicotind.

— Când am ajuns cam de zece ani a abandonat, în sfârşit, şi a început să mă strige şi ea Dal.

— Cred că mama ta are dreptate – eşti proaspătă, frumoasă şi curată, la fel ca o floare de câmp viguroasă. Se aplecă inspirându-i parfumul feminin. Şi miroşi ca o floare, murmură cu voce gravă.

Urmându-şi instinctele, Dal se uită în sus şi îşi apăsă buzele timid de gura lui zâmbitoare. I se părea o acțiune incredibil de încărcată de riscuri. Violul o făcuse să se retragă față de orice reflex normal de a împărtăşi altora ceea ce simțea; îi furase spontaneitatea firească de a-şi arăta deschis afecțiunea, fără nicio ezitare. Acesta era unul din momentele pe care dorea să le exteriorizeze; genele îi măturară obrajii şi se aplecă înainte, cu sânii atingând uşor pieptul lui Jim, spunându-i acestuia într-un limbaj mut cât de imens ajunsese să însemne pentru ea. O eliberă şi, aşa înfricoşată cum era, Dal îşi adânci sărutul.

Jim îngheță pe moment când buzele ei îi căutară gura. O dorință chinuitoare îl arse ca fierul roşu şi o îmbrățişă cu voluptate. Surprins de îndrăzneala ei, socoti acțiunea neaşteptată a Daliei ca ceea ce era. Şi, în acea clipă de tandrețe o iubi mai mult decât îşi imaginase vreodată că este posibil. Se născu în el impulsul aprig de a o proteja amestecat cu dorința ce-l stăpânea şi o ținu strâns în brațe, bucurându-se de dorul ei gingaş.

Capitolul 7

Țipătul lui Nar răsună în mica vale când pasărea mătură în zbor locul unde se afla Dal şi calul ei sur. Zâmbi, cum făcea întotdeauna, copleşită de frumusețea vulturului. În dimineața asta, Nar era deosebit de jucăuş. Soarele aproape se îngemăna cu munții, trimițând mănunchiuri de raze peste pajiştea verde şi luxuriantă în care Dal stătea tăcută pe cal. Era incapabilă să alunge agitația ce o cuprinsese. Într-o oră, Jim va ajunge cu Blazerul său negru şi va începe odiseea lor de două săptămâni în ținutul muntos. Respiră inegal, reamintindu-şi cât de vie se simțea.

Privirea Daliei urmări cercurile grațioase descrise de pasăre în înălțimi şi culoarea de bronz a penelor săgetate de lumina soarelui. Asemui strălucirea lor cu lumina pe care o dăruia Jim inimii ei întunecate şi neîncrezătoare. O făcea să trăiască din nou, se gândi, rezemându-şi mâna de piciorul pe care-l aşezase de-a curmezişul şeii. Închizând ochii, se destinse în bătaia razelor puternice ale mijlocului de mai, care o învăluiau într-o mantie călduroasă. După ce se întorsese de la Denver, avusese două săptămâni pentru a reflecta la consolidarea relației înfiripată între ea şi Jim. Două săptămâni… atât de lungi şi totuşi prea scurte. Până şi Rafe îşi dăduse seama de schimbarea ei, iar una din conversațiile lor îi răvăşi firul gândurilor răzlețe.

— Ce faci? o întrebase Rafe din holul ce dădea în dormitorul ei nefolosit.

Dal bătu perna şi aruncă peste ea cuvertura roz de pat.

— Am de gând să încep să dorm iar în propriul meu dormitor. Îşi îndreptă spatele, îndepărtându-şi câteva şuvițe de păr din ochi.

Rafe se sprijini de cadrul uşii cu brațele încrucişate pe

pieptul masiv şi cu o încruntătură pe faţă.

— Este momentul să te pui la încercare în felul ăsta? o întrebă cu glasul plin de îngrijorare.

Dal se uită prin dormitorul curat şi atât de feminin. Crescuse în camera aceasta luminoasă, care avea câteva ferestre ce dădeau spre est. Asta-i aminti de explicaţia lui Jim în legătură cu locuinţele indienilor care aveau faţada spre est pentru a întâmpina soarele. Ei da, intenţiona să salute din nou lumina în viaţa sa prin încercarea de a se. Culca în fiecare noapte într-un dormitor întunecat. Şi. În fiecare dimineaţă, lumina dătătoare de viaţă se va furişa în cameră pentru a-i alina orice reziduu al vieţii ei cu Jack. Ţuguindu-şi buzele, Dal îl studie pe fratele său.

— Există vreodată un moment potrivit pentru a înfrunta ceva dureros?

— Întrebi pe cine nu trebuie, se strâmbă Rafe. Viaţa toată este o durere.

Dal se aşeză pe marginea patului, uitându-se cu milă la fratele ei.

— Până la urmă trece şi durerea, şopti dorind să-l ajute cumva în mâhnirea şi încercarea pe care-o suferise. Dar Rafe nu permitea nimănui să-l ajute.

— Bănuiesc că experimentul ăsta este ideea lui Tremain, nu?

— Nu ştie. Nimic despre asta.

Gura lui Rafe se subţie.

— Văd că, în scurt timp, Tremain a avut o influenţă a naibii asupra ta.

Dal îşi trecu degetele peste materialul de organdi al cuverturii.

— Da, a avut. Ridică bărbia şi întâlni ochii întunecaţi ai lui Rafe. Şi intenţionez să-l las în continuare să mă ajute.

— Uite ce este, ultima dată, când te-ai simţit ca o grămadă de cărămizi în faţa cuiva, s-a terminat cu un dezastru, Dal. Pentru numele lui Dumnezeu, nu mai face aceeaşi greşeală.

Furia i se aprinse în ochi întâlnind hotărâtă privirea lui acuzatoare.

— Jim nu este deloc ca Jack.

— Dar îl laşi să te influenţeze.

— Jim are o influenţă bună asupra mea, Rafe. Iar Jack n-a avut mereu un efect nefast. Îşi desfăcu manile, coborându-şi glasul. Dă-mi puţin credit, sunt mai matură acum; Şi, să sperăm, mai înţeleaptă. Poate că am făcut o greşeală, dar nu o mai repet.

Rafe se încruntă şi îşi mută echilibrul de pe un picior pe altul, cu o expresie înăsprită.

— Nu e genul tău, Dal.

Ei îi veni să râdă, dar avu bunul-simţ să-şi păstreze mina serioasă.

— Genul meu?

— Mda, zise Rafe, schimbându-şi poziţia stânjenit.

— Dar care-i genul meu, „frate, mai mare „?

— Ai nevoie de un bărbat cu succes în afaceri care să vrea să se aşeze. Ai nevoie de stabilitate în viaţă, Dal. Supravieţuieşti cel mai bine când ai un făgaş de urmat. Nu să fii târâtă încoace şi-ncolo, cum ţi-a făcut Gordon.

Aproape zâmbi. Rafe, în stilul său caracteristic, încerca s-o protejeze.

— Jim are foarte mult succes în munca lui, Rafe. Este şef pe întreaga regiune.

— Sub toată spoiala lui se ascunde un crescător de vite, o avertiză.

Crescătorii de vite erau în mod obişnuit oameni

singuratici care însemnau vitele ca să-şi asigure existența şi preferau să hălăduiască prin munți decât să fie legați de o singură femeie sau, şi mai rău, de o familie.

— Pricep. Spui asta pentru că este un călăreț versat şi este familiarizat cu creşterea vitelor?

— Chiar tu ai spus că a fost crescut pe o rezervație, se apără pe ascuns.

— Oare înțeleg bine ce vrei să spui, Rafe? Că vine din cartierul sărac al oraşului, din sărăcime?

— La dracu' nu începe să te aperi de mine, Dal. Eu încerc doar să-ți deschid ochii asupra unor lucruri pe care poate nu le vezi, fiindcă îl placi.

Să-l placă? *Dar îl. Iubea. Şi* Jim ştia asta. Ea nu i-ar fi putut ascunde nimic şi nici nu dorea s-o facă.

— A crescut în rezervația indienilor Navaho, recunoscu. În ochii mei asta nu-l face mai puțin bărbat, Rafe, ci cu atât mai mult.

— Aha, ei bine, poate în ochii tăi…

Dal se ridică, străpungându-l cu privirea.

— Dacă ți-aş spune că a absolvit Princeton-ul cu diplomă de merit, ar deveni mai acceptabil în ochii tăi? îl întrebă pe un ton primejdios de coborât.

— A câştigat o bursă şi apoi şi-a croit drum prin facultatea aceea. Noi ne-am făcut educația cu banii părinților. Nu a trebuit să ne facem griji pentru obținerea unei burse cu care să ne plătim o parte din instruire. Cu siguranță, n-am avut nevoie de două sau trei slujbe în timpul liber ca să ne plătim studiile, locuința sau hrana pe care-o băgăm în gură.

Vocea i se ridicase pe măsură ce se apropia de Rafe.

— Jim pune mai multă insistență şi strădanie în afaceri decât tine. Şi asta spune ceva, Rafe.

— În regulă, în regulă, am greşit. Îmi pare rău.

— Iar despre faptul că este pe jumătate un Navaho, aş dori să fi fost un indian get-beget. Felul în care mă respectă ca persoană şi ca femeie, te-ar face pe tine sau pe orice alt mascul american îngâmfat, să se înverzească de invidie!

Rafe se trase înapoi şi îi întinse mâinile.

— Ascultă, am greşit, Dal. Şi asta, pentru că începi să te dai în vânt după el, iar eu sunt îngrijorat. Mă tem pentru binele tău. Nu vreau să te văd suferind încă o dată. Nici măcar nu te-ai vindecat după povestea cu Gordon.

Furia i se scurse încetul cu încetul din voce, iar ea se întinse şi-şi sprijini mâna de braţul puternic şi musculos al lui Rafe.

— Ştiu. Gândeşte-te la asta: timp de patru ani, din cei şase, Jack m-a iubit. Ultimii doi ani au fost pustii pentru mine din punct de vedere afectiv. Poate mi-e foame de mângâiere; poate sunt înfometată de îmbrăţişări. Trebuie să înţelegi, Rafe, că ceea ce mi se întâmplă nu este o toană ivită pe neaşteptate. Fiecare are nevoie de cineva. Jack a hotărât că banii erau mai importanţi şi nu a avut nevoie de nimeni care să-i completeze cerinţele umane fireşti, ca de exemplu: respectul, grija şi afecţiunea. Jim îmi dă toate astea. Suntem amândoi adulţi şi ştim ce facem şi de ce anume. Te rog, nu-l un. Fii fericit pentru noi. În sfârşit, am găsit pe cineva care oferă, în loc să ia tot timpul de la mine.

În silă, Rafe clătină din cap.

— Bine, Dal. Sunt fericit pentru tine. Doar că mi se pare prea dintr-o dată, asta-i tot.

Dal se. Repezi şi îşi aruncă braţele după umerii laţi ai fratelui său.

— Te iubesc, bărbat, prostuț şi îngâmfat, îi zise, sărutându-l pe obraz înainte de a se desprinde din îmbrățişare.

Se retrase urmărind fața lui Rafe, care se îmbujora, sub pielea arsă de soare. Niciodată nu se simțise în largul lui în fața manifestărilor ei exuberante ca sărutările şi îmbrățişările.

— Bine, rosti el morocănos, dar ai grijă să deschizi bine ochii cu Jim Tremain.

Dal râse înfundat, privindu-l cum îşi punea pălăria din fetru negru, de cowboy, pe cap.

— Ochii mei sunt deschişi. *Ca şi inima mea…*

Reamintindu-şi această discuție, Dal oftă şi scrută cerul, Smokey bătu din picioare. Văzu vulturul rotindu-se deasupra şoselei care ducea la cartierul general al fermei. Era Jim. O simțea. Îşi reluă poziția normală în şa, aşezându-şi tălpile în scări, îl îmboldi pe Smokey într-un galop uşor, ca de balansoar, şi se îndreptă spre fermă. Privind peste umăr, îl zări pe Nar, care o însoțea, plutind în curenții invizibili de aer de deasupra.

În clipa în care ajunse acasă, Jim era deja acolo. Rafe stătea cu el şi cu un cowboy lângă țarc, unde făceau o ultimă verificare a cailor de drum şi de povară. Dal descălecă lângă țarc dându-i unui cowboy care aştepta „haturile lui Smokey. Inima îi bătea repede, dar nu numai pentru că galopase. Inconştient, îşi netezi părul în jurul feței, aruncându-şi şuvițele bogate peste umeri. Jim privi în sus, urmărind-o cum înainta spre ei. Chiar şi în lumina vagă, ce se cernea în aripa țarcului, se gândi că se făcuse mai frumoasă. N-o scăpă din ochi pe măsură ce se apropia cămaşa sport de culoarea caisei şi haina portocaliu-închis tivită cu puf de gâscă scoteau în evidență trăsăturile

esențiale ale tenului îmbujorat, iar blugii reliefau încântător fiecare curbă a, corpului. Se simți excitat de apariția ei.

O dorea. Cu totul. La el acasă, descoperise viața tumultoasă şi pătimaşă ce ardea mocnit sub pojghița ei de neîncredere. Ceea ce aflase îl surprinsese tot atât de mult ca şi pe ea, se gândi derutat şi surâse. Arăta ca şi când şi-ar fi redobândit cele cinci kilograme pierdute; obrajii îi erau rotunzi şi plini aşa cum ar fi trebuit să fie.

— Bună dimineața, zise Dal, apropiindu-se şi postându-se între el şi Rafe.

Jim zâmbi, oglindindu-se în fericirea pe care o zări scânteind în ochii albaştri.

— Este bună, admise pe tonul său răguşit. Cu coada ochiului, văzu sprâncenele lui Rafe cum coborau. Observă că şi Dal băgase de seamă. Se pare că suntem aproape gata. Dar tu şi vulturul tău?

— Suntem mai mult decât gata. Dal privi în jur. Unde-i Raider?

— În Blazer. N-am vrut să sperii pe careva scoțându-l prea curând. Îi dăm drumul când vom fi gata să ne urcăm pe cai.

Ea încuviință din cap, palpitând de exaltare. Jim arăta atât de bine! După două săptămâni de absență era stăpânită de dorința de a-i atinge gura zâmbitoare, de a-i simți încă o dată puterea sărutului. Dar putea aştepta. N-avea niciun rost să-l supere pe Rafe mai mult decât era nevoie. Cu timpul, se va obişnui cu ideea că Jim era acum o parte din viața ei.

— Am verificat radioul acesta, îi spuse Rafe lui Jim, îndreptându-se către un cal încărcat cu echipament. Este aici, într-un sac de plastic impermeabil.

Jim controlă harnaşamentul şi sacii de pe calul de povară.

Bună idee.

— Dacă daţi de vreun bucluc, chemaţi-ne. Dar ţineţi minte, veţi fi prea departe de bătaia radioului pentru a ne contacta când veţi atinge ultimele două barăci şi veţi părăsi proprietatea, intrând. În regiunea sălbatică. Rafe îşi sprijini mâna de prelata legată atent, care servea de acoperiş pentru cort şi conţinea ustensile de gătit şi provizii de hrană. De îndată ce-o să puteţi lua din nou legătura cu noi, chemaţi-ne şi daţi-ne de ştire dacă sunteţi teferi.

— Asta va fi cam peste zece zile, remarcă Jim.

Radiourile cu unde scurte erau folosite adesea de fermieri pentru a menţine contactul cu crescătorii lor de vite, dar aceste aparate aveau, totuşi, o bătaie limitată. Îndeosebi în munţi, comunicarea prin. Radio era dificilă chiar în condiţii optime.

— Millie ne-a împachetat nişte pui pentru prânz, spuse Dal, scoţându-şi calul murg din ţarc.

— Sună îmbietor, recunoscu Jim. Luă de hăţuri un cal arab masiv de culoarea cenuşie a ţevii de puşcă. Era mai înalt şi avea osatura mai grea decât mulţi din rasa lui. Îi întinse mâna lui Rafe.

— Mulţumesc.

Rafe îi strânse mâna.

— Numai să fii al naibii de prudent pe unde mergi.

Apoi îi aruncă Daliei o privire, în timp ce aceasta încăleca. Şi tu la fel. N-ai mai fost plecată de mult timp într-o astfel de excursie. Sunt atâtea pericole diferite la care trebuie să fii cu ochii în patru, Dal.

Se uită la el cu o privire răbdătoare, plină de dragoste.

— Am cam ruginit, îi dădu dreptate. O să încerc să fiu foarte prudentă, Rafe. Ne vedem peste două săptămâni… Şi porniră.

Strigătul lui Nar fu luat de vânt, deasupra lor, când intrară în pajiştea care urca spre dealurile înveşmântate de frasini şi plopi de munte. Raider gâfâia vesel, întotdeauna de-o parte a stăpânului său, niciodată în fața lui. Din vreme în vreme, Dal se uita spre Jim şi schimbau priviri mute de fericire. O flacără de aur ardea în adâncurile ochilor săi ori de câte ori ea îi întâlnea privirea şi Dal se topea câte puțin la fiecare privire mângâietoare.

Ziua fusese la început răcoroasă, dar când ajunseră la poalele dealului, Dal îşi scoase haina şi o legă de spatele şeii. Îşi ridică mânecile cămăşii peste cot, dar îşi păstră pe cap pălăria din fetru maro, de cowboy; la două mii de metri altitudine soarele te poate arde pe nesimțite.

Automat, privi spre Jake, bătrânul cal de povară, ce cântărea în jur de cinci sute de kilograme. Acesta fusese principalul animal de povară în multe din expedițiile ei de adolescentă. Funia de la căpăstrul lui Jake era legată de un inel special, în forma literei D, pe care Rafe îl meşterise în spatele şeii lui Jim, şi prezenta avantajul că nu era ataşată de cornul şeii, unde putea să roadă coapsa călărețului.

Împingându-şi în spate borul pălăriei, Jim urmări vulturul auriu în depărtare.

— Vânează?

Da! dădu pinteni calului şi ajungând lângă Jim, călcâiele aproape li se atinseseră.

— A prins un iepure de câmp astăzi dimineață, aşa că nu cred; probabil îşi inspectează teritoriul.

Jim îşi lepădă şi el haina, o legă de spatele şeii şi îşi suflecă mânecile cămăşii. Ca toți crescătorii de vite, purta

o pereche de mănuşi subţiri din piele pentru a-şi proteja mâinile. Dal avea şi ea o pereche, dar preferase să le păstreze în sacul de la şa, deocamdată. Se încălzi sub privirea cercetătoare a lui Jim.

— Mă mir că Millie nu ieşise şi ea să te dăscălească, o tachină.

— Am primit ultimele sfaturi mai devreme, când împacheta puiul pentru prânz, recunoscu ea cu o strâmbătură. Odată ce ai fost bebeluşul familiei, rămâi întotdeauna cel mai mic, bănuiesc.

— Puţin probabil să mai fi un bebeluş, declară întinzându-se să-i prindă mâna liberă şi strângându-i-o.

La atingerea lui, un fior de plăcere i se furişă prin degete.

— Spune-i asta lui Rafe. Devine mai grijuliu cu mine ca niciodată.

— Poate pentru că sunt eu în preajma ta.

Ea aprobă din cap, desprinzându-se de mâna lui cu părere de rău, îndată ce caii începură cu adevărat urcuşul printre mestecenii albi şi fusiformi amestecaţi cu frasini.

— Sigur că din cauza asta.

Jim alese poteca cea mai lină ce urca dealul stâncos şi împădurit. Mult deasupra lor, munţii maiestoşi erau încă înveşmântaţi în straie albe de zăpadă, flancându-i ca nişte paznici tăcuţi. De-abia acolo, sus, printre stânci, Dal şi Jim urmau să înceapă localizarea cuiburilor de păsări, construite pe povârnişurile abrupte ale stâncilor, din ramuri mari ce înconjurau fiecare fortăreaţă în care se aflau unul sau mai multe ouă. După ce călăreţii străbătură primul şir de dealuri, cu soarele bătând puternic asupra lor, îşi struniră caii la marginea unei alte pajişti. Florile sălbatice înfloreau din belşug; margarete cu petale albe se

unduiau în adierea schimbătoare ce mângâia coasta. Jim se uită la ceas; mergeau de patru ore şi era aproape prânzul. Aerul rar şi tare de munte îl însufleţea şi îl făcea să se simtă flămând. Arătând spre un râuleţ, la celălalt capăt al luncii, spuse:

— Hai să prânzim acolo.

— Bine. Sunt gata, aprobă Dal.

— Şi eu la fel.

Ca un membru de nădejde al echipei de excursionişti, Dal desfăcu raniţele, le puse deoparte şi scoase frâiele cailor, ca să poată paşte pe săturate şi să soarbă apa rece ca gheaţa din izvorul ce clipocea în apropiere. O senzaţie de mulţumire cânta înăuntrul ei când atârnă frâiele de o ramură aproape ruptă de pin şi se întoarse la locul de popas. Jim stătea pe vine şi tocmai termina de aţâţat un mic foc. Scosese o vergea de fier pe care o împlântase în pământ şi suspendase de ea un ibric ca să fiarbă apa. Dal îşi frecă mâinile de satisfacţie.

— Cafea? Sunt impresionată, glumi, mergând spre cutia de plastic de lângă el.

— Nu pot trăi fără cafea, răspunse Jim, întâlnindu-i zâmbetul. Se înfiripă o vrajă, gândi el. Simţea asta. Poate că era întâmplarea de a fi din nou în munţi şi în sălbăticie cu femeia pe care o aşteptase o viaţă. Văzu fericirea ce dansa în ochii Daliei şi arcuirea moale a buzelor. Ziua era frumoasă; la fel ca ea. Nu cerea de la soartă nimic mai mult decât ceea ce împărtăşea cu Dal în clipa de faţă.

Ea se aşeză turceşte lângă el, sprijinindu-se de un buştean găunos şi desfăcu sandvişurile cu pui şi salată de cartofi pregătite de Millie.

— Nu poţi să dai vina pe sângele tău de indian. Chiar şi noi, albii, avem o slăbiciune pentru cafea.

— Sunt două lucruri pe care indienii Navaho şi le-au însuşit de la negustori: cafeaua şi tutunul. Copiii încep să bea cafea de la doi ani, ştiai asta? Indienilor le place cafeaua, spuse Jim şi mai adăugă câteva vreascuri pe foc.

Dal clătină din cap şi-i întinse un sandviş.

— Ei bine, şi mie.

Raider dădu ocol micii tabere şi, în cele din urmă, veni să se odihnească lângă Jim, cu limba trandafirie atârnându-i afară din gură. Stăpânul său rupse o bucată din sandviş şi i-o dădu animalului. În acel moment, Nar plană spre pajişte.

— O, Doamne! murmură Dal, sărind în picioare şi aruncând sandvişul. Înşfăcă mănuşa pe care o ținea mereu la cingătoare şi o trase pe mână.

— Atenție, vine Nar!

Jim nu mai avu timp să facă nimic. Îl văzu pe uriaşul vultur năpustindu-se brusc deasupra copacilor şi prăvălindu-se în jos ca o stâncă. Se uită cu gura căscată cum răpitoarea şterse în zbor pajiştea, apropiindu-se cu o viteză înspăimântătoare. Florile şi iarba se îndoiră peste tot pe unde trecuse. Raider rămase lângă stăpân, cu urechile ciulite. Automat, Jim se întinse şi apucă lupul de zgardă, pentru orice eventualitate. Nar şi Raider nu făcuseră cunoştință încă unul cu altul şi Jim nu dorea să rişte.

Pasărea frână în ultima secundă, bătând din aripile înnegurate spre spate, cu ghearele desfăcute şi se aținti către brațul Daliei, întins deasupra capului. Jim urmări înfiorat cum Dal îşi îndoia mult genunchii, calculându-şi echilibrul în întâmpinarea vulturului colosal. Vântul îi fâlfâia părul peste ochi, în timp ce ghearele păsării luară contact cu pielea de căprioară a mănuşii ce-i proteja

brațul. Nar își plie apoi aripile cu o grație aristocratică și scoase o serie de ciripituri mustrătoare destinate Daliei.

Jim se încordă când Nar întoarse capul. Observă penele vulturului care se zburliseră pe creștet, semn că pasărea era supărată. Apoi, văzu cât de strâns încleștau picioarele lui Nar, înarmate cu gheare negre, brațul Daliei. Spatele lui de bronz era lat și pieptul proeminent, plin cu prada vânată recent. Jim zări ochii răpitoarei căpătând o tentă cenușiu-fumurie, dar nu putu să interpreteze schimbarea. În răstimpul acesta, Raider stătea liniștit, țintuind pasărea cu ochii săi galbeni.

— Ce părere ai? o întrebă încetișor. Nar e supărat?

Dal se strâmbă, dorind în sinea ei ca vulturul să nu-i mai strângă brațul atât de tare. În felul acesta într-o oră va avea niște vânătăi enorme.

— Cred că este zăpăcit de tine și de Raider. N-am plecat nicăieri vreodată cu altcineva. Se pare că încearcă să afle dacă sunteți prieteni sau dușmani.

— Spune-i că suntem prieteni, îndrugă Jim.

— Nu înțelege engleza.

— Potrivit moment ți-ai găsit să ne-o spui!

Dal reuși un zâmbet acru.

— Adu-mi sandvișul cu pui pe care l-ara aruncat, Jim. Fără mișcări precipitate.

Făcu cum îl instruise.

— Bine, zise ea încet, întinzându-se să-i atingă pieptul lui Nar, acum ridică-l spre el.

— Să-l ridic? Vezi ciocul păsării ăsteia? Poate să mă înhațe, dacă îi vine la socoteală.

Dal își umezi buzele.

— N-o va face, nu cred… Dar singurul mod de a-i arăta că-i ești prieten este să-l hrănești.

— Nu-mi pasă dacă-i dau sandvişul, dar vreau să-mi păstrez degetele, rânji Jim.

— Îmi pare rău că-ți cer asta…

El îşi luă inima în dinți, transpirând sub privirea de chihlimbar pătrunzătoare a vulturului.

— Şi mie… Ei bine, poftim fleacul ăsta!

Penele de pe creştetul lui Nar se lăsară în jos, când Jim ridică bucata de hrană spre el. Pentru o secundă nesfârşită, răpitoarea analiză omul şi mâncarea. Cu gingăşia unui balerin, Nar întinse un picior şi îşi încleştă ghearele pe îmbucătura oferită. Jim coborî încet mâna, uimit că vulturul nici măcar nu-i atinsese degetele.

— Acum, stai nemişcat, îl povățui Dal în şoaptă. Îl urmări pe Nar, observând că penele strânse în jurul corpului începeau să fâlfâie din nou. Oftă uşurată.

— E în ordine. Se relaxează. Totul va fi bine.

Pasărea înghiți sandvişul, iar ghearele slăbiră strânsoarea ce o exercitau asupra brațului Daliei. Cârâi satisfăcut, aplecându-se şi-i ciufuli părul cu ciocul ca şi când ar fi dojenit-o drăgăstos.

— Este un bebeluş mare, bombăni Jim, simțindu-se în continuare amenințat de faptul că se afla atât de aproape de vultur.

Ea surâse.

— Nu sunt toți bărbații aşa? Nu contează;nu-mi răspunde. În regulă, poți să te retragi. Am de gând să-l lansez ca să-şi poată găsi o creangă liberă să se aşeze. Nu pot să-l mai țin mult timp.

Dându-se la o parte, Jim o privi cum îşi îndoia genunchii şi îşi răsucea corpul spre stânga. Vulturul îşi deschisese aripile de bronz, pregătindu-se de zbor. Asista la un adevărat spectacol de armonie, frumusețe şi grație

urmărind-o pe Dal cum îşi concentra toată energia într-o mişcare lină a braţului, umărului şi corpului. O pasăre atât de mare ca Nar s-ar fi chinuit destul de mult ca să decoleze dintr-o poziţie fixă de pe sol. Dar azvârlindu-l cu toată forţa braţului înainte, Dal îl ajuta să-şi ia zborul mult mai uşor şi, într-o clipă, era redat aerului printr-o fâlfâire puternică de aripi. Dal. Fusese şi ea trasă de pasăre şi căzu pe genunchiul drept, cu capul plecat pentru a evita pericolul de a fi lovită, poate fatal, de penele lungi ale vulturului.

Jim se apropie de ea aplecându-se şi ridicând-o în picioare. Îngrijorat îi scoase mănuşa de pe mâna stângă. Dal tresări când el îi suflecă mâneca peste braţ. Gura lui se strânse observând carnea albă, fără sânge, acolo unde Nar se încleştase eu ghearele.

— Nu-i nimic, spuse Dal. E doar unui din avantajele de a îi dominată de un vultur.

Fără să vrea, Jim îi lăsă braţul. Amândoi se întoarseră şi-l zăriră pe Nar aterizând pe o cracă zdravănă de pin, la vreun metru şi jumătate de pământ.

— N-aş vrea niciodată să-l înfurii pe vulturul ăsta, mormăi Jim, îndreptându-şi atenţia spre ea. Eşti sigura că n-ai păţit nimic?

Dal roşi din cauza neliniştii lui.

— Mi-e bine. Nar îşi făcea numai datoria de pasăre de pază, îi explică, vârându-şi mânuşa la loc în cingătoare.

Luând-o de mână, Jim o conduse lângă foc.

— Eşti înconjurată de câini de pază de toate soiurile, îi spuse crispat. Îngenunche, adăugă cafea în apa care începuse să fiarbă şi puse capacul pe ibric.

— De regulă, Nar nu vine să mă supravegheze în felul ăsta. Cred că e curios să vadă ce se întâmplă. Uită-te acum

la el. Vezi cum ne urmăreşte?

Privindu-l, lui Jim i se făcu părul măciucă. Vulturul auriu *se* uita cu intensitate la ei.

— Îmi aminteşte de un desen animat în care doi ulii vorbesc unul cu altul aşezaţi pe un copac găunos. Unul se întoarce spre celălalt şi-i zice:

— „La naiba! M-am săturat să aştept. Mi-e foame”. Va sta pe creanga lui, sau are de gând să mă atace? ’

— Probabil se va plictisi repede şi îşi va lua din nou zborul, îi asigură Dal râzând. Braţul o durea datorită sângelui ce începea să circule treptat pe locul de care se încleştase Nar. Ştia că pasărea avea puterea de a-i smulge, pur şi simplu, carnea de pe os, dacă-i venea cheful. Nu era un gând prea plăcut.

Jim turnă cu băgare de seamă cafeaua în două căni de tablă şi-i înmână una.

— Ce face în timpul nopţii? Doarme cu tine? Se aşeză confortabil pe butuc, lângă Dal, neslăbind pasărea din ochi.

Dal îşi adăugă frişcă şi zahăr, amestecând în cafea cu o rămurică de pin înainte de a sorbi.

— N-am fost cu el nicăieri peste noapte, aşa că nu ştiu. Îl împunse cu o privire prefăcută. De ce întrebi?

Jim zâmbi, mâinile înmănuşate strângând cana de., tinichea.

— Pentru că intenţionez să dorm lângă tine la noapte şi nu am de gând să împart acest privilegiu cu Nar, de asta.

Fu străbătută de freamătul dorinţei privind în ochii de culoarea mierii. Era ceva amuzant în glasul lui, dar, când se uită la el, observă că vorbea serios. Dal avusese două săptămâni la dispoziţie pentru a reflecta asupra relaţiei lor. Îi era teamă. Tânjea să i se dăruiască lui Jim, dar era

încă stăpânită de confuzie. Un surâs neajutorat îi flutură pe buze.

— Cred că Nar se va simți, probabil, mai bine dacă va dormi sus, pe o creangă de copac, la noapte.

— Ştiu că eu unul nu m-aş simți bine.

Râzând, Dal îşi lăsă mâna pe coapsa lungă şi tare a lui Jim. Din ziua în care urcaseră pe dealuri pentru a aduna plante medicinale se simțea nemărturisit de aproape de el şi bănuia că sentimentul acesta era reciproc. Frecventele atingeri erau binevenite; o latură a naturii ei generoase. Când mâna lui Jim se aşternu peste a ei, o aură de fericire o înlănțui.

— Singurul care va petrece nopțile într-un copac va fi Nar, îi promise.

— Devine vreodată gelos?

Ridică din umeri.

— Sper că nu.

— Are şapte ani. Nu are şi el o prietenă?

— Nu ştiu, Jim. Primul în cât a fost cu mine era prea tânăr ca să-şi caute o pereche. După aceea, Rafe a pomenit câteodată că Nar ar trebui să-şi aducă o prietenă la fermă. Ochii i se umbriră. Dar, dacă a avut cândva una, ea nu mai este acum în viață.

— De ce spui asta?

— Pentru că este sezonul de reproducere, iar Nar ar trebui să fie cu ea, nu cu mine.

Jim clătină din cap.

— Vulturii se mai împerechează din nou dacă tovarăşa lor moare?

— Faptele ne fac să credem că da, murmură ea. Am presimțirea că Nar a avut o prietenă. Dar ştii cât este de greu pentru o pasăre atât de mare să supraviețuiască.

Dacă n-o împuşcă fermierii, o fac păstorii. Unii oameni îi întind curse cu carne otrăvită. Este îngrozitor.

Înainte să pornească din nou la drum, Jim o întrerupse pe Dal, care strângea legăturile sacilor pe şeile armăsarilor.

Mâna lui înmănuşată în piele de căprioară se lăsase în jos, capturându-i degetele care trăgeau de legături şi o întorsese cu blândeţe spre sine. Privirea surprinsă din ochii de safire se preschimbase în dorinţă înăbuşită când îi cuprinsese bărbia în căuşul palmelor şi o trăsese aproape de el.

— Am aşteptat prea mult, spuse răguşit, înlănţuindu-i faţa cu mâinile.

O vibraţie dureroasă de plăcere o încercă îndată ce gura i se mulă posesiv pe buzele ei, depărtându-le, sorbind nectarul dulce din adâncurile lor. Dal se lipi de trupul dur şi zvelt, iluminându-se la mişcările gurii bărbatului asupra buzelor ei. Era atât de bărbat şi totuşi atât de darnic. El îi muşcă buza inferioară, calmându-i apoi durerea cu căldura limbii, gustând-o, îndemnând-o să se bucure de orgia lor fără cuvinte.

Jim îi răsuci şuviţele. Între degete, dându-i capul pe spate pentru a bea mai cu nesaţ din fiinţa ei. Avea gust de miere şi cafea. Moliciunea catifelată a buzelor răspundea perfect la atacul lui violent. Trebuia s-o aibă… pe toată. Mâinile lui se furişară de pe faţă în jos, peste umeri şi, încet, îi mângâie plinătatea sânilor. Scoase un geamăt dureros simţindu-le fermitatea abundentă. Fără să se grăbească, aşternu un şir de sărutări umede şi pasionate pe gâtul ci zvelt, arcuit, savurându-i gustul sărat al pielii.

— Ai un gust atât de bun, îi şopti întretăiat, urmărindu-i conturul graţios al claviculei şi desfăcându-i cămaşa

pentru a-şi continua explorarea.

Genunchii Daliei se îndoiră aproape, când limba lui se scufundă mângâindu-i valea dintre sânii excitaţi. Un strigăt de dorinţă i se scurse de pe buze şi se lipi mai strâns de el, ţinându-şi răsuflarea. Niciodată n-o făcuse vreun bărbat să se simtă atât de nestăvilită! Numai o simplă atingere a gurii lui pe piele şi mângâierea uşoară a degetelor ce-i legănau sânii aprinseseră la viaţă arzătoare în trupul ei tot jăraticul mocnit al dorinţei. Îi simţi braţele cuprinzându-i mijlocul, ca o furtună, pentru a o sprijini de corpul lui vânjos. Inspirând greu, îşi rezemă capul pe umărul lui, ascultându-i bătăile tumultoase ale inimii în pieptul musculos.

— Nu pot să mă mai ţin pe picioare…

— Ştiu, răspunse el.

Dal îi auzi satisfacţia din voce şi zâmbi.

— Mă tulburi atât de tare, îi murmură.

— Am băgat de seamă, spuse Jim mângâindu-i umărul şi spatele arcuit. Dacă nu te-aş fi avut pe tine drept sprijin, nici eu n-aş mai fi fost în picioare…

După-amiază, târziu, razele soarelui aduseseră un val de arşiţă de vreo 27°C în vârful dealurilor. Pe când traversau o altă pajişte în ascensiunea lor spre creste, vântul uscat unduia iarba înaltă călcată de bizoni, ca şi cum o mână invizibilă ar fi îndoit spice de grâu. Munţii parcă se mai apropiaseră şi Dal putea vedea unde se oprea linia pădurilor, aproape de înălţimea de 2700 metri, precum şi stâncile golaşe şi zăpada care îşi revendica drepturile asupra piscurilor ascuţite. Primăvara în Munţii Stâncoşi este distonantă, medită ea, în timp ce călărea alături de Jim. Câteva sute de metri puteau să separe

zăpada sau gheața, de arşița de peste pajişti a soarelui arzător, ce te face să năduşeşti.

Strigătul strident al lui Nar curmă reveria Daliei şi ea îşi ridică privirea. Zări vulturul încovoiat pentru un plonjon adânc, cu aripile pliate de corpul ce se prăbuşi ca fulgerul.

— Ce se întâmplă? întrebă Jim. Se uită la Raider. Lupul adulmeca aerul, testându-l.

Încruntându-se, Dal îşi struni calul.

— Nu ştiu, dar o să aflu. Se petrece ceva ciudat cu Mar. Pare înfuriat.

— Hei! Fii atentă, îi strigă Jim.

Ea se întoarse şi-l privi cu drag.

— Nu-ți face griji, o să fiu.

Preocupat, Jim urmări vulturul desfăcându-şi aripile în ultima clipă, cu picioarele întinse şi ghearele ucigătoare depărtate pentru a captura o pradă nevăzută din iarba până la genunchi. Apoi, privirea lui Jim se mută înapoi la Dal care îşi îmboldea murgul în galop spre vultur. Pleşcar din buze dezaprobator în fața urcuşului, incapabil să se mişte mai repede din cauza calului de povară pe care-l trăgea după sine. La un ordin, armăsarul său porni în trap mărunt.

Impulsul imediat al lui Jim fu să-l trimită pe Raider înainte pentru a o proteja pe Dal, dar nu îndrăzni. Nar se putea năpusti asupra lupului şi s-ar fi iscat o luptă pe viață şi pe moarte. Nu putea să rişte. Un sentiment de neputință i se ridică în gâtlej şi îşi trase pălăria pe frunte, îndemnându-şi calul să iuțească pasul.

Dal galopa dezinvolt peste valea presărată cu flori. Soarele o orbea şi se înălță în scări să vadă asupra cui se aruncase Nar. Vulturul mai că dispăruse în iarba înaltă; numai capul său zbârlit se mai vedea din când în când. ÎI

auzi pe Nar țipând gălăgios, apoi îl zări bătând din aripi şi învârtindu-se. Ce naiba atacase? se întreba neliniştită.

Calul ei începu deodată să încetinească, împotrivindu-se mâinii ce-l conducea. Dal se încruntă şi dădu pinteni murgului nărăvaş. Nu era momentul potrivit să facă pe nebunul! mai avea doar vreo cinci metri şi ar fi fost destul de aproape ca să vadă dacă Nar are nevoie de ajutor. Calul sări în laturi cât pe-aci s-o răstoarne din şa. Când îşi recăpătă echilibrul, ochii i se holbară de spaimă.

Acolo, de jur împrejurul lor erau nişte gropi în pământ, de mărimea unei cârtițe. Numai că în ele nu erau cârtițe. O sudoare rece o trecu pe Dal, realizând greşeala fatală pe care tocmai o săvârşise. Oriunde se uita, sub picioarele săltărețe ale calului, cu privirea înnebunită de frică, se târau şerpi cu clopoței furioşi, care sâsâiau şi se răsuceau gata să atace intruşii nepoftiți. Dal aproape că nu-şi dădu seama când Nar tăie capul unui şarpe asupra căruia se năpustise. Vulturul lăsă din gheare corpul neînsuflețit şi se lansă asupra altuia.

Calul fornăi violent, dansând. Şerpii sâsâiră. Unul dintre ei se ridică într-o spirală înfăşurând cu sălbăticie picioarele calului. Dal smuci ferm de zăbală, duhoarea puternică a şerpilor umplându-i nările dilatate. Dinții şerpilor fulgerară, galbeni, şiroind de venin transparent.

Un țipăt i se ridică din gât când calul se ridică pe picioarele din spate, încercând să se ferească de cuibul de şerpi. Murgul căzu apoi pe picioare şi îşi săltă spatele, sărind cu toate picioarele în aer, azvârlind-o pe Dal din şa. Strigătul vulturului se amestecă cu cel al calului înnebunit. Dal zbură prin aer terorizată de spaimă, văzând şerpii ce infestau pământul, cum se răsuceau sub ea. Apoi, atinse pământul şi întunericul o înghiți.

Jim zărise vulturul ridicându-se cu şarpele ce se zbătea violent în ghearele sale. Cu o mişcare abilă, smuci de frânghie desfăcând nodul slăbit şi. Eliberându-se de calul de povară. Se aplecă în faţă şi dădu pinteni calului arab într-un galop dezlănţuit, smulgând carabina din toc şi trăgând piedica. Inima îi bătea năvalnic în piept, pe când urmărea. Drama ce se desfăşura sub ochii lui, dându-şi seama că Dal condusese calul speriat într-un cuib de şerpi. Ce erau oare? Şerpi cu clopoţei? Sau mocasini? Nu conta. Muşcătura lor era mortală. Gura i se subţie într-o singură linie, dându-i lui Raider semnalul de-a o lua la fugă înainte, iar el îşi opri calul, într-o derapare, la câţiva metri de cuibul abia vizibil de şerpi. Lupul se învârti, ca O fantomă mută, cu precauţie pe lângă vulturul care ataca un al doilea şarpe.

Dal zăcea fără vlagă, inconştientă, la numai câţiva metri de cuibul principal. Jim împinse carabina cu umărul, trăgând iar şi iar, ţintind şerpii mânioşi cu o precizie fatală. Zgomotul loviturilor de puşcă acoperi ţipetele vulturului, iar Nar, supărat, se înălţă în aer, bătând din aripi pentru a câştiga înălţime, Jim simţi calul împotrivindu-se şi se uită în jos. Un şarpe se încolăcea la douăzeci de centimetri de animalul ce fremăta. Dar, ca un bun cal de munte, armăsarul ştia să stea nemişcat când călăreţul trăgea cu puşca. Jim ochi trăgând succesiv, în linie dreaptă. Calul se smuci şi se înfioră, dar rămase pe loc. Dal! îl zări pe Raider cu un şarpe în colţi, scuturându-l violent la numai treizeci de centimetri de locul unde aceasta căzuse.

Nu putea risca să coboare de pe cal pentru a o salva. Iarba era înaltă şi nu avea de unde să ştie câţi alţi şerpi stăteau la pândă, aşteptând. Nu, mai bine calul decât el.

Jim lovi crupa armăsarului cu țeava carabinei. Tresărind, animalul făcu un salt înainte, sărind peste movilele mici de pământ ce conțineau târâtoarele veninoase. Nu văzu niciun şarpe lângă Dal şi descălecă. O ridică repede aşezând-o în şa, încălecă şi dădu pinteni calului. Armăsarul era vioi; sudoarea îi scălda gâtul şi picioarele din spate când Jim, în sfârşit, îl opri din galop la umbra unui pin ocrotitor, la aproximativ jumătate de kilometru, de şerpi.

Inima îi bătea greu în piept, luând-o uşurel pe Dal de pe şa şi aşezând-o pe pământ. Smulgându-şi mănuşile, le aruncă departe şi îi examină rana sângerândă de la cap. Era galbenă ca ceara, cu pielea aproape transparentă, prin care se vedeau nervurile albăstrui de sub ochi. Cu degetele tremurătoare, îi pipăi încheietura; pulsul era rar, dar regulat. *Slavă Domnului!* Dal oare fusese muşcată? Era o singură modalitate de a afla. Îşi scoase cuțitul de vânătoare din tocul de. La brâu. Cu lovituri rapide şi sigure rupse materialul subțire din care era confecționată cămaşa şi i-o scoase, uitându-se după cele două găuri punctiforme pe care un şarpe veninos i le-ar fi lăsat pe piele dacă şi-ar fi înfipt dinții în ea. Transpirația picura de pe tâmplele lui, în vreme ce-i observa fiecare centimetru de piele, pe față şi pe spate, chiar mai sus de linia părului de pe gât.

Continuându-şi examinarea, Jim îi scoase repede cizmele din picioare. Apoi blugii. Cu ochi de chirurg îi cercetă şoldurile, coapsele şi cizmele. O vânătaie apăruse pe umărul ei stâng, acolo unde se lovise prima oară de pământ, dar nu era nicio urmă care să indice că ar fi fost muşcată. Tremurând, Jim începu să respire ceva mai uşor. Îi pipăi încă o dată pulsul; se stabilizase. Muşcăturile de

şarpe provocau un puls rapid şi dezordonat, ceea ce până acum nu se întâmplase. Încă în genunchi, deasupra ei, îi cercetă pielea capului, de răni. Dal avea o tăietură pe tâmpla stângă, dar scăpase fără să fie muşcată de şerpi.

Jake, calul de povară, porni în buiestru, trăgând după sine frânghia ataşată de frâu. Jim se ridică în picioare şi înaintă spre el, desfăcând gura sacului din pânză groasă. Trase din sac câteva pături şi se înapoie aplecându-se s-o înfăşoare pe Dal, strâns în ele. Ea arăta toate simptomele unei comoţii uşoare şi trebuia luate imediat măsuri pentru a împiedica agravarea şocului. Apăru şi Raider, legănându-şi coada, cu botul cenuşiu pătat de sânge.

— Păzeşte, îi ordonă Jim, arătându-i-o pe Dal.

Lupul se aşeză supus lângă ea.

Jim se ridică la timp pentru a vedea armăsarul Daliei, care ajunsese în cuibul de şerpi, căzuse în genunchi şi zăcea întins acolo, cu botul la pământ. Îndurerat, Jim ştiu că animalul va muri. Nu numai oamenii mureau de dinţii veninoşi ai şerpilor cu clopoţei.

Îngrijorat, se uită la Dal. Oare se lovise cu capul de vreo piatră? Dacă suferise doar o lovitură uşoară la cap, trebuia să-şi recapete curând cunoştinţa. Se duse după radio, îl scoase din sac şi din învelitoarea de protecţie din plastic. Dacă nu se scula în următoarele zece minute, îl va chema pe Rafe şi-i va spune să vină cu elicopterul şi să-i ia de acolo.

Capitolul 8

Împuşcătura stridentă a carabinei, ce se auzi la nu prea mare distanţă, o trezi pe Dal la realitate. Genele îi fluturară pe obrajii livizi şi încercă să ridice mâna, dându-

şi seama că era înfăşurată într-o pătură. Ascultă bufnetul din coadă al lui Raider şi gâfâitul animalului foarte aproape de capul ei. Cu greu, Dal se strădui să-şi deschidă ochii. Lumina ce pătrundea printre ramurile de pin de deasupra capului o orbi pe moment şi îi închise la loc. Apoi, auzi un alt sunet – zgomotul înfundat al unor paşi, mişcându-se prin iarba din apropiere. Durerea o săgeta intermitent în tâmpla stângă şi îşi simţea gura cleioasă.

În clipa în care mâna lui Jim se aşeză pe umărul ei învelit în pătură, Dal deschise iar ochii. Se cutremură din cauza luminii şi a durerii care se înfrăţiră pentru a o determina să-şi închidă ochii pe jumătate. Simţi mâna lui Jim ce o strânse mai tare.

— Nu încerca să te mişti, îi spuse el cu voce joasă; ai zăcut fără cunoştinţă timp de aproape zece minute.

Inima începu să-i bată în dezordine în timp ce imaginea celui din faţa ei devenea din ce în ce mai clară şi observă groaza evidentă înscrisă pe trăsăturile lui arse de soare. Şi atunci, ca nişte fragmente ale unui joc, încet adunate laolaltă în mintea ei pentru scurt timp absentă, se închegă întreaga întâmplare. Jim îngenuncherii puse un pansament gros pe rană şi îi bandajă cu îndemânare tâmpla cu un tifon. Dal închise ochii.

— O, Dumnezeule, bolborosi îngrozită, puteam să mor.

— Ştiu. Stai întinsă aici, scumpo. Nu te-a muşcat, dar ai o tăietură de toată frumuseţea, lungă de trei centimetri, pe tâmpla stângă. Nu este adâncă, dar sângerează destul de tare. Cum te simţi? Ameţită? Te doare?

Doar liniştea din vocea lui care se aşternea peste corpul ei fierbinte şi transpirat, ca un torent răcoritor, îi potoli suferinţa. Apoi, un sentiment de ruşine puse stăpânire pe ea. Se purtase ca un filfizon din Est, intrând în cuibul

şerpilor. Trebuia să fi ascultat de avertismentul calului, dar ea îl ignorase. Murgul mirosise şerpii. Continuând să se învinuiască, îşi dădu seama că nu era nici urmă de mustrare în vocea lui Jim pentru greşeala ei stupidă. Şi nici în atingerea lui în timp ce îi îngrijea capul lovit. Dacă Jack ar fi fost acolo, ar fi ţipat la ea. Chiar şi Rafe s-ar fi înfuriat.

— Dal? Ce nu-i în regulă?

Lacrimi calde, fierbinţi, îi înţepară ochii închişi. Când îi deschise, lacrimile se scurseră din colţurile acestora.

— Of Jim, ceea ce am făcut a fost atât de stupid. Calul meu? Este…

Înnodându-i cu grijă bandajul în jurul capului, Jim îşi strânse încet gura.

— L-am împuşcat. Avea prea multe muşcături. Îmi pare rău, dar nu-l puteam lăsa să sufere.

Un suspin se ridică din gâtul Daliei şi reuşi să scoată mâinile din pătură şi să-şi acopere faţa cu ele.

— Nu… O, nu… Eu l-am omorât.

Şoptindu-i numele, Jim îşi strecură braţul pe după umerii Daliei, o trase lângă el ca s-o poată legăna şi îmbrăţişa în timp ce ea plângea. Arşiţa după-amiezii era înăbuşitoare, iar pielea ei era scăldată de transpiraţie, când îi mângâie cu mâna tremurătoare spatele, încercând să-i uşureze durerea, Jim îşi sprijini uşor capul de al ei, inspirându-i aroma din păr, simţind mătasea şuviţelor.

— Totul e în regulă, Dal. Nu-mi pasa de cal. Dacă ai fi fost muşcată sau… Nu putu să termine, spaima era încă prea proaspătă în mintea lui. Dal ar fi putut muri cu uşurinţă. Dacă ar fi căzut cu şaizeci de centimetri mai aproape de cuib, ar fi fost muşcată de tot atâtea ori ca şi calul ei, sau mai mult. Şi indiferent de cât de rapid ar fi

ajuns un elicopter ca s-o ducă la spital, Jim ştia că şansele de supravieţuire ar fi fost reduse la zero. I-ar fi murit în braţe. Sub ochii lui. Lacrimile usturătoare îl orbiră şi îşi îngropă capul la pieptul ei, strângând-o cu forţă. Îmbrăţişând-o pentru totdeauna.

— Nu pot să te pierd, îi spuse cu glas răguşit, lângă ureche. N-o să te pierd. Te iubesc prea mult. Prea mult…

Cuvintele îi ieşiseră din gură şi nu mai era chip să le ia înapoi. Vorbise din inimă, aşa cum era felul indienilor, îi era silă de glume când erau în joc sentimentele pe care i le purta Daliei. Simţi cum suspinele acesteia se diminuau în urma afirmaţiei lui şi înghiţi din greu. Oare distrusese tot ceea ce dorea să împărtăşească cu Dal, în clipa în care îi vorbise? îi mângâie părul, netezindu-l sub degetele lui tremurânde, alinându-i neliniştea care o făcea să sufere.

Simţi mişcarea timidă şi nesigură a mâinii ei peste cămaşa leoarcă de sudoare care i se lipise de piele, apoi degetele ce i se încolăciră în jurul gâtului. Era foarte conştient că inima ei bătea ca un ciocan, precum şi de rotunjimea sânilor presaţi de pieptul său. Era o dulce agonie: numai o simplă pătură zăcea ca o barieră subţire între ei. Era goală şi degetele lui se întinseră peste carnea jilavă a spatelui Daliei, strângând-o spre el cu putori. Sesiză o schimbare, dar nu îndrăzni s-o şi creadă. Când Dal îşi ridică faţa brăzdată de lacrimi, pentru a-i întâlni gura, un val de fericire incredibilă îl inundă.

Simţi gustul sărat al lacrimilor ei istovite, amestecate cu dulceaţa de neimaginat a buzelor moi şi catifelate care luară forma gurii lui. Dal îi auzise şoaptele şi nu se retrăgea de lângă el. Celălalt braţ al ei îi înconjură umărul şi Jim gemu slab când ea se abandonă complet în îmbrăţişarea lui. Se luptă cu bucuria violentă care se voia

exprimată prin a o poseda total. În întregime. Dal era a lui! Se oferea pe altarul dragostei mărturisite şi-i trebui până şi ultima fărâmă de autocontrol pentru a se opri din ceea ce doreau amândoi. Îşi trase gura de pe buzele ei, acum scânteietoare şi umflate. Răsuflarea îi era gâfâită.

— Ai un gust atât de dulce, îi spuse cu vocea coborâtă. Eşti o floare. O floare rară, minunată, plină de miere dumnezeiască. De viață… îşi apăsă gura peste genele ei tivite cu lacrimi, sorbind cu sărutările sale sarea amăruie a suferinței.

— Ține-mă în brațe, Jim… ține-mă doar. Am atâta nevoie de tine…

— Ştiu, murmură el, îmbrățişând-o nu prea strâns ca să n-o doară. Voia s-o zdrobească în brațele sale, să-i arate cât era de puternică dragostea ce i-o purta. Timp… aveau destul timp şi, în clipa de față, Dal simțea încă efectele căzăturii. Putea să mai aştepte, îşi spuse. Vor şti amândoi când va veni momentul să între unul în brațele celuilalt şi să-şi desăvârşească destinul.

Când Jim o strânse la piept, Dal îşi simți bătăile inimii revenind la normal. Era mai fericită decât îşi putea aminti că fusese vreodată, zăcând îmbrățişată cu capul rezemat de pieptul lui puternic. Materialul albastru al cămăşii care-i, atingea obrazul era umed din cauza lacrimilor e şi a sudorii lui Jim. Inhala mirosul masculin de mosc, care o ajuta să-şi liniştească starea emoțională sfâşiată. Închizând ochii, Dal se lăsă să absoarbă vigoarea lui Jim în tot corpul. Bâzâitul albinelor, cârâitul unei gâşte şi sforăitul slab. Al unui cal, toate o ajutau să-şi recapete pacea sufletească.

Stând nemişcată acolo, în brațele vânjoase, o singură frază continua să-i ciocăne în capul lovit. Vocea lui Jim îi

sunase ca un scrâşnet chinuit în ureche, când îi mărturisise dragostea sa. Inima era gata să-i sară din piept la acest gând. O iubea. Genele i se ridicară şi se uită prin liziera acestora la pajiştea liniştită care se întindea sub ochii lor. Îl iubea pe Jim, dar… Dal încercă să recunoască că îi era teamă. Sufletul îi tresălta de o fericire descătuşată, dar mintea ei speriată şi precaută, reacționa cu totul altfel.

— Cum te simți?

Dal închise ochii, dorind să se agațe în continuare de minunata descoperire a iubirii lui Jim pentru ea. Dar vocea lui era coborâtă şi plină de îngrijorare. Îl simți cum se mişca şi îi aşeza cu blândețe spatele pe covorul acelor de pin de sub pătură.

— Bine, doar puțin zdruncinată.

Mincinoasa. Era dată peste cap de idioțenia erorii pe care o făcuse. Şi tremura în sinea ei de fericirea ce o inundase, încât nu ştia ce să mai facă, deoarece nu trăise niciodată în viața ei o atât de pură şi năvalnică bucurie. Se căzni să întâlnească privirea lui Jim. Ochii acestuia erau aproape sângerii ca lutul ars, trădându-i nesiguranța. Se întinse puțin, iar degetele ei acoperiră mâna lui Jim, care se sprijinea pe conturul ferm al coapsei.

— Cu adevărat bine, continuă Dal.

Jim o privi intens, strângându-i degetele între ale sale.

— Te doare capul?

— Da.

— Rău?

— Mă doare.

El zâmbi.

— Vrei să-ți scot informațiile cu cleştele?

Dal închise ochii şi soarele o acoperi cu picățele de umbre şi lumini.

— Îmi pare rău. N-am vrut să fie aşa. Numai că…

— Ce?

Colțurile buzelor se strânseră.

— Jack nu putea suferi să i se plângă cineva de o durere mică sau de o tăietură. Deschizând ochii, îi aținti printre ramurile de pin. Bănuiesc că am un reflex de interiorizare.

Încruntat, Jim scoase una din cele două pături de pe ea.

— Acest reflex era cât pe ce să te omoare când ai avut malaria. Îndoi pătura şi i-o aşeză sub glezne pentru a-i mai ridica puțin picioarele.

— Ai dreptate.

Reuşi un mic surâs de mulțumire când Jim se întoarse lângă ea.

— Am o durere îngrozitoare de cap, mor de sete şi transpir în neştire.

Un surâs fugar îi crestă trăsăturile aspre ale feței.

— Amețită?

— Nu cred.

— Atunci, ăsta-i un semn bun. De asemenea, n-ai pupilele dilatate. Probabil, ți-ai zdruncinat creierul, dar nu-i nicio urmă de comoție. Stai întinsă la pământ, o sfătui Jim şi sări în picioare.

Dal îl urmări cum se îndreptă spre calul de povară şi ridică bidonul de la oblâncul şeii. Părul lui negru era ciufulit şi jinduia să-şi treacă degetele prin el ca să-i simtă moliciunea. Observă efectele traumei asupra lui Jim – ochii îi erau întunecați, gura subțiată. O lovitură de trăsnet îi străbătu trupul când înțelese cât de mult o iubea. Era o experiență cu totul nouă pentru ea, fiindcă Jack nu o tratase în felul acesta când se îmbolnăvise de malarie.

Întâmpină cu bucurie îmbrățişarea lui Jim când acesta o ridică puțin ca să poată bea pe săturate din bidon. O dâră

de apă i se prelinse pe bărbie şi o făcu să se simtă extraordinar. După ce o aşeză pe pământ, Dal îi aruncă o privire disperată.

— Nu pot să ies de sub pătura asta de lână? în curând o să mor de căldură.

Un surâs licări în ochii lui şi se ridică.

— Bineînțeles. Dar înainte să te descotoroseşti de ea, ar fi mai bine să mă laşi să-ți aduc nişte haine curate.

Buzele Daliei se depărtară când întrebarea *cum* ajunsese dezbrăcată îi străpunse, în sfârşit, mintea.

— Ce? Vreau să spun, cum?

Jim se îndreptă spre calul de povară, – punând bidonul la loc.

— A trebuit să văd dacă nu te-a muşcat vreun şarpe, îi zise peste umăr, căutând haine în sacul cu echipament, Nu puteam să fac asta dacă erai îmbrăcată. Regretul îi apăru în glas. A trebuit să-ți rup cămaşa. Mă tem că nu mai e bună de nimic.

Dal zăcea acolo, total descumpănită de sentimentele contradictorii ce o cuprinseseră. Jim o văzuse goală. Şi totuşi, trata situația ca pe un lucru obişnuit. Cu toată căldura, Dal simți sângele care i se urca în obraji, pe când Jim se întoarse cu o cămaşă curată în mână şi cu un set de lenjerie de corp. Dal îi cercetă fața, căutând un semn din care să înțeleagă că el se bucura de stânjeneala ei, dar nu reuşi să găsească niciunul.

El îngenunche şi întinse hainele lângă Dal.

— Ascultă, am de gând să călăresc primprejur pentru a vedea dacă pot găsi un loc bun de tabără. Privi înapoi spre cuibul de şerpi cu clopoței din depărtare. Nu vreau să rămânem aici. Cu şerpii ăştia agasanți există o şansă destul de mare să devină activi la noapte şi nu vreau să se

târască vreunul în sacul nostru de dormit.

Dal se cutremură la gândul acesta. Nu puţini cowboy se treziseră dimineaţa cu un şarpe încolăcit în căldura sacului de dormit. Nu era cel mai bun început pentru o zi, ca să nu spunem vorbe mari. LI văzu pe Jim aplecându-se deasupra capului ei şi punându-i o carabină la îndemână.

— Nu o să lipsesc mai mult de o jumătate de oră, dar ţine asta lângă tine „în caz că se apropie vreun şarpe cu clopoţei. Raider va sta de pază şi te va vesti dacă e vreunul pe aici. O privi atent. O să te descurci singură?

Dal încuviinţă, pierdută în strălucirea ochilor săi. Dorea să se întindă şi să-i spună ce minunat era să simţi că îi pasă cuiva de tine. Să fii mai importantă decât o pasăre exotică sau decât o chestiune de afaceri.

— Da, o să fie bine, murmură şovăielnic. Trebuie să fie un mic lac la nu mai mult de opt kilometri spre nord. Cred că va fi un loc bun de tabără.

Jim îşi ridică sprâncenele, sesizând încordarea din vocea ei.

— Te simţi în stare să călăreşti aşa departe dacă îl găsesc?

— Da, îi răspunse cu zâmbet tremurător.

Aplecându-se, îi dezmierdă obrazul.

— Dacă se întâmplă ceva, trage două focuri cu carabina aceea şi mă voi întoarce înainte ca să-ţi dai seama.

Durerea lacrimilor i se acumulă în piept şi Dal nu putu decât să înghită în sec. Iubirea lui era copleşitoare şi se simţea mai curând ca o fetiţă decât ca o femeie matură. Îi urmări mergând spre cal şi încălecând dintr-o singură mişcare mlădioasă. Era un cowboy înnăscut; corpul său era suplu şi modelat de dificultăţile cu care se confrunta în mod obişnuit. Şi îl iubi cu atât mai mult.

*

* *

Când reveni Jim, Dal era îmbrăcată într-o cămaşă roz-pal de cowboy, cu mânecile suflecate şi în blugii ei curaţi. Coborâse la un râuleţ din partea opusă a pâlcului de pini şi se spălase cât putuse de bine. Dacă lacul ar fi destul de aproape, se gândi ea, aş putea să mă spăl de transpiraţia şi murdăria de peste zi. Şi de mirosul şerpilor cu clopoţei.

Miasma i se impregnase în piele şi Dal strâmbă din nas, ′ jinduind amarnic după o cadă cu apă fierbinte şi nişte săruri parfumate. Raider nu o părăsise deloc, mereu în alertă, cu ochii lui galbeni larg deschişi, înconjurând mereu fiecare suprafaţă de teren unde ea păşea. Un sentiment de siguranţă o învălui şi Dal începu să se mai destindă după accidentul suferit.

Jim descălecă şi surâse. Îşi scoase pălăria, ştergându-şi fruntea cu mâneca şi înaintă spre locul unde stătea Dal,

— Arăţi mai bine, îi zise, aşezându-se pe vine în faţa ei.

— De-aş fi putut să am măcar o baie sau orice altceva în care să mă spăl, m-aş fi simţit de o sută de ori mai bine. Ai găsit lacul? Jim îţi taie, pur şi simplu, răsuflarea se gândi Dal, dându-şi seama că pulsul i se accelerase. Se uită fix la gura lui, amintindu-şi cu claritate cum savurase mai devreme senzualitatea acelor buze şi dorind să repete experienţa.

Zâmbetul lui se lărgi, studiind-o.

— Atunci, ţi-ai împlinit dorinţa, îi spuse. Cam la douăzeci de minute de aici este lacul, iarbă din belşug pentru cai şi o mică poiană pentru tabără. Dacă te simţi în stare, putem porni chiar acum şi o să te simţi bine.

Ochii Daliei se măriră de încântare.

— Extraordinar! Se căzni să se scoale. Jim se ridică în

picioare şi se aplecă, ajutând-o. Privind-o atent, căuta să desluşească vreo urmă care să-l facă să înţeleagă că era încă ameţită. Dar ochii îi erau limpezi acum şi zări veselia licărind în ei. Respirând uşurat, Jim observă cum îi revenea culoarea în obraji. Nu era decât o linie despărţitoare între a suferi o nenorocire şi a scăpa de un dezastru, între viaţă şi moarte, sau între dragoste şi ură… Uşurel, dădu la o parte toate aceste gânduri şi sentimente amânându-le pentru reflecţii ulterioare şi o conduse pe Dal la cal.

Îşi puse mâinile în jurul mijlocului ei subţire, ridicând-o în şa înainte să mai poată protesta. Dal se răsuci şi-i aruncă o privire recunoscătoare.

— O să mă strici de atâta răsfăţ. Vreau să-ţi dai seama de asta.

El culese de pe jos căpăstrul calului de povară şi puse piciorul în scara armăsarului pe care stătea Dal. Cu o mişcare uşoară, se aşeză în spatele ei, corpurile lor fiind la câţiva centimetri unul de altul.

— Meriţi să fii răsfăţată, scumpo, îi spuse dulce la ureche. Prinse căpăstrul de inelul din spatele şeii şi apucă hăţurile, dar nu înainte de a o cuprinde protector cu braţul. Nu dorea ca Dal să ameţească brusc şi să cadă.

Dal se bucură de prezenţa lui atât de apropiată şi de bocănitul greoi de copite. Capul o durea şi lumina săgetătoare a soarelui o obliga să închidă ochii.

— Sprijină-te de mine, o îndemnă Jim, lăsându-se puţin pe spate şi îngăduindu-i astfel să-i folosească trupul drept reazem.

Ea consimţi, ameţită de contactul cu fermitatea corpului aparent inepuizabil. Rai! Era în rai. Sau, pe cât de aproape putea să ajungă vreodată de rai, se gândi. Mersul liniştit al

calului de sub ei, braţul solid al lui Jim şi arşiţa soarelui ce tivea orizontul înspre vest, o îndemnă la somn.

— Dal?

Cuvintele o smulseră din toropeală. Simţi, rezemându-şi sprânceana de obrazul lui Jim, asprimea de glaspapir al acestuia. Stătea foarte comod; dori să rămână pentru totdeauna în îmbrăţişarea lui. Calul se opri şi ritmul minunat care o legăna se spulberă, iar ea se strădui să stea dreaptă şi să-şi deschidă ochii.

— Am ajuns?

Jim o sărută pe păr, – retrăgându-şi unul din braţe de pe mijlocul ei.

— Da. Ce părere ai? o întrebă. Nu arată ca grădina raiului?

Strânsese hăţurile calului, oprindu-l lângă un dâmb ce străjuia un lac albastru dreptunghiular. Dal icni de plăcere, trecând în revistă luminişul de lângă lac.

— E perfect.

— Ca şi tine, îi răspunse cu un zâmbet în glas.

Ea vibră sub dezmierdarea senzuală. Nu o atinsese, dar vocea lui era ca atingerea unui iubit.

— Sunt departe de a fi perfectă.

— Există mai multă frumuseţe în imperfecţiune decât în perfecţiune.

Zâmbi şi se lăsă pe spate, sprijinindu-se de Jim, cu capul pe umărul lui.

— Îmi place din ce în ce mai mult felul tău de a privi lucrurile. Mă face să nu mă mai simt atât de mică sau… de inutilă.

Se încruntă şi, inconştient, îşi strânse braţul pentru o clipă pe mijlocul ei.

— Fiecare faţetă a ta valorează mult prea scump pentru

a putea fi cumpărată vreodată cu bani, Dal. Să nu uiţi asta niciodată. Dădu pinteni calului să coboare movila cu iarbă deasă.

Luminişul era aşternut cu piciorul cocoşului şi margarete albe. Câteva rațe sălbatice se ridicară de pe suprafața ca oglinda a lacului albastru-închis, luându-şi zborul. Dal se întrebă dacă Nar se afla prin preajmă. Dacă da, şi era încă înfometat, putea să jumulească fără nicio greutate o pasăre de pe cer. Se trezi dorind ca vulturul auriu să fie sătul, ca nimic să nu tulbure pacea ce-i înconjura când descălecară în poiana luxuriantă. Soarele se strecurase îndărătul piscurilor care-i înconjurau din toate direcțiile, iar umbrele copacilor se adânceau în locul unde făcuseră popas. Trunchiul subțire al unui pin se împletea cu scoarța albă a unui mesteacăn.

— Te mai doare? o întrebă Jim descălecând uşor. Se întoarse şi o coborî din şa, aşezând-o delicat pe pământ..

Dal clătină din cap, pipăindu-şi cu prudență pansamentul. Simțea foarte acut mâna înmănuşată a lui Jim înconjurându-i talia şi se uită în sus spre el.

— Puțin. Cred că o să iau nişte aspirină, m-ar putea ajuta.

Cu părere de rău, o eliberă.

— Cât timp pregătesc locul de tabără şi priponesc caii, poți să faci unul din două lucruri: să te duci să înoți sau să rămâi aici şi să arăți minunat.

Ea zâmbi, aruncând o privire plină de jind spre lac.

— Trebuie să mă scald.

— În regulă. Este o mică fundătură cam la jumătatea drumului spre lac, protejată de plopii de munte, de acolo. Cred că e destul spațiu ca să te întinzi în iarbă după aceea şi să te relaxezi, dacă vrei. Fundul lacului e nisipos în

partea aceea, aici e plin de pietre.

Dal luă de la Jim prosopul, săpunul şi buretele. Înainte s-o lase să plece, el îi înmâna bidonul cu apă şi două aspirine. Îngăimând câteva mulţumiri, Dal se pierdu în jurul micului lac, cu Raider pe lângă ea. Se simţea vinovată că îl lăsase pe Jim să aşeze singur tabăra, dar o singură privire pe trăsăturile sale împietrite o făcu să-şi dea seama că protestele ei ar fi fost în van. În clipa de faţă, tot ceea ce îşi dorea era să simtă apa prelingându-i-se pe corp.

După baie, se destinse pe iarba bogată a malului, vânturându-şi părul ud şi încâlcit. Amurgul se instală curând după ce soarele se scufundase în spatele munţilor şi, în sfârşit, Dal făcu un efort pentru a se îmbrăca ′ şi a se întoarce. Focul de tabără ardea viu cu doua oale pe el şi o delicioasă aromă de vânat se răspândea în aer. Jim îşi scosese apărătoarele din piele de peste blugi, pălăria de cowboy şi mânuşile, şi era ocupat cu pregătirea cinei.

Se lăsă să cadă lângă el pe un buştean bătrân pe care Jim îl împinsese aproape de foc.

— Miroase excelent.

— Imaginează-ţi că poţi folosi esenţa de carne de vânat, comentă, înmânându-i o cană cu cafea proaspătă.

— Vânat uscat? îl întrebă, mulţumindu-i din cap pentru cafea.

— Da. Câteodată, în rezervaţie, plecam câteva săptămâni în şir, cu extract de vânat şi porumb uscat pentru mâncare şi asta era totul. Ca băutură, foloseam sucul unei pere ţepoase de cactus. Întotdeauna iau cu mine extract de vânat ori de câte ori călătoresc în interiorul ţării.

Îi urmări mişcările chibzuite în timp ce prepara într-un

vas un fel de pâine, o specialitate indiană veche de sute de ani, care era binevenită în orice tabără. Când adăugă în aluat miez de alune şi stafide, Daliei începu să-i lase gura apă.

— Mi-a fost greu să mă obişnuiesc cu ideea că mama ta te-a lăsat să paşti turmele de oi în deşert săptămâni la rând, fără să te supravegheze.

El zâmbi şi o. Privi atent. Înțelegea oare Dal cât de frumoasă era cu părul căzându-i în valuri mătăsoase în jurul feței? Arăta pe cât de bine pe atât de proaspătă, se gândi el plin de recunoştință. Îşi scosese bandajul de J la cap şi tăietura încetase să sângereze; era numai uşor umflată de la lovitura pe care-o suferise mai devreme.

— Nu era neglijentă față de mine, îi spuse sec, turnând conținutul vasului într-o tigaie cu untură fierbinte.

Cu o mişcare abilă, întinse tigaia peste cărbunii aprinşi, lăsând pâinea să se coacă. Când stai să te gândeşti ce rară era iarba pe care o păşteau oile şi caprele noastre, poți să înțelegi de ce trebuia să călătorim şaisprezece 4 sau mai mulți kilometri pe zi numai ca să le găsim destulă iarbă pentru a supraviețui. Unchii mei m-au învățat unde erau ochiurile de apă şi îmi luam bătrânul mustang pătat şi urmăream turma. Cam după zece zile, mă întorceam cu ea acasă. În timpul acesta, iarba pe care o retezaseră creştea la loc şi ciclul o lua de la început,

— Totuşi, nu este o responsabilitate destul de mare pentru un băiat de zece ani? se strâmbă Dal.

— Poate pentru un copil alb ar fi fost, răspunse întorcând cu îndemânare aluatul în tigaie pentru ca cealaltă parte să se coacă şi să prindă o culoare auriu-maronie. Însă copiii Navaho sunt crescuți să se poarte cu responsabilitate la orice vârstă, indiferent dacă au doi sau

o sută de ani. Îi zâmbi, iar colțurile ochilor se încrețiră. Întotdeauna am iubit acele zile ale copilăriei de pe rezervație, cu poporul meu. Am învățat să supraviețuiesc cu puțin, să apăr animalele cu toiagul şi să dorm atât de: uşor încât puteam auzi un coiot apropiindu-se noaptea de turmă.

Dal îl privi cum aşază deoparte tigaia cu pâinea coaptă şi agită oala cu fiertura de vânat.

— Ştii atât de multe despre natură. Şi despre oameni, murmură. Slab. Te invidiez în unele privințe, Jim.

— N-ai de ce. Fiecare din noi are talentele sale. De exemplu, eu niciodată nu m-aş putea descurca cu vulturul tău fioros. Nici nu am cunoştințele tale. Despre păsări. Amândoi dăm ceva celorlalți din experiența noastră de viață. Ăsta este un târg bun, scumpo.

Dal răsuci încet cana cu cafea în mâini,

— Rafe are să mă omoare dacă află ce greşeală am făcut astăzi.

Fără să mai fie atent la fiertură, Jim se aşeză lângă ea pe buştean, sprijinindu-şi mâinile pe genunchii îndoiți, în vreme ce conținutul oalei începea să clocotească.

— Cred că fratele tău va fi mult mai fericit să te vadă în viață, în loc să e înfurie de ceea ce s-a întâmplat. Ceea ce-mi aduce aminte, îi spuse, trăgând cu ochiul la ea, că mai avem ceva de discutat.

— Ce anume?

— Acum nu mai avem decât un cal de călărit.

Muşcându-şi buza de jos, Dal chibzui asupra problemei.

— Mâine vom fi la o altitudine destul de mare pentru a putea începe să căutăm cuiburile şi calul nu va fi nevoit să se obosească prea tare.

— Eu nu eram îngrijorat de cal. Vom călări amândoi în

aceeaşi şa pentru tot restul excursiei. Eu pot s-o fac, dar tu vrei?

Ideea de a fi atât de aproape de Jim în tot acest timp, o înfioră. Apoi, simți îmbujorarea fierbinte care-i însoți gândurile şi ştiu sigur că şi Jim o văzuse.

— N-o să mă deranjeze, spuse încetişor, susținându-i privirea caldă, luminoasă.

Se ridică şi schiță un zâmbet ce-i arcui gura.

— Bine. În cazul acesta, cred că nu are niciun sens să-l chemăm prin radio pe fratele tău şi să-i spunem ce s-a întâmplat. S-ar supăra zadarnic.

Dal se uită spre cer.

— Rafe ar veni glonț cu elicopterul pe care-l manevrează ca şi cum ar mai fi încă pilot în Vietnam şi m-ar trage după el la fermă. Este al naibii de arogant câteodată. Un fel de revenire la tipul de mascul înfumurat primitiv care crede că poate să târască de păr o femeie în peştera lui.

Jim puse o porție sănătoasă de fiertură într-un castron de tablă şi i-o înmână.

— După părerea mea, o parte din toate astea este prefăcătorie, murmură, servindu-se şi el şi așezându-se lângă Dal.

— Este atât de protector. Dar aşa a fost mereu, Jim.

— Hai să spunem lucrurilor pe nume. A avut două surori mai mici de care trebuia să aibă grijă, zise Jim surâzând. Şi am impresia că voi două nu erați tocmai îngeraşi totdeauna.

Râzând, Dal începu să mănânce.

— Eu eram, dar Cat nu. Tot timpul intra într-un bucluc. Eu eram doar învinuită, pentru că se întâmpla să fiu în imediata apropiere când tata sau mama ne prindea.

Ochii lui Jim scăpărară, dar nu zise nimic. În tabără era linişte şi amurgul auriu lăsa loc înserării. Pe cât de cald fusese ziua, umezeala se infiltra în zonă, răcorind pământul. Lumina focului crea umbre ce dansau în jurul lor, alungând întunericul. Jim împărți pâinea caldă cu Dal, ′ turnând miere deasupra şi o mâncară împreună. Apoi, întinzându-se pe un sac de dormit pe care-l pusese lângă foc, îşi sorbi cea de-a doua cană cu cafea.

Dal îşi turnă şi ea o cană şi înaintă spre el. Ca şi când ar fi ştiut dinainte ce urma să facă, Jim bătu cu palma pe suprafața sacului de dormit.

— Stai cu mine, îi spuse încet, întâlnindu-i privirea întrebătoare.

Fără cuvinte, Dal se aşeză cu picioarele încrucişate, folosindu-i corpul drept proptea pentru spate. Mâna lui îi cuprinse mijlocul şi se simți mulțumită. Şezură în tăcere, privind focul ce murea ca să renască iar din cenuşa fierbinte. Dal îşi ridică fața, îmbătându-se de picăturile de diamant din covorul de stele de deasupra lor.

— Îmi place frântura asta din noapte, începu slab. Stelele sunt atât de aproape. Încât simt că m-aş putea întinde să le ating.

El surâse, uitându-se fix la tăciunii săltăreți şi nestatornici din foc. Cu asta îl tulbura Dal – era pasionată şi la fel de schimbătoare ca argintul viu.

— Fructul cerului să fie cules de zei, murmură mângâindu-i pieptul cu o mişcare circulară, lentă. Jim observă că Dal nu-şi mai pusese sutienul de la accident. Îi privi sfârcurile întărindu-i-se prin bumbacul moale al cămăşii în timp ce continua s-o atingă uşor, dus pe gânduri.

Ea se întoarse topindu-se sub privirea lui de nepătruns.

Până şi în lumina focului, ochii îi erau de chihlimbar, amintindu-i de privirea sălbatică şi inteligentă a lui Nar. Un tremur o străbătu şi simţi cum cedează. Jim de-abia dacă o atingea, dar numai apropierea de el îi provoca o durere plină de fiori în trup şi în inima ei tămăduită.

— Indienii Navaho au zeităţi cereşti? îl întrebă pe un ton confidenţial, aşezându-şi cafeaua deoparte.

— Un zeu şi o zeiţă pentru fiecare prilej sau temei, îi răspunse ridicând mâna şi îndepărtându-i câteva bucle de lângă sprânceană. Tu eşti la fel ca Estanatheli sau Femeia Schimbătoare. Se schimbă ca şi anotimpurile în fiecare an şi este nemuritoare. Minereurile şi pietrele de peruzea sunt asociate acestei zeiţe şi de aceea ea se identifică cu pământul. Este cea care ne dăruieşte cerealele, seminţele şi plantele, pietrele preţioase şi leacurile. Pentru noi, ea este fertilitatea, speranţa de belşug şi prevederea. Jim se ridică în capul oaselor şi o trase pe Dal mai aproape, cu braţul peste umărul ei.

— Nu văd rostul comparaţiei, şopti, închizând ochii şi relaxându-se complet în îmbrăţişarea lui.

Îi sărută tâmpla rănită inspirând mireasma apei de lac impregnată în parfumul natural al pielii.

— Eşti ca pământul, iubito. Ai o simplitate anume. Unul din darurile de a avea grijă de alţii, împletit cu entuziasmul care se îndreaptă de la tine către ceilalţi oameni, li aşternu o serie de săruturi scurte pe obraji, până când gura lui îi întâlni buzele. Eşti schimbătoare şi mă laşi să văd toate aceste numeroase feţe ale tale, îi murmură, umezindu-i cu limba colţurile buzelor. O simţi cum respira agitat, iar degetele Daliei se înfipseră în mod reflex în pieptul lui. Un fior interior îl săgetă. Te doresc, Dal… pe toată… dar trebuie să mă doreşti şi tu pe mine. Dorinţa

trebuie să fie reciprocă, frumoasa şi înfricoşata mea căprioară…

Un val de dorință puternică o străbătu pe Dal şi întoarse capul pentru a-i întâlni din plin gura. Genele îi căzură peste ochi şi inima începu să-i bată sălbatic.

— Da, şopti peste gura lui, da, iubeşte-mă, Jim. Te rog, vreau… am atâta nevoie de tine. Atât de multă… îşi încolăci mâna în jurul umărului său, iar degetele i se împletiră în pădurea abundentă a părului de abanos, de la ceafă, pentru a-i arăta dorința ei.

Cu tandrețe, Jim îi aşeză spatele pe sacul pufos de dormit. Se întinse lângă ea, proptit în cot. Îngrijorarea se lupta cu foamea din ochii lui strălucitori întâlnindu-i ochii albaştri şi vulnerabili.

— Eşti sigură? o întrebă molcom, dezmierdându-i părul acum uscat, care-i amintea de mătasea porumbului copt, când îl atinse. Oare nu căzătura de după-amiază sau şocul te face să-mi doreşti apropierea?

Întinzându-se, ea îşi lăsă degetele să-i contureze trăsăturile aspre ale feței şi observă efectul acestei mângâieri.

— Sunt sigură, şopti. Acum sunt pregătită, Jim. Înainte nu eram, dar acuma sunt. Accidentul m-a învățat că fiecare secundă, fiecare minut este prețios. Vocea începu să-i tremure. Te-am dorit, dar eram atât de înfricoşată de ceea ce se întâmplase cândva. Dar mi-a trecut. Tu m-ai ajutat să mă vindec. Nu ştiu cum, dar ai făcut-o.

Aplecându-se, îi atinse buzele ce aşteptau.

— Dragostea este cel mai mare tămăduitor dintre toate, femeia mea, îi spuse cu glas îngroşat, gustându-i uşor catifeaua pielii. Era o epidermă moale sub căldura explorării lui şi Jim îşi simți corpul cum se încorda

mulându-se ca oțelul topit pe cel al femeii.

Dal închise ochii şi îşi mişcă blând degetele prin părul lui, bucurându-se de senzația de apropiere, de trupul lui înfierbântat.

— Ura m-a sfârşit şi iubirea ta mă reînvie, Jim, îi şopti, întorcându-i săruturile insistente. Iubeşte-mă. Fă-mă din nou întreagă. Te rog…

El inspiră adânc şi neregulat; inima îi bătea în piept ca un ciocan de spart piatra. Cu o sinceritate nemiloasă, îi căută fața arzătoare, îi măsură cu privirea ochii întredeschişi şi buzele strălucitoare care erau depărtate şi implorau să fie din nou adorate. Aşteptase atât de mult clipa aceasta; o visase în timpul nopții şi se gândise la ea în zilele de lucru. Dal nu părăsise cuibul inimii lui tot acest timp. Îi atinse uşor obrazul cu degete tremurătoare. Dacă îi făcea rău… dacă o făcea să sufere şi mai mult din cauza *foamei* sale, a dorinței sale violente, nu ar fi putut suporta tortura de a şti că mai contribuise şi el la durerea ei, în loc să i-o uşureze. Ea suferise cu atâta cruzime în mâinile unui anumit bărbat. Era el cu ceva deosebit? Nu dorea să-şi realizeze dorința înăuntrul încântătorului potir al trupului fierbinte care stătea acum lipit de al său? Era el mai puțin animal decât orice alt bărbat cu o femeie? Nu.

Desfăcându-i fără grabă nasturii cămăşii şi dându-i la o parte cutele pentru a-i dezvălui sânii rotunzi, găsi răspuns la toate frământările sale. O iubea. Şi dacă alunga din inima sa asemenea sentimente nu i-ar fi putut mări niciodată suferința. Îşi înclină capul, alergându-şi limba pe toată lungimea umerilor ei subțiri, simțind-o cum se lipea mai mult de el.

— Dragostea noastră ne va elibera pe amândoi, iubita mea, îi spuse pe un ton coborât, dar ferm. Îi luă sânii în

palme, simţind carnea întărindu-se în mâinile lui. La fel ca vulturii, ne vom avânta împreună spre culmile cerului. Tu şi cu mine. Vom cădea pe pământ uniţi, aşa cum vulturii se prind de gheare unul de altul şi se rostogolesc în jos. Eliberează-mă, după cum eu te voi elibera… iubeşte-mă la fel, cu tot ceea ce simţi în inima ta zdruncinată.

Dal îşi pierdu răsuflarea când gura bărbatului împinse un vârf ascuţit în adâncurile aprinse ale gurii ei. Zigzagul unui fulger de plăcere din străfundul trupului o sfâşie în bucăţi, şi tot ceea ce reuşi să facă fu să se arcuiască în mâinile care aşteptau, încordându-se pentru a fi una cu el în toate sensurile. Gura lui ţesu modele umede în jurul fiecărui sân, aţâţându-i dorinţa, conducând-o spre marginea uitării de sine, înainte să-i muşte cu duioşie sfârcurile întărite şi ridicate, ce îl rugau să fie atinse şi mângâiate.

Un strigăt de plăcere i se scurse de pe buze când mâna lui se strecură pe sub blugi, găsindu-i triunghiul mătăsos, despărţindu-i părţile interioare umezite ale coapselor pentru a-i descoperi feminitatea încântătoare. Tremura de dorinţă pentru el. Undeva în mintea ei fragmentată şi înceţoşată, Dal nu se mai simţise niciodată atât de vie, hămesită şi înfierbântată după vreun bărbat, aşa cum era în clipa de faţă după Jim. Reacţia violentă pe care i-o stârnea de fiecare dată când o atingea cu limba sau îi apăsa protuberantele sânilor în căuşul palmelor, toate erau senzaţii noi şi descoperiri asupra ei însăşi.

Iubire. Iubirea era unicul lucru care o putea face să simtă o dorinţă atât de puternică pentru Jim. Dal dorea să-l satisfacă tot atât de mult cât o satisfăcea el, dar era o roabă neajutorată a trupului ei şi primea avidă continua lui mângâiere. Când el îşi înălţă capul după ce-i supsese

cu gingăşie sânul, Dal îşi dădu seama că de data asta era rândul ei să-i facă plăcere. Lacrimile îi pâlpâiră în ochi şi zări o întunecare momentană într-ai lui. Îl simţi cum îşi retrage mâna şi scoase o exclamaţie de protest, dar el înăbuşi sunetul capturându-i buzele cu gura sa. Lacrimile i se prelinseră pe obraji întâlnind şi atingând locul unde gurile lor erau unite.

Jim linse ultimele lacrimi de pe buzele ei,

— Lacrimi? o întrebă cu voce joasă, îngrijorat.

Dal respira nesigur, legănându-i faţa în mâini.

— De fericire, dragule. Nu de durere. Niciodată de durere, din partea ta… El o sărută iar, numai că de data aceasta cu atâta tandră veneraţie, încât mai multe lacrimi căzură şi deveniră parte din foamea dulce a unuia pentru celălalt.

Ea se strecură din blugi şi cizme, întinzându-se goală în îmbrăţişarea lui primitoare. Fiecare loc unde corpul ei îl atingea pe celălalt era parcă însemnat cu fierul roşu. Jim o sorbi adânc din ochi, atingându-i cu mâna, ca un fluture, suprafaţa catifelată a formelor, mângâindu-i sânii, urmărind linia coliviei dintre coaste spre netezimea pântecului. Femeie. Era toată femeie. Caldă şi fertilă în mâinile lui, pentru a fi modelată şi iubită.

Se cutremură când mâna lui îi alunecă printre coapsele încordate. Şi un alt strigăt sfărâmă slab întunericul, în timp ce el îi adora pieptul ce o durea, trimiţând suliţe de plăcere chinuitoare care se rostogoleau prin ea valuri-valuri. Pielea îi strălucea umedă de senzualitate şi, cu respiraţia întretăiată, se lipi de el fără să mai judece, slăbită în mod plăcut de focul pe care îl aprinsese în ea, pur şi simplu, dezmierdând-o. El îi îndepărtă cu un sărut luciul de pe frunte, îi mătură genele lăsate şi, în sfârşit, îşi

lăsă gura peste buzele ei depărtate, bând cu nesaț din dragostea oferită, pe care Dal i-o întorcea atât de uşor.

— Acum ai zburat liberă, îi şopti aspru lângă ureche, cu vocea nesigură, acoperind-o cu corpul lui. Acum ştii cum este.. Furişându-şi mâna pe sub şoldurile ei, îi spuse îngroşat: împarte cu mine fructele trupului tău. Fă să ne eliberăm împreună şi să dăm unul altuia darul trupurilor noastre… pentru totdeauna…

Răsuflarea i se opri în gâtul subțire şi îşi dădu capul pe spate arcuindu-se pentru a-l întâmpina. Era liberă… liberă şi plutea în lava albă topită şi fierbinte care se scurgea prin ea când se întâlniră şi se contopiră într-un singur corp. El o umplu cu puterea şi tăria bărbăției lui şi ultimele lanțuri ale trecutului se rupseră. Dal era un vultur zburând îmbrățişată, eliberată din captivitatea legăturilor de mătase ale vieții „mişcându-se în cercuri de lumină din ce în ce mai înalte, iradiindu-se de fericirea unirii lor, care putea veni numai prin dorința incandescentă a dragostei. Fiecare mişcare, fiecare atingere o conducea tot mai aproape de marginile unui univers fără nume care palpita în ritmul frenetic al vieții. Şi tocmai în clipa în care atinse acel tărâm necunoscut dintre întunecimea spațiului şi limitele cerului albastru, se spulberă într-un milion de fragmente de aur, ce fură sărutate de soare, în vreme ce căzu din nou pe pământ, în brațele lui ocrotitoare.

Capitolul 9

Dal era satisfăcută şi epuizată în îmbrățişarea lui Jind. Ş Inima începu treptat să-şi stabilizeze ritmul normal, în vreme ce-şi odihnea capul în îndoitura umărului său inspirând aroma caldă de mosc. Slăbită, îşi mişcă degetele

pe pieptul lui cu păr încâlcit şi jilav în urma contopirii lor. Îi simţi buzele pe sprânceană, nas şi obraji, adorând-o, iubind-o.

— N-am ştiut niciodată… rosti ea întretăiat.

Jim se ridică pe jumătate, aşezând-o lângă el, sprijinindu-i capul pe braţul său, ca pe o pernă, şi cu mâna cealaltă înconjurându-i şoldul, protector.

— Ce să ştii? o întrebă cu voce înecată. Inima îi era inundată de un sentiment profund de dragoste privind-o cum stătea neajutorată şi goală în braţele sale. Părul ei de culoarea castanei era ca un nimb învolburat în jurul capului, curgându-i peste braţe, cu câteva şuviţe atârnând ude pe tâmple şi pe obraji. Iar ochii ei… Jim o dori din nou când se înecă în frumuseţea dezvăluită de ochii luminoşi de safire, care erau acum galeşi de dorinţa împlinită.

Privirea i se îndreptă spre gura ei răsfrântă din cauza săruturilor şi nu se mai luptă cu tentaţia de a-i mângâia cu gingăşie buza inferioară pentru a-i îndepărta orice durere pe care o suferise poate, datorită dorinţei imperioase a unuia pentru celălalt. Răspunsul ei era timid şi începu să înţeleagă de ce. Dal nu cunoscuse decât un singur bărbat în viaţa ei, unul care, evident, niciodată nu-i dăruise, ci doar luase. Dar Dal avea atât de mult de dăruit, încât gemu încet când ea îi întoarse sărutul tandru pe care îl împărtăşeau. Buzele Daliei erau ca o catifea caldă, mulându-se şi apăsându-i gura. Mărturisindu-i astfel dragostea ei descătuşată. Îşi trecu mâna peste formele ei şi o strânse tare lângă el, ascunzându-şi capul în buclele bogate ale părului impregnat cu mireasmă de pin.

— Te iubesc, Dal, îi spuse cu voce tremurătoare.

— Ai fost întotdeauna a mea, dulce floare de câmp.

Se simți gâtuită de lacrimi şi tot ce reuşi fu să-l strângă mai puternic în brațe, iar inimile lor bătură cu putere la unison, una lângă alta.

— Mi-ai dat atât de mult, şopti în sfârşit, sărutându-l pe obraz şi apoi pe gură.

Zâmbetul lui era umbrit de tandrețe, când o mângâie pe păr.

— Iar tu ai fost mereu frustrată, îi zise cu glas înfundați ce pieri în întunericul nopții care-i înconjura. Dragostea, adevărata dragoste, se dăruieşte şi este dăruită. Degetele îi tremurară descâlcindu-i cu blândețe şuvițele din părul revărsat pe umeri.

— Tocmai mi-ai arătat-o, Jim. Eu n-am ştiut nicicând… Vocea i se împovără de lacrimi, privindu-l stăruitor în ochi. Înainte, Jack lua. Niciodată nu mă mai ținea în brațe după aceea. Nu, niciodată… Dal îşi strămută privirea, umilirea punând stăpânire pe ea. Sunt sigură că ți-ai dat seama. Nu sunt prea iscusită…

Râsul lui era coborât, în timp ce se ridică în capul oaselor şi o luă în brațe. Cărbunii focului luminau şi răspândeau căldură şi Jim o lăsă să se cuibărească în brațele lui.

— Nu ai de ce să-ți ceri iertare sau să te simți stânjenită.. Mi-a plăcut felul în care mi-ai răspuns. În toate privințele. Iscusința nu are un efect mai bun asupra a ceda ce am împărtăşit noi doi. Cum m-ai iubit, asta a fost important.

Îi dezmierdă obrazul, pierdut în întunecimea ochilor mari.

— Mi-ai dat inima ta, scumpo. Ar putea vreun bărbat să ceară mai mult?

Ochii îi ardeau ca o flacără aurie, absorbind expresia Daliei în acele momente grăitoare.

— Niciun bărbat nu ar putea pretinde mai mult de la femeia lui, decât să i se dăruiască liber, din inimă. Aceasta este cea mai mare ofrandă ce poate fi împărțită între doi oameni. Banii, priceperea sau persuasiunea nu pot cumpăra inima şi sufletul unei femei sau al unui bărbat. Se aplecă mângâindu-i buzele. Ne-am eliberat unul pe celălalt cu dragostea noastră. Nimic altceva nu contează. Vino mereu la mine cu inima ta. Asta-i tot ceea ce voi dori vreodată de la tine.

— Ai inima mea, şopti sub gura lui, şi simți tăciunii din trup reaprinzându-se la viață din nou.

Jim o ținu în brațe îndelung înainte să se Scoale şi să mai arunce nişte lemne pe foc. Trase fermoarele sacilor de dormit şi-i băgă unul într-altul. Dal se ghemui între faldurile pufoase, urmărindu-l cum punea la fiert un ibric cu apă. Inima ei tresări de atâta fericire când îi aduse o cană cu ciocolată fierbinte împrejmuită cu flori micuțe de nalbă, încât crezu că va izbucni în plâns. Îşi sorbiră împreună ciocolata uitându-se la flăcările ce dansau şi piereau în negura nopții înstelate, ascultând clipocitul liniştitor al apei, la numai câțiva metri de ei. Mai târziu, când Dal se cuibări la loc în brațele lui Jim, că să adoarmă, se gândi că ar putea muri de fericire. Ce cale minunată de a pleca… medită, pe măsură ce degetele somnului o împingeau în genuni, să mori de atâta fericire…

Ciripitul dojenitor al lui Nar o trezi a doua zi dimineață. Sări brusc în picioare, făcând ochii mari, uitându-se de jur împrejur după vultur.

— E în ordine, îi spuse Jim încetişor, lucrând lângă foc, în timp ce pregătea micul dejun. E aici din zori. Îi arătă buşteanul pe care şezuseră amândoi noaptea trecută.

Dal se holbă neîncrezătoare, apoi schiță un zâmbet uşor.

Acolo, la nu mai mult de câțiva metri de Jim, stătea maiestuos vulturul auriu, cu un picior îndoit sub pene, urmărind-o. Îşi dădu seama că sacul de dormit îi căzuse până la genunchi, expunându-i formele goale. Jim îi aruncă o privire arzătoare care spunea multe şi se ridică înmânându-i o cămaşă curată.

— Nar a apărut când începusem să prepar micul dejun, cam acu' o oră.

Dal îşi puse cămaşa şi îşi trecu degetele prin părul răvăşit.

— Îi e foame?

Jim îşi croi drum înapoi la foc, unde sparse şase ouă într-o tigaie încinsă.

— Acum nu-i mai este.

Făcând un efort pentru a ieşi din sacul de dormit, îşi căută blugii.

— Ce vrei să spui?

— Această pasăre hrăpăreață ne-a mâncat ceva mai devreme, aproape un sfert de kilogram de slănină.

Dal clipi din ochi şi începu să râdă; un râs de copil care umplu poiana de veselie. Jim privi în sus spre ea, desfătându-se de reacția pe care-o avusese. Îşi dădea oare seama cât de frumoasă şi de împlinită arăta în dimineața aceasta? se întrebă. Ştia că şi el trebuie să arate la fel.

Nar îşi desfăcu mantaua aripilor şi ciripi sever către Dal, care se strâmbă şi înaintă, aşezându-se pe vine în fața lui şi alergându-şi uşor degetele peste penele de la pieptul umflat de hrană al păsării.

— Eşti ca un purcel, Nar, spuse râzând, savurând înfățişarea vulturului. Ochii de chihlimbar ai răpitoarei erau vioi şi inteligenți, iar Dal ar fi putut spune că era extrem de vesel. Se întoarse la Jim şi se aşeză pe jos,

turceşte, alături de el şi de focul călduros. Soarele de-abia tivea orizontul şi răcoarea persista.

— Cred că Nar te place.

— Numai pentru că-l hrănesc, zise Jim sec, uitându-se în ochii surâzători. Se întinse, atingându-i catifeaua moale a obrajilor îmbujoraţi. Cum te simţi în dimineaţa asta?

Dal se înfioră sub expresia lui scrutătoare şi îşi rezemă pentru o clipă, obrazul de palma lui.

— Fericită. Mai fericită decât îmi amintesc să fi fost vreodată. Îi întâlni privirea şi îşi reaminti dureros de limpede cum o iubise în noaptea trecută. Mă simt ca şi cum aş fi într-un vis minunat ce n-aş vrea să se sfârşească niciodată. Felul în care mă iubeşti… ceea ce s-a întâmplat între noi azi-noapte a trecut dincolo de orice culme a imaginaţiei.

Jim clătină din cap, lăsându-şi mâna să cadă, reîndreptându-şi atenţia spre ouăle care sfârâiau în tigaie.

— Visele sunt realitate pe cale de a se desăvârşi, îi zise aşezând două farfurii de tablă.

— Asta-i filosofie indiană? îl întrebă turnând cafea pentru amândoi.

— Într-un fel, răspunse, punându-i două ochiuri în farfurie şi patru pentru el. Când visezi despre ceva, absorbi energie de la lumea de dincolo şi dorinţa prinde formă. Şi, dacă doreşti acest lucru destul de mult timp şi cu destulă tărie, se va manifesta în stare fizică. Îi aşeză în farfurie două bucăţi groase de pâine indiană cu o feliuţă de slănină, apoi se aşeză lângă ea. Când te-am întâlnit, ai fost pentru mine un vis devenit realitate.

Dal începu să mănânce cu poftă, savurând gustul sărat al slăninei.

— Cum adică?

— Unchiul meu, hatali, mi-a spus când eram adolescent că voi întâlni femeia vieții mele, care are inima unui vultur. Zâmbi afectuos amintindu-şi. Fireşte, n-am înțeles nimic la vremea aceea, dar am crezut în ceea ce mi-a povestit. Mi-a spus că se va ivi din munții cei mai mari din nord şi că o voi întâlni în două cicluri şi jumătate ale lunii. Luna are cicluri de paisprezece ani, deci ar fi însemnat că voi avea treizeci şi cinci de ani când urma să se întâmple. Şi acum am treizeci şi cinci,

— Uluitor! şopti uimită de faptul că. Un vraci indian putuse proroci un asemenea eveniment, atât de îndepărtat în viitor şi, mai mult, se adeverise.

Jim ridică din umeri, îşi mai tăie o felie de pâine, oferindu-i şi ei. Dal scutură din cap şi o puse în farfuria lui.

— Cei mai mulți hatali Navaho sunt în legătură cu partea nevăzută a lumii. Simplul fapt, că nu o vedem, nu înseamnă că nu poate să existe. Unchiul meu spunea deseori că vorbea cu plantele şi cu copacii şi că ei îi povesteau astfel de lucruri.

— Mă bucur că a avut dreptate, indiferent cine i-a povestit, surâse Dal cu căldură.

— Şi eu la fel, îi răspunse cu acelaşi zâmbet.

Părăsiră tabăra peste o oră, tocmai când soarele se înălțase deasupra culmilor, trimițând raze lungi şi piezişe să se încolăcească pe văile râpoase şi peste piscurile care îi dominau la fiecare pas. Dal era veselă să călărească în aceeaşi şa cu Jim, cu brațele atârnate neglijent în jurul mijlocului acestuia, pe când urcau încet, părăsind luminişul. Îşi apăsă obrazul de spatele lui, închizând ochii pentru un moment.

— Aceasta a fost pentru noi grădina raiului, murmură.

— A fost, recunoscu cu vocea lui răguşită, punând mâna înmănuşată peste a ei. Un loc unde ne-am dăruit inimile unul altuia.

Dimineața era pentru Dal ca o dezvăluire succesivă de clipe magice. I se înfățişa astfel din cauză că vedea totul cu alți ochi, deoarece izgonise în noaptea precedentă orice urmă a trecutului şi renăscuse odată cu zorii? Greutatea pe care o purtase pe umeri dispăruse, iar ea simțea că râde şi dansează preamărind soarele minunat, rouă grea de pe firele dese de iarbă şi petalele care tocmai se deschiseseră ale fragilelor flori galbene de piciorul cocoşului. Paradisul. Acesta însemna paradisul pentru ea, şi bărbatului alături de care călărea i se datora tot ce simțea. Chiar şi Nar, care ar fi putut ş-o cicălească, întruchipa esența bunelor maniere. Vulturul auriu nu se prăvălise nici măcar o dată ca o ghiulea asupra lor. În schimb, zbura ′ în înaltul cerului, cu aripile întinse, plutind în curenții nevăzuți de aer, interpretând un balet grațios pentru ca ei să-l admire şi să se bucure. Raider mergea repede pe lângă ei, mereu în alertă. Da, era raiul – felul lor de rai – şi Dal surâse deplin fericită, proptindu-se de Jim.

După-amiază, ea găsi cuiburile unei familii de şoimi cu coadă roşie şi a unui uliu porumbar. Şoimul cu coadă roşie îşi construise cuibul într-un pin uriaş, iar uliul alesese partea stâncoasă a pantei. După ce-şi făcu însemnări pe hartă, Dal notă nişte observații în caiet şi puse apoi harta şi jurnalul pe calul de povară. Îşi şterse sprânceana cu dosul mâinii, simțind efectul soarelui arzător.

— Progresăm, zise Jim încălecând şi întinzându-i mâna pentru a o ajuta să urce în şa.

Aterizând în şa, Dal se instala aproape de el.

— Când vom trece de lizieră, vom identifica mai multe, îi promise ea.

— Să începem cu ceea ce-i mai important. Nu ştiu ce ai tu de gând, dar eu sunt gata să fac o baie într-un loc cu zăpadă şi să mă răcoresc, îi spuse arătându-i cu mâna spre vest, ceva mai jos de ei.

Dal era întotdeauna surprinsă de vederea. Pătrunzătoare a lui Jim. Îşi încordă privirea, urmărind direcția indicată. Acolo, aproape invizibilă, se întindea o fâşie de lac albastru ascuns de pădurea de conifere.

— Vrei să spui că sfidezi frigul? îl tachina. În această perioadă a anului, zăpada căzută de pe înălțimi face apa rece ba gheața.

— Eşti dispusă să intri-n joc? Ce zici de un plonjon rapid? Dădu pinteni calului spre poalele stângii înclinate şi începură să pătrundă printre pini..

— Dacă intri şi tu. Sincer îți spun, mai degrabă aş înmuia o cârpă în lacul ăla decât să înot.

El zâmbi şi îi aruncă o privire peste umăr.

— Unde este spiritul de aventură al familiei Kincaid?

— Dacă o să mor înghețată, Jim Tremain, mă vei avea pe conştiință, râse Dal. Adu-ți aminte de asta!

— N-o să te las să îngheți, iubito. Îi promise pe un ton hotărât.

Lacul în formă de semicerc îi amintea Daliei de linia curbă a unei semiluni. Avea un mal stâncos format din pietricele de granit, dar unul din capete era acoperit cu iarbă şi acolo, aşternură prosoapele. Inima ei îşi înteți ritmul urmărindu-l pe Jim lepădându-şi hainele. Corpul lui era superb tare şi musculos – iar soarele îi îmbăia, pielea de bronz într-o lumină aurie. Se părea că nu-i e deloc jenă să stea dezbrăcat în fața ei, şi Dal reuşi un mic

zâmbet, cerându-şi iertare pentru că-şi desfăcea prea încet nasturii bluzei,

— Eşti mereu atât de dezinvolt fără haine? îl întrebă pierzându-şi răsuflarea când Jim veni şi preluă sarcina de a-i desface bluza. Păru fu! negru avea reflexe albăstrui şi ea îşi trecu degetele prin şuvițe, desfătându-se de moliciunea şi desimea lor.

— Indienii sunt învățați să nu se ruşineze de corpul lor, aşa cum fac cei mai mulți dintre albi. Murmură, îndepărtându-i bluza de pe umeri. Nu purta sutien şi privirea lui urmări rotunjimea splendidă a sânilor cu sfârcuri întărite. Luându-i cu duioşie în mâinile lui cafenii, o lipi de el, înclinându-şi gura înfometat peste buzele ei. Ai gustul soarelui, zise cu vocea excitată, mişcându-şi limba în jurul buzei inferioare, şi de floare de câmp, iubito. Îneci, pătrunse în gură, explorându-i adâncurile umede şi dulci. Jim o simți înfiorându-se când îi atinse uşor sfârcurile cu degetele. Eşti atât de sensibilă şi de fragilă, îi şopti răguşit, muşcând-o între umăr şi gât, simțindu-i genunchii îndoindu-se.

Dându-i jos blugii şi bikinii, o luă în brațe. Dacă nu ar fi făcut asta, cu siguranță ar fi căzut. Păşind spre marginea lacului, inima i se avântă spre culmi, înțelegând cât de enorm o tulbura pe Dal. Surprins, constată că apa era mai caldă decât se aşteptase. Prundişul se transforma într-un nisip grăunțos, pe măsură ce înainta în apa puțin adâncă.

— O să-ți placă lacul acesta, îi murmură, aşezând-o în picioare, dar lăsându-şi totuşi un braț în jurul mijlocului ei, drept sprijin. Ochii Daliei se măriră de uluire şi el îi întâlni zâmbetul. Vino, hai să înotăm!

Dal începu să se joace ca o focă leneşă pe lângă malul micului lac, bătând apa, sau rostogolindu-se pe spate şi

făcând pluta. Combinația dintre soare şi aerul răcoros, amestecată cu apa senzuală ce o înconjura, o făceau să se simtă plăcut. Apa era mai caldă pe lângă maluri, devenind din ce în ce mai rece odată cu adâncimea. La un moment dat, Dal se aşeză pe mal, urmărindu-i pe Jim şi pe Raider jucându-se. Jim azvârlea un băț şi lupul sărea de pe țărm în apă, îl recupera şi înota spre stăpânul său, dând drumul bățului în mâna acestuia. Nu-şi dădu seama prea bine cine se bucura mai mult de acest joc.

De-a lungul acelei jumătăți de oră, Dal descoperi că îi plăcea nespus să-l privească pe Jim mişcându-se. Era un pachet de muşchi şi suplu ca un leu tânăr; fiecare fibră se mişca cu o precizie plină de armonie, încordându-se şi relaxându-se. Pielea arămie strălucea din cauză stropilor de apă şi se trezi dorindu-l din nou. Era oare râsul din ochii lui sau gura generos arcuită, care o ademenea mai tare? se întrebă. Nu se putu hotărî. Când rămase nemişcat în apa până la brâu şi se uită fix şi arzător la ea, Dal simți o durere încolăcindu-i-se în adâncurile trupului. Ca într-o comunicare telepatică, se strecură în apă, răcoarea ei învăluind-o, şi începu să înoate sigur şi regulat pentru a-l întâlni la jumătatea drumului.

Nu fu dezamăgită când Jim îşi furişă degetele prelungi în colivia pieptului, ațâțându-i sânii fermi pe sub apă. Un suspin de plăcere i se frânse de pe buzele depărtate când înconjură cu brațele umerii lui puternici. El gemu, strângând-o în brațe iar Dal se lipi de duritatea lui bărbătească.

— Te doresc, mormăi, ciupind-o jucăuş de gât şi muşcându-i uşor cu dinții sfârcurile, în timp ce o ridică pe jumătate din apă.

Dal dădu capul pe spate, îndoindu-se ca o coardă de arc

în brațele lui, valuri de plăcere iradiindu-i sânii. Degetele i se înfipseră convulsiv în mănunchiul de muşchi puternici de pe umărul lui Jim şi un mic strigăt de plăcere i se scurse de pe buze. Apa rece îi învălui, iar trupurile lor reacționară ca metalul topit, încercând să se contopească unul în altul. Dal se dărui total lui Jim când mâna lui se plimbă în jos, peste şolduri, desfăcându-i coapsele pentru a-i căuta miezul trupului fremătător. Plutiră la suprafață, unduirile apei scăldându-i ca o dezmierdare răcoroasă care-i cuprinsese cu totul. Respirația ei devenise un gâfâit aspru, prăbuşindu-se agățată de el. Înainte de a putea să-şi adune senzațiile învălmăşite, simți cum o ridică permițându-i să lunece peste el.

Îl întâmpină cu bucurie în umezeala înfierbântată a trupului, ținându-se strâns de el, simțindu-l cutremurându-se când o încleştă cu forță. Febril, Dal îi sărută genele dese şi negre, îşi plimbă limba pe obrazul lui umed, urmărindu-i curbura şi îi ciuguli colțul gurii. Erau un singur, trup, aşa cum trebuia să fie, aşa cum soarele, adierea jucăuşă şi apa răcoroasă îi predestinaseră.

Se redescoperi în vigoarea gurii şi în tăria lui care intrase în ea ca într-o teacă. Mişcându-se încet, Dal se umplu de un sentiment de putere feminină, simțindu-l geamătul răsunând prin ea ca un ecou. Degetele i se încolăciră în părul lui ud şi un surâs i se ivi pe buzele întredeschise, umede de sărutări, exercitându-şi dreptul complimentar de jumătate femeiască asupra celei masculine, simțindu-i topindu-se treptat sub asaltul ei blând. Carnea i se înfierbântă, fricțiunea trupurilor unul de altul, amestecată cu răceala apei, făcându-i să alunece, până când îl auzi respirând întretăiat şi aspru. Bucuros, energic şi euforic, o zdrobi, înşfăcând-o cu forță,

întărindu-se în ea, îngropându-şi obrazul la pieptul care-l aştepta. Apoi, Dal îi oferi darul corpului ei, cu un mic ţipăt clocotitor, lipindu-se de el.

Lin, întotdeauna atât de lin, se lăsă purtată de vânt înapoi pe pământ în braţele lui. Rămaseră în apa încălzită, puţin adâncă, care le absorbea arşiţa amestecată, rezemându-se unul de celălalt, înspăimântaţi că s-ar putea prăbuşi ca nişte păpuşi de cârpă, dacă ar fi încercat să se mişte.

Jim îi sărută părul încâlcit ce-i încadra faţa veselă.

— Tu aduci în mine paradisul şi pământul laolaltă, îi şopti mângâindu-i buzele.

Dal ofta, odihnindu-şi capul pe pieptul lui.

— Iar tu îmi zdruncini lumea mea şi mi-o dărâmi. Mă simt ca o sută de fărâmiţe de lumină solară ce cad ca o grindină înaintea ta, dragule.

Cu tandreţe, o ridică în braţe, o purtă spre ţărm şi o aşeză pe iarba deasă. Luând un prosop începu să-i usuce părul. Se aplecă, ciugulindu-i un umăr, apoi dezmierdându-l cu umezeala caldă a limbii.

— Eşti Femeia Schimbătoare, îi spuse cu voce cântată. Căldura soarelui, fertilitatea pământului şi răcoarea tămăduitoare a apei. Tu aduci focul vieţii în trupul meu şi mă faci să ard până mă topesc de arşiţa ta. Cu grijă, o împinse pe spate astfel, încât să stea întinsă sub ochii lui, cu mărgăritare de apă scânteind pe formele dezgolite. Dal se relaxă şi el începu să-i soarbă rouă de pe piele, gustând-o din plin cu limba şi gura fierbinte. Fiecare mângâiere catifelată îi făcea carnea să se strângă, cu înţepături mititele ce radiau în exterior, trimiţându-i fiori sălbatici prin corp. Îl dori iar.

Degetele i se răsfirară prin părul lui, aducându-i capul

să se odihnească la piept, în timp ce o acoperise cu trupul lui. Închise ochii, simțind arșița soarelui încălzindu-i, adierea uscând stropii care mai rămăseseră pe ei. Mâna lui se mișcă în sus, cuprinzându-i sânul și Dal se simți cea mai dorită femeie din lume.

— Mă faci să mă simt atât de extraordinar, îi spuse dulce. Ca și când aș fi averea cea mai de preț de pe pământ. Asta-i dragostea adevărata, Jim? Deosebirea dintre tine și Jack este strigătoare la cer, iar ceea ce tu îmi dai atât de ușor în schimb mă înfometează și mai mult. Nu înțeleg.

Ridicându-se într-un cot, îi întâlni ochii întrebători, îi cuprinse obrazul, trasând ușor linia pometului.

— Ești ca orice alt om sau animal care a respins iubirea și afecțiunea, Dal. Felul în care mă port, în care te iubesc este firesc între un bărbat și femeia lui. Ai fost într-un deșert din punct de vedere emoțional și este de înțeles că acum ești ca un burete. Absorbi orice atingere, fiecare sărut de parcă ar fi ultimul. Împărțiră un surâs plin de tandrețe. Nu va fi, îți promit. La un moment dat, mai târziu, odată ce te vei fi îndestulat și nu vei mai fi înfometată, o să începi să-mi dai înapoi. Un potir ce a fost jefuit de sentimente nu poate restitui până nu se umple, scumpo. Nu-ți face griji că nu-mi dai. În schimb ceea ce crezi că ar trebui. Îmi dai. Și asta-i destul pentru mine. Pentru moment, lasă-mă să te îndestulez. Ia numai de la mine, soarbe-mă până te saturi.

Jim îi dezmierdă buza tremurătoare.

— Amintește-ți, îi spuse cu vocea răgușită aplecându-se s-o sărute, dragostea ne vindecă pe toți. Acum a venit rândul tău să te vindeci și eu am destulă dragoste pentru amândoi. Așa că alungă cuta aceea dintre sprâncene. Ceea

ce simți nu e greşit. Nici nevoia ta nu e o greşeală. Gura i se mulă peste buzele ei. Eşti a mea… şi vreau să-ți dăruiesc…

* *
*

Următoarele patru zile trecuseră prea repede pentru Dal, îşi petreceau zilele pline de soare observând toate varietățile de cuiburi, apoi întunericul îi îmbrățişa în leagănul iubirii, unul în brațele celuilalt. Începu să înțeleagă ce încercase să spună Jim în legătură cu faptul că fusese frustrată de sentimente. În acele patru zile, el îi dăruise continuu şi, în schimb, ea învăța să-i răspundă la fel. Când soarele răsări în a cincea zi, Dal se despărți de somn, după ce fusese iubită desăvârşit în timpul nopții, ştiind că n-ar mai fi putut suporta să se trezească fără Jim alături. El dormea adânc, cu capul strâns la pieptul ei, înconjurându-i cu un braț şoldul rotund.

Ochii i se întunecară gândindu-se la săptămâna care trecuse. Jim îi mărturisise dragostea lui, iar ea nu rostise nici măcar o dată acele cuvinte. De ce? Ştia că îl iubea mai mult decât iubise pe oricare alt bărbat în viața ei. Ei o făcuse să renască într-o lume de nesfârşită bucurie. Erau o echipă în toate sensurile cuvântului, fie că era vorba de găsirea cuiburile de răpitoare, de aranjarea taberei, sau de gătit, cât îi plăcea când fee întindea şi-i mângâia mâna sau umărul, având atâta nevoie de acest minunat contact. Cum de ştia el cât de mult însemna mângâierea lui pentru ea? Jack nu o mângâiase niciodată, în afară de cazul când pretindea ceva de la ea. Pentru Jim, mângâierea era, pur şi simplu, o altă formă frumoasă de a comunica, pe care o împărtăşeau; nu dorea nimic altceva decât s-o înştiințeze că o iubea prin aceste scurte, dar o! atât de importante

momente.

Soarele săgeta pinii cu o coroană de aur, când Jim se sculă din somn. Dal se dădu uşor la o parte şi îl urmări cum se trezeşte, cu o lumină duioasă arzându-i în ochii ca mierea. O, Doamne, se gândi, o durea inima de atâta iubire pentru el. Şi era atât de uşor să-ți urmezi inima când era vorba de Jim. Îi mângâie drăgăstos fața cu barba țepoasă, privindu-i genele cum se deschideau treptat.

— Bună dimineața, şopti, aplecându-se şi apăsându-şi buzele pe gura lui puternică. Mâinile lui îi cuprinseră mijlocul, trăgând-o deasupra lui. Ea surâse, odihnindu-se pe el, punându-şi bărbia în mâinile sprijinite pe pieptul lui.

— Este, spuse Jim cu o voce încă somnoroasă. Îi mângâie spatele şi şoldurile. Eşti atât de netedă şi de moale. Ca o catifea scumpă.

Dal închise ochii, mulțumită că el continua să-i desemneze conturul formelor.

— M-am trezit dimineață cu gândul că nu vreau să fiu niciodată departe de tine.

Mâinile lui se linіştiră. Îi studie, trăsăturile senine în liniştea ce se țesea între ei. Când Dal deschise ochii, zări lumini lucind în adâncurile lor albastre. Fără să vorbească, îi luă fața în căuşul palmelor.

— Speriată?

Ea clătină din cap, înghițind cu greu.

— Eu… eu nu ți-am spus niciodată că te iubesc.

— Am înțeles de ce.

— Dar tu mi-ai spus-o atât de uşor. Îşi stăpâni lacrimile, uitându-se la fața lui care se estompase înaintea ei. De fiecare dată când încerc să-ți spun, mă înhață frica. Simt cum o mână îmi stoarce viața din suflet. Ştiu că vrei să mă

auzi spunându-ți asta. Meriți să ți-o spun. Suferința îi răzbătu din vocea tremurată. O, Jim, sunt atât de fericită, încât mă tem. Mă tem că nu va dura. Că e prea repede. Ca înainte, cu Jack. De-abia îl cunoscusem; cu trei luni în urmă şi am fost de acord să mă mărit cu el.

Cu blândețe, Jim o luă de pe el şi o ajută să se ridice în picioare. Îi ținu mâinile într-ale sale.

— Nu ne grăbim deloc, iubito. Am greşit că ți-am mărturisit dragostea mea atât de curând, dar când am văzut că era cât pe-aci să mori, mi-a răbufnit din adâncul sufletului. Îi şterse cu degetele lacrimile de pe obraji. Îmi pare rău. Inițial, tot ceea ce am dorit a fost să ne cunoaştem treptat, unul pe altul. Ştiam că avem destul timp. Iar eu aveam răbdarea pentru a aştepta. Jim îi aruncă un zâmbet silit, întâlnindu-i expresia plină de durere.

— Ai… ai ştiut că eram divorțată când ai venit să mă vezi? se smiorcăi Dal.

— Da. F.B.I.-ul avea un dosar atât despre tine, cât şi despre Jack. Nu pot să nu recunosc că am fost fericit să citesc că divorțaseşi de el. Mi-a dat o şansă, Dal. Să văd dacă aş putea în vreun fel să te interesez aşa cum mă interesai tu pe mine.

— Să mă interesezi? Când te-am văzut întâia oară la fermă m-am simțit ca şi cum cineva îmi descătuşase toate sentimentele, păzite şi păstrate de atâta timp în inima mea.

El clătină din cap, cu ochii întunecați de suferința ei, continuând să-i țină mâinile.

— Era, într-adevăr,. Ceva acolo, admise încetişor. Am sesizat asta şi la conferință, când, te-am întâlnit prima oară.

— Nici măcar nu-mi amintesc de întâlnirea aceea, se scuză,

— Aveai probleme în căsnicie, Dal. Încercai să salvezi ceva ce trebuia distrus.

— Ar fi trebuit să ştiu atunci, spuse pe un ton amar, ridicându-şi capul.

— Este timp pentru toate, Dal. Unchiul meu m-a învăţat că sunt numeroase cicluri în viaţă. Cheia este să recunoşti când un ciclu se termină şi altui nou începe.

— Atunci, acesta este un nou ciclu pentru amândoi.

— Da, încuviinţă el, şi de aceea avem tot timpul la dispoziţie; să fim tot ceea ce putem fi unul pentru celălalt. Vocea îi coborî. Vei şti, când va fi momentul potrivit, să-mi spui că mă iubeşti. Până atunci, nu te strădui prea tare. Îmi arăţi dragostea ta în felul în care te uiţi la mine sau… se întinse atingându-i colţul buzelor… când îmi zâmbeşti. Sau când vii în fiecare noapte, plină de dorinţă, în braţele mele.

Dal reuşi un zâmbet stângaci, inima înflorindu-i într-o izbucnire a dragostei atât. De feroce, încât aproape se sufocă.

— Cred că unchiul tău era un vraci bătrân, plin de înţelepciune şi mă bucură că l-ai ascultat.

— Oamenii noştri sunt învăţaţi să-şi asculte întâi inima, nu mintea, murmură, trecându-şi degetul în josul sânilor unde se odihnea inima ei.

— Inima ta mă iubeşte, Dal. Numai capul tău prudent ie sfătuieşte altfel. Vor apărea întâmplări care îţi vor convinge conştiinţa că, la un moment dat, va fi nimerit să-mi spui tot ceea ce mi-ai dovedit şi oferit aici…

Dal încălecă armăsarul cenuşiu privindu-l pe Jim peste umăr. El aranja sacii care necesitau unele ajustări pe

spinarea calului de povară. Un surâs dulce îi traversă buzele când se uită la el. Cu apărătoarele de piele uzate, pălăria de fetru neagră trasă peste fața acoperită de, sudoare, părea mai mult un crescător de. Vite decât orice altceva. Se întreba dacă i-ar plăcea să se reîntoarcă la viața de fermier şi să părăsească cei patru pereți în care învârtea hârtii. Apoi, dându-şi seama de arşița înăbuşitoare şi de soarele palid, se hotărî să se facă utilă.

— Asta o să-ți ia cel puțin o jumătate de oră, îi strigă Dal. O să merg înainte să văd dacă pot găsi un loc bun de tabără pentru la noapte.

Când îşi înălță capul, încruntarea de. pe fața lui pieri. Inima i se răsuci în piept observând cât de veselă devenise. Era ca o floare ce-şi desfăcea petalele în fața lui, iar fericirea ei interioară era evidentă în strălucirea din ochii de safire.

— În regulă. După cum alunecă, se pare că trebuie să le leg din nou. N-o să termin mai repede de o oră..

— Bine, asta-mi dă mai mult timp să cercetez prin jur după o altă grădină a raiului, glumi, ridicând mâna pentru a-şi lua rămas-bun..

— Ia-l pe Raider cu tine, îi strigă, trimițând lupul după ea.

Dal dădu din cap şi-şi îmboldi armăsarul la trap mărunt între linia de demarcație a pădurilor şi piscurile stâncilor care se iveau deasupra lor. În zece minute dăduse ocol unui povârniş de granit, apoi traseul cobora mult spre ceea ce părea un covor nesfârşit de pini cât vedeai cu ochii. Luând hotărârea de a urma linia stâncilor pentru a încerca să repereze un alt lac, Dal dădu pinteni calului în jurul temeliei promontoriului negru-cenuşiu. Scrută cerul; ceea ce nu făcea de obicei, în căutarea unor semne ce ar fi

semnalat prezența unor. Şoimi sau vulturi porniți la vânătoare.

Umbra munților era răcoroasă şi Dal opri armăsarul, înălțându-se în scări. Călărea de aproape jumătate de oră în aceeaşi direcție, în incursiunea sa. Îngustându-şi ochii, crezu că a zărit o panglică subțire, albastră printre pinii din depărtare. Deasupra ei auzi cârâitul inconfundabil al unui vultur. Încruntându-se, se răsuci în şa, privind spre cer. Strigătul nu era asemănător celui gutural al lui Nar şi căută să vadă de unde provenea. Ochii i se holbară nevenindu-i să creadă şi-şi smulse binoclul strâns într-o teacă legată cu o cureluşă de şa. Nu, nu putea să fie adevărat. Era cu totul imposibil.

Privind cu binoclul, văzu un vultur rotindu-se lin pe. Deasupra ei, la mai mult de trei sute de metri de unde stătea. Inima începu să-i bată uşor în piept, în timp ce reglă lentilele. Nu… imposibil… Şi, totuşi… Era un vultur-harpie, un vultur alb, extraordinar de frumos, care sălăşluia doar în junglele din America Centrală şi de Sud. Gura i se uscă urmărind ceea ce era considerată cea mai puternică pasăre de pradă din lume, care se mişca leneş prin curenții de aer emanați din vârfurile muntelui. Corpul răpitoarei era alb ca frişca, cu câteva pene mai întunecate spre extremități, conferind pieptului larg şi picioarelor cu pene o ținută aristocratică. Îşi aminti exact cum mersese pe urmele înfricoşatului ucigaş al maimuțelor, al leneşilor şi papagalilor de prin junglele din America Centrală.

Era hipnotizată, de teribila frumusețe a vulturului. Zărea penele de pe creştet care se puțeau ridica ca un podium pe capul păsării când era supărată şi furioasă. Chiar şi oamenii ce trăiau în junglă se temeau de harpie.

Le spuseseră, ei şi lui Jack, numeroase întâmplări despre pasărea care se încovoia tocmai deasupra lianelor dese ale junglei şi se năpustea printre copaci, ramuri şi cârcei, răsucindu-se şi întorcându-se ca un balerin pentru a înhăța prada fugară cu ghearele negre ucigătoare. Răpitoarea era – una dintre cele mai exotice pe care le-ar fi putut avea un crescător de şoimi. Auzise mai multe poveşti despre temperamentul instabil şi nărăvaş al unei astfel de harpii captive, care adesea se întorcea fulgerător asupra stăpânului său, cu ciocul galben curbat ca un iatagan şi cu ghearele tăioase ca un cuțit. Aceasta. Era o pasăre nepotrivită pentru şoimărit şi totuşi şoimarii doreau să dețină un asemenea magnific vânător.

Îşi putea reaminti foarte clar că odată, când împreună cu Jack căutase o pereche de vulturi din această specie pentru o grădină zoologică germană, văzuse de ce era în stare pasărea ca vânător. Se sculase devreme dimineața şi îşi bea cafeaua, în vreme ce stătea pe solul junglei cu o umbrelă de copaci deasupra ei. Vietățile întotdeauna pălăvrăgeau, țipau sau scheunau unele la altele, dar, cum stătea acolo, o tăcere îngrozitoare se aşternuse în întreaga zonă. Dându-şi seama că o răpitoare era prin preajmă, Dal desfăcuse tocul de la pistolul pe care-l purta la brâu, neştiind dacă era un jaguar ce se întorcea acasă după ce vânase toată noaptea sau un şarpe fatal care luneca prin apropiere.

Nu va uita niciodată cum zărise cel puțin cincisprezece maimuțe împrăştiindu-se ca frunzele în vânt din vârfurile înalte ale copacilor. Urmase o avalanşă de crăci mititele, de frunze sfâşiate şi ramuri mai grele frânte, iar ea rămăsese cu gura căscată când o imensă femelă de vultur-harpie atacase prada ce încerca să scape. Ca o săgeată de

fulger alb, cu viteză incredibilă în picaj, harpia retezase ramuri şi frunze cu aripile ei puternice. Maimuţele ţipaseră, aruncându-se de la o sută de metri spre moarte către planşeul junglei care le spulbera, preferând asta în locul morţii în ghearele ucigaşe. Un sunet strident, care transmisese prin pădure o răceală sângeroasă, spintecase aerul când vulturul se răsucise şi se îndreptase pentru a prinde o maimuţă care fugea. Dal rămăsese îngheţată, copleşită de forţa păsării şi de atacul ei. Harpia prinsese o maimuţă care avea pe puţin un metru lungime, fără a mai considera şi coada, şi-o ridicase spre cer, bătând iute din aripi. Când părăsise brusc jungla, acoperită cu o nouă avalanşă de frunze şi rămurele, pasărea scrâşnise triumfător, ţipătul ei rănind urechile Daliei.

Acum, Dal urmărea ceea ce cu siguranţă era o femelă din această specie. Dar cum putea fi aici? După ce regla din nou binoclul, ea află cum. Se vedeau înfăşurate de fiecare picior galben legături, cureluşe subţiri din piele ce atârnau în spate şi arătau că pasărea era proprietatea unui şoimar. Aici? Imposibil. Oare harpia se hotărâse să-şi părăsească stăpânul şi să zboare spre sud, la căminul ei din America Centrală? Era o posibilitate, concluzionă ea. Mai multe răpitoare captive îşi luaseră zborul şi nu se mai întorseseră niciodată la cel care le furase din zona lor de răspândire. O stare năvalnică de exaltare o cuprinse privind vulturul fascinant, până când acesta se încovoie, îşi plie aripile şi dispăru în picaj, în spatele stâncilor abrupte.

Dal întoarse calul chemându-l pe Raider şi dădu pinteni armăsarului în galop, mânându-l printre pietre şi conuri de conifere căzute, urmărind curba muntelui, pentru a încerca să dea de urma vulturului. Îi auzi ţipătul strident

într-o zonă împădurită de sub ei şi îşi îmboldi calul arab la pas iute, şerpuind printre tulpinile de pini, cu Raider care ținea pasul cu uşurință. Lupul era la fel de entuziasmat în urmărirea răpitoarei.

Ieşi din zona deasă de pădure şi intră într-o pajişte micuță, când groaza se năpusti asupra ei ca o mână de gheață ce-i presa inima zbuciumată. Înainte să poată trage hățurile calului ca să-l oprească, ajunse aproape în centrul unui grup de trei oameni. Cel care ținea pe brațul său stâng vulturul-harpie cu aripile strânse se întoarse. Era fostul ei soț, Jack Gordon.

Dal îl auzi pe Raider mârâind, lupul sărind în fața ei, când smuci calul să se oprească. Înainte să-l poată chema pe lup înapoi, zări un bărbat îndesat ridicându-şi carabina la ordinul scurt al lui Jack şi luându-l la ochi.

— Nu! strigă ea întinzând mâna pentru a-l opri. Rugămintea ei răsună odată cu focul de carabină. Dal țipă sfâşietor văzându-l pe Raider prăbuşindu-se şi rostogolindu-se fără viață în iarba de la picioarele calului. Plângând în hohote, coborî de pe cal şi alergă spre lupul cenuşiu, lăsându-se în genunchi, chemându-l pe nume de nenumărate ori.

Când îi strânse corpul moale în brațe, suspinând peste blana sură şi mătăsoasă, nu se putu gândi la nimic altceva decât că lupul murise alergând pentru a o apăra pe că.

— Foss, ridic-o, ordonă Jack tăios. Pete, pune mâna pe cal.

Lacrimile se rostogoleau fierbinți pe obrajii Daliei, întunecându-i. Vederea şi simți 6 mână încleştânau-i-se pe umăr ca o gheară de vultur, trăgând-o în picioare. Se împletici din nou, pierzându-şi echilibrul, în timp ce mâna bărbatului se înfipse nemiloasă în carnea ei. Şocul Daliei

fu înlocuit de mânie când străinul o împinse către fostul ei soț. Jack stătea nemişcat, extrem de sigur pe sine,: cu vulturul-harpie aşezat pe mâna lui stângă înmănuşată. Nu se schimbase deloc de când îl părăsise, observă ea, deşi acum figura lui blondă şi chipeşă era deteriorată de evidenta nemulțumire ce i se putea citi sub mustața bogată.

Dal îşi ridică mâna, ştergându-şi lacrimile din ochi, pe când bărbatul, pe nume Foss, o obligă să se oprească în fața lui Jack. Ochii verzi ai acestuia se înfipseră asupra ei, ia fel ca şi cei de chihlimbar ai vulturului-harpie.

— Ticălosule, îi strigă, nu trebuia să-l omori pe Raider. Tu…

— Ce dracu' faci aici, Dal?

Năucită de răceala metalică din vocea lui profundă, se trase înapoi, dar dădu peste Foss. Se făcu mică de spaimă, privind întâi la Foss care era construit ca un taur masiv, apoi spre Jack. Încercă să gândească coerent. O, de ce nu semăna cu Rafe şi. Cat? Ei erau întotdeauna atât de calmi şi de stăpâni pe sine în orice situație neprevăzută. În clipa de față tot ce simțea sfâşiind-o era mâhnirea provocată de moartea neaşteptată a lui Raider şi de teroarea că îl întâlnise din nou pe Jack. Undeva în creierul ei, totuşi, un clopoțel de alarmă o avertiză să fie atentă la ce vorbeşte.

— Acesta este pământul Kincaids-ilor! strigă răguşit. Ce faceți *voi* aici? Dacă Rafe te găseşte aici, te omoară!

Gura lui Jack se arcui în sus şi el se întinse atingând uşor pieptul împestrițat în alb şi cafeniu al vulturului.

— Este şi el cu tine, Dal?

Ea îşi stăpâni lacrimile rămânând încordată, cu pumnii strânşi pe lângă corp. Se aflau într-o poiană micuță înconjurată de pini şi piscurile ce se înălțau deasupra lor,

Ținutul ideal pentru şoimi, ulii şi vulturi de a-şi construi cuibul. Încercă disperată să se gândească, să facă legături.

— Nu-i nimeni cu mine.

Jack strânse din buze țintuind-o cu o privire aprinsă care-i spunea că n-o crede. Se distanță puțin şi-l lăsă pe vultur să sară pe creanga îndoită şi noduroasă a unui copac, la un metru de sol. Apoi, îşi scoase încet de pe mână mănuşa din piele groasă şi înaintă spre ea. Era înalt de aproape un metru şi nouăzeci de centimetri şi musculos. Dar la Jack, se gândi Dal, masivitatea îl făcea să pară un boxer. Stomacul i se contorsionă, aducându-şi aminte de ce era în stare, dacă era întărâtat prea tare. Jack rareori îşi pierdea cumpătul, dar, când o făcea, nu se mai controla. În noaptea aceea fatală, Dal îl provocase şi avusese parte de nebunia lui. Îşi linse buza de jos şi simți gustul sărat al lacrimilor. Începu să se retragă din fața lui. Foss se întinse şi-i strânse energic brațul, oprind-o.

— Nu-i face rău, Foss.

Jack se uită apoi la ea.

— Niciodată n-ai ştiut să minți, Dal, continuă pe un ton incisiv. Ți-am spus oare vreodată că puteam citi orice emoție pe încântătoarea ta față? Niciodată n-ai putut să ascunzi ceea ce simțeai. Nu poți nici acum. Se opri la câțiva metri de ea. Deci, cine mai e cu tine? Şi ce eşti aici,. Sus?

Cu ochii măriți, Dal înghiți cu greu urmărindu-l pe Jack care începea să frece pielea moale a mănuşilor între degetele lui butucănoase – degete care se strânseseră în jurul gâtului ei odată şi aproape o sugrumaseră. Broboane de sudoare i se iviră deasupra buzei şi a sprâncenei, în timp ce-şi evalua alternativele.

— Sunt aici ca să verific zonele de cuiburi, asta-i tot,

spuse cu un glas înecat.

Ochii lui verzi o priviră batjocoritor şi gura i se contractă într-un zâmbet subțire.

— Singură-singurică, Dal? Eşti la mai bine de cinci zile de fermă. Ridicându-şi capul se uită spre armăsarul cenuşiu. Nu văd nicio desagă sau vreun echipament. Nici mâncare. Îşi întoarse ochii spre ea. Vreau adevărul. Rafe e cu tine?

Ea scutură din cap simțindu-şi bătăile inimii în gât. Mâna cărnoasă a lui Foss îi ciupi brațul şi durerea o săgeta în umăr. Dal scoase un strigăt înfundat, încercând să se elibereze. Dar nu folosi la nimic.

— Nu e nimeni cu mine! Jur. Eu…

— Hei, şefule, zise Pete, un bărbat mai scund cu păr roşu, tocul de piele în care se află carabina asta de pe şa spune că Jim Tremain, de la Departamentul de Interne, este proprietarul ei. Pete scoase carabina apreciind-o cu ochi de cunoscător şi i-o înmână lui Jack.

Respirația ei deveni neregulată. Niciunul dintre cei trei nu avea o față de om cinstit. Foss părea că se bucură făcându-i rău. Pete, cel mai mic dintre toți, avea o față îngustă şi ochii cenuşii, plini de cruzime. Toți erau îmbrăcați în cămăşi cu mânecă lungă de culoare închisă, blugi şi cizme de alpinist, menite să-i camufleze în mediul înconjurător. Desigur, căutau cuiburile şi furau ouăle.

Sudoarea îi picură în ochi usturând-o. Clipi încercând să judece logic. Jim era în pericol. E posibil să fi auzit focul de carabină şi să-şi dea seama că ceva nu e în regulă. Va cădea oare în cursă? se întrebă. Numai dacă îi spunea lui Jack că el e pe aproape. Închise ochii simțindu-se împresurată de amețeală şi genunchii i se înmuiară. Nu putea să leşine! Nu acum. Jim… Îl iubea. 0, Dumnezeule,

de ce nu-i spusese că-l iubeşte? Jack n-ar fi lăsat-o să plece. Şi era în stare să-l omoare pe Jim dacă dădea de el. Văzuse spiritul de competiţie al fostului ei soţ în faţa celorlalţi vânători de păsări. Jack ar fi utilizat orice truc murdar pentru a păcăli un alt vânător şi a găsi primul o pasăre exotică. Dar oare ar fi ucis?

Inima îi bubuia în piept, iar sângele îi pulsa în cap ca un ciocan. Jack era cât pe-aci s-o omoare din punct de vedere emoţional şi o sechestrase. De curând, ordonase ca Raider să fie împuşcat. Dacă i-ar fi stat în cale în ceea ce priveşte adunarea ouălor, Jim devenea ţinta următoare.

Se simţi cuprinsă de o transpiraţie rece, deşi temperatura după-amiezii era aproape de douăzeci şi şase de grade, îşi întoarse capul cu un spasm, uitându-se cu ochii mari la Raider care zăcea mort. Ar fi putut sta Jim în locul lui. Şi încă mai era posibil… Deodată, nu-i mai păsă de viaţa ei sau de ceea ce i-ar fi putut face Jack. Informaţia că Jim era prin preajmă nu-i va fi smulsă cu niciun preţ. Tremurând, îşi îndreptă privirea înapoi la Jack şi zări ura licărind în adâncurile ochilor lui verzi ca marea. O ura, pentru că fugise de el. Îl făcuse să piardă o mare parte din afacerile lui importante când îl părăsise. Şi ca rezultat, pentru a-şi păstra stilul de viaţă costisitor, se apucase să fure ouă valoroase şi pui pentru a se menţine în lumea bogătaşilor. În timpul procedurilor divorţului obositor, Jack o învinuise pe ea de pierderea clientelei şi acum, Dal îşi dădu seama, nu-i va arăta nicio milă. În sinea ei, căuta să găsească forţa de a fi pregătită pentru orice acţiune a lui Jack. Înţelegea că acesta ar fi lichidat socotelile cu ea într-un fel sau altul…

Capitolul 10

— Dacă eşti singură pe-aici, ce faci cu carabina asta? întrebă Jack azvârlindu-i arma înapoi lui Pete. Gura i se ridică într-un mârâit. Sau Jim Tremain e un nou iubit de-al tău? Serios, Dal, n-ai început puțin prea curând după divorțul nostru?

Dal se smuci, scăpând din încleştarea lui Foss, uitându-se sălbatic la bărbatul îndesat. Avea ochi mititei pentru un cap atât de masiv şi ei se strânseră privind-o. Gândul că ar putea fugi se destrămă. Dacă Foss folosise carabina asupra lui Raider, ar putea-o întrebuința la fel de uşor pentru ea.

— Ştii că familia Kincaid a cooperat întotdeauna strâns cu Departamentul de Interne, îi zise Dal disprețuitor.

Jack ridică fruntea, scrutând întunecimea pădurii.

— Soarele va apune în scurt timp. Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Întrebarea ta nu merită un răspuns, Jack. Acum, lasă-mă să mă urc pe cal. Am…

— Nu pleci nicăieri. Foss, leagă-i mâinile.

Vocea Daliei suna sugrumată când rosti:

— De ce Jack? De ce faci asta?

Zâmbind tăios, se îndreptă spre harpie.

— Deoarece, scumpa mea fostă nevastă, eşti pusă pe pozne. Simt asta. Cineva este pe-aproape. Şi până când îi demascăm cacealmaua şi aflăm cine este, vei fi la fel ca momeala cu care dresăm vulturii magnifici ca acesta, Îl vei ademeni la noi. Ridică mâna înmănuşată şi harpia îşi întinse aripile o dată, de două ori, apoi ateriză pe brațul lui Jack. Acesta zâmbi spre Dal. Ce părere ai despre ea, Dal? Nu este un specimen a-ntâia?

Foss se mişca greoi cu o funie subţire de nylon în mâini. O smuci şi o întoarse pe Dal, legându-i metodic mâinile la spate. Ea se cutremură când nylonul îi tăie adânc carnea încheieturilor.

— Of! La naiba, Jack, mă răneşte! Trebuie să-mi circule sângele în mâini!

Gordon îi făcu un mic semn cu capul lui Foss.

— Nu vreau să rămână fără drăguţele ei degete, Foss. Leag-o doar destul de bine ca să nu poată scăpa din strânsoare.

Dal mişcă degetele simţind legăturile funiei slăbind puţin.

— I-am dat numele Shiva. După zeul indian al distrugerii, îi zise Jack pe un ton agreabil. Am prins-o în ultima excursie în America Centrală.

— Este ilegal să o deţii şi tu ştii asta.

Jack atinse pieptul uriaş al vulturului care se uita la el batjocoritor. Penajul de pe cap i se ridicase întrucâtva, indicând un început de nelinişte. Stăpânul ei îşi lăsă mâna în jos, apoi surâse Daliei.

— Shiva are nişte talente deosebite, pe care chiar tu însăţi le-ai aprecia.

După ce-şi termină treaba, Foss se depărtă de Dal. Ea îşi umezi buza inferioară, încercând să cerceteze discret marginea poienii. Ştia că Jim va veni. Dar când?

— Ca de pildă? întrebă, hotărându-se să facă tot posibilul pentru a-i distrage atenţia lui Jack.

El întinse mâna spre ea.

— Vino, te întorci cu noi la tabără.

Dal păşi cu prudenţă spre el. Mai degrabă s-ar fi încrezut în harpia sălbatică, decât în Jack.

— Ce-i cu vulturul ăsta? dori să ştie, mergând duri.

— O trimit pe Shiva la alți șoimi, ulii sau vulturi. Ea îi ține ocupați pe părinți, cât timp noi furăm ouăle sau puii din cuiburi, deci nu suntem în primejdie să fim atacați. Jack zâmbi amuzat. Cu toate că nu pot spune că Shiva îi lasă într-o formă prea bună după aceea, dacă ei se decid să se măsoare cu ea. Poate o să ai șansa de a o vedea zburând împotriva unui șoim. Sau, dacă avem noroc, poate a unui vultur auriu. Ştii că ăştia doi au aceeaşi greutate. Pete. Expertul nostru în ornitologie, e de părere că Shiva ar distruge în luptă un vultur auriu. Care este opinia ta, doamnă doctor?

Părăsiră luminişul pentru pădurea deasă de conifere. Dal încerca să-şi controleze propria teamă în legătură cu un viitor incert, tratându-l pe Jack de la egal la egal. Nu dorea câtuşi de puțin să-i provoace furia teribilă.

— Nu am nicio opinie. Cred că e îngrozitor să trimiți o harpie împotriva oricui. Ştii cât sunt de rele.

Jack îşi ridică mâna dreaptă.

— Uită-te la degetul meu. Shiva mi-a smuls prima articulație pe când o dresam să mi se supună.

Dal privi stăruitor la degetul sluțit şi i se puse un nod în gât. Ciocul Shivei era un instrument mortal la fel ca ghearele ce încleştau uşor brațul stâng al lui Jack.

— Ai fost norocos că. Nu a încercat să-ți sfâşie fața.

Dacă exista o chestie cu care se mândrea Jack. Aceasta era înfățişarea lui chipeşă. În mintea ei se întreba cum de se putuse îndrăgosti de. El. Acum, la patruzeci de ani, fața lui de copilaş se transformase treptat într-o guşă durdulie, în ciuda vieții grele pe care o presupuneau călătoriile prin jungle. Chipul întunecat şi colțuros al lui Jim îi dansa înaintea ochilor, iar că se agăță de sentimentul intens pentru el, care o cuprinsese. Jim era opus lui Jack în toate

privințele. Ce va face când va afla că Raider murise? O trecură fiorii.

Grupul se opri la marginea unui loc de tabără. Trei corturi spațioase fuseseră aşezate în triunghi. Dal zări un mic generator portabil cu gazolină în apropierea unuia. Cum de aduseseră tot echipamentul până aici? Numai generatorul cântărea cel puțin douăzeci de kilograme. Ar fi fost greu chiar şi pentru un cal de povară să se descurce cu greutatea aceasta.

— Du-te şi aşează-te acolo, unde Foss poate să stea cu ochii pe tine până ne pregăteşte cina, îi zise Jack, arătându-i un butuc lângă foc. Pete, vreau să inspectezi perimetrul şi să fii atent la prietenul Daliei. Va fi nevoit să se arate mai devreme sau mai târziu.

Dal se aşeză urmărind cum Jack plasa harpia pe o altă creangă încovoiată, chiar lângă cortul cel mare. Cortul lui. Din nou, un fior de gheață îi cuprinse şira spinării. Ce va face eu ea? Ce dorea Jack? în acest moment, se purta îndatoritor şi calm, ca de obicei. Se uită la Pete care priponindu-i calul de un copac şi luând o carabină, îşi luă în primire postul de paznic vigilent. Nu era nicio urmă care ar fi putut trăda existența altor cai primprejur. Când Jack se apropie şi-şi turnă puțină cafea într-o cană de tablă, ea îşi adună tot curajul ce-i mai rămăsese.

— Unde sunt caii voştri?

— Cine-a spus că am avut nevoie de cai?

Îşi răsuci cu precauție legăturile, încercând să se descotorosească de ele..

— N-ați transportat bagajele cu ei?

Ei sorbi din cafea, scrutând pădurea peste care se lăsa întunericul. Umbre lunguiețe umpleau zona, în timp ce soarele cobora în spatele munților.

— Vrei să mă tragi de limbă?

— Ascultă, Jack, asta-i o prostie! se încruntă. De ce m-ai legat? Ce-am făcut? Eşti groaznic de suspicios. Nu crezi că am şi eu dreptul să ştiu?

Îşi răsuci capul spre ea, iar ochii îi sticliră.

— Nu ai niciun drept, răspunse molcom. Ți le-ai pierdut pe toate când te-ai hotărât s-o termini cu mine.

— Nu am terminat-o cu tine! Nu în, ai rămăsese nimic, din căsnicia noastră. Nimic!

Cu trupul încordat şi fața împietrită, Jack sorbi din cafea.

— Nimic? Am crezut că totul mergea al naibii de bine. Tu erai cea care se plângea!

Respirând greu, Dal lăsă capul în jos încercând să găsească o modalitate de a se înțelege cu el rațional, evitând furia lui. Simți atmosfera încărcată de violență ce-l cuprindea pe Jack şi automat se făcu mică, ca şi cum ar fi avut de gând s-o lovească.

— Uite, pledă ea cu o voce tensionată, nu vreau să discutăm.! despre căsnicia noastră sau sfârşitul ei. Tonul i se îndulci. Nu este nevoie să mă legi, Jack, De cine te temi?

— Nu de tine, asta-i al dracu de sigur. Sunt îngrijorat de prietenul tău… Tremain. Aşa îl cheamă?

— Ți-am spus că sunt singură.

Ochii lui o priviră ironic.

— În regulă, hai să auzim cum de eşti aici la dracu-n praznic, fără echipament.

— Ți… ți-am mai spus, cercetez cuiburile din jurul fermei.

— Parcă trebuia să fii la Denver să ții. Cursuri.

— Mi-am luat liber şase luni, răspunse cu o privire aspră.

Zâmbetul lui era crud când o întrebă:

— Pentru că te-am muncit eu. Prea tare?

— Da, şopti încordat. I-am spus lui Rafe că voi verifica zonele de cuiburi pentru Departamentul de Interne. De aceea sunt aici.

— Fără bagaj?

— Am o carabină. Mâneam ceea ce împuşcam.

— Ce caraghios, noi suntem aici de trei zile şi nu am auzit niciun foc de puşcă. Iar bubuitul unei carabine se aude de departe, inimioară.

Dal înțepeni când îi spuse inimioară. Întotdeauna o necăjise cu această dezmierdare spusă pe un ton zeflemitor, ridiculizând dragostea şi căsnicia lor eşuată.

— Am crescut pe pământul acesta. Pentru mine e destul de uşor să fac rost de plante dacă am nevoie. Am mâncat rădăcini comestibile în zilele din urmă. Am găsit câteva jos, lângă lac, minți, rugându-se să fie crezută..

— Ce mult înseamnă să fii un bun trăgător! bodogăni. O să mori de foame cu chestii dintr-astea.

Jack aruncă ultimele picături de cafea din cana lui uzată de tablă, în focul zgomotos. Foss era ocupat cu prăjitul cotletelor, mirosul amestecându-se cu cel al fumului albicios ce se ridica din flăcări.

— Bine, jocul s-a sfârşit, Dal. Nu vreau să fiu nevoit să scot adevărul cu forța de la tine. Ar fi mai bine să mărturiseşti totul acum. Se uită la ea cu ochii incendiari, privirea rătăcindu-i pe formele ei încordate. Eşti încă la fel de atrăgătoare pentru mine.

O vibrație de frică o strangula şi ochii i se măriră de groază. Automat încercă să lărgească funia care-i strângea încheieturile. Realizând inutilitatea acestui lucru, îşi luă inima în dinți şi reluă ofensiva.

— Jefuieşti cuiburile de ouă, nu? îl atacă. Nu fi atât de. Surprins, Jack. Toată lumea ştie ce faci, inclusiv F.B.I.-ul.

Cu o mişcare iute, se întinse şi o trase pe Dal în picioare, de gulerul cămăşii. Materialul cedă, zgomotul sfâşierii făcând-o să ţipe de spaimă în timp ce se retrăgea, ferindu-se de el.

Faţa lui Jack se albi de frică auzindu-i afirmaţiile şi se repezi la ea, izbind-o de trunchiul unui pin. Scoarţa îi lovi sălbatic spatele plăpând şi începu să plângă cu suspine, văzându-i ochii ce se îngustau ca ai unei pume.

— Cum. Adică, F.B.I.-ul? îi şopti el în faţă, presându-i umerii de copac cu falangele albite.

Un strigăt mic de spaimă i se scurse de pe buze şi închise strâns ochii.

— Ei ştiu! ţipă strident. N-o să fugi cu prada! N-o să reuşeşti!

Nările i se dilatară smucind-o nemilos.

— Căţea! Asta-i a doua oară când îmi faci rău! Buzele i se răsfrânseră peste dinţi şi respiraţia îi deveni greoaie. Lasă-mă să-ţi spun şi eu ceva. M-ai ruinat! Ai fugit şi mi-ai distrus afacerile. De data asta… de data asta nu o să ruinezi nimic, Dal. Am cincizeci de comenzi de satisfăcut. Cincizeci. Ştii cât de mult înseamnă pentru mine! Este de ajuns să mă pună pe picioare, ca mai înainte. Înainte să mă laşi baltă. Şi, nimeni… nici chiar tu, n-o să mă oprească.

Pe neaşteptate, îşi slăbi strânsoarea şi scutură din cap, căinţa răzbătându-i din glas.

— Pentru Dumnezeu, Dal, de ce am sfârşit în felul acesta? Odată, ne-am iubit unul pe altul. Furia evidentă în trăsăturile feţei dispăru şi îşi descleştă şi mai mult mâinile de pe ea. Îmi pare rău. N-am. Vrut să te rănesc. Câteodată mă provoci prea mult, Dal.

Ea se propti de trunchi, incapabilă să mai spună ceva. Ochii i se umplură de lacrimi.

— Şi mie îmi pare rău, Jack. Ce faci tu e greşit. O ştim amândoi.

— Staţi nemişcaţi! Toţi!

Dal tresări şi deschise ochii. Vocea lui Jim era ucigător de calmă, în timp ce-şi îndrepta carabina spre cei trei bărbaţi. Stătea lângă un pin, cu picioarele uşor depărtate ce-i confereau maximum de echilibru, într-o poziţie de luptător, pregătit să se mişte rapid. Expresia feţei îi era dură ca granitul stâncii ce se înălţa deasupra lor, iar privirea rece din ochii negri ca norii încărcaţi de furtună îl măsura pe Jack.

— Eliberează-o!

Duşmănia acoperi brusc trăsăturile întristate ceva mai devreme ale lui Jack.

— Cine dracu mai eşti şi tu, mârâi el.

— Nu contează. Pleacă de lângă ea. Imediat.

Dal simţi degetele lui Jack slăbind treptat. Genunchii i se înmuiară, dar scăpă din strânsoare şi porni împleticindu-se spre Jim.

— Dal, vino încoace!

Încet, Jack se întoarse cu faţa golită de culoare.

— Faci o mare greşeală, cowboy.

Apoi, îşi îndreptă ochii spre Dal.

— E unul din ajutoarele de 1'a fermă sau este Tremain?

Jim era atent la cei trei bărbaţi care stăteau tensionaţi în faţa lui. Nu îndrăzni s-o privească pe Dal care mergea clătinându-se printre ei. Furia clocotea în el ca lichidul fierbinte. Cămaşa ei era ruptă la umăr şi văzuse un bărbat ce o trântea de copac. Dorise să-l împuşte, dar o putea lovi pe Dal. Degetul apăsă trăgaciul ceva mai ferm.

— Singura greşeală comisă este că ai luat-o ostatecă, îl preveni, desfăcând încet teaca de piele în care se afla cuţitul de la brâu. Cu coada ochiului, o zări venind lângă el. Sprijină-te cu spatele de mine şi ţine-ţi mâinile departe de corp, Dal.

Încercă să se oprească din plâns, uşurată, şi făcu ceea ce-i spusese Jim. Acesta riscă o privire în jos şi tăie cu abilitate nylonul, eliberând-o. Văzu bărbatul cu păr blond încordându-se.

— Dacă te mişti, eşti mort.

Jack trase cu ochiul la carabina aflată la numai jumătate de metru de el, lângă intrarea în cort.

Dal îşi frecă încheieturile şi degetele amorţite.

— Jim, ăsta-i Jack Gordon. Ceilalţi sunt Foss şi Pete. Sunt aici ca să ia ouăle…

Jim întinse o mână, trăgând-o în spatele lui, în afara bătăii puştii.

— Ai păţit ceva?

— Nu.

— Unde sunt caii lor? Nu văd niciunul.

Îşi şterse lacrimile din ochi.

— Nu cred că au vreunul. Am… am văzut un radio ca al nostru, în cortul lui Jack.

— Du-te şi ia-l.

— Ei, staţi naibii puţin! mârâi Jack ameninţător, strângându-şi pumnii.

Jim aţinti ferm ţeava carabinei spre Jack.

— Un pas… Îl avertiză încet. Numai unul să faci, pentru că e singurul motiv de care am nevoie, Gordon.

Dal se întoarse cu aparatul negru, dreptunghiular în mână. Auzul fin al lui Tremain captă sunetul familiar al unui elicopter în depărtare. Apoi, îl văzu pe Jack începând

să zâmbească.

— Prieteni, Gordon?

Jack rânji relaxându-se puţin.

— Ai dreptate, cowboy. Prea mulţi ca să le poţi face faţă. Peste zece minute vei fi carne moartă. Am patru oameni care vin cu elicopterul ăla, toţi înarmaţi. Dacă nu le semnalizez prin radioul pe care îl ţine ea, vor înţelege că ceva nu-i în regulă. Şi, drept urmare, vor veni în această tabără cu semiautomatele lor M16. Zâmbetul i se lărgi. Aha, văd că a avut ceva efect asupra ta. Bine, cel puţin îţi dai seama că alţii sunt mai deştepţi ca tine. Se uită duşmănos la Dal care stătea parţial ascunsă în spatele lui Jim.

— Ghinion, inimioară. Se pare că vei rămâne să-ţi petreci noaptea aici; cu mine.

Privirea lui Jim nu tremură deloc.

— Dal, du-le şi ia calul nostru. Acum.

— Nu fi prost, cowboy! râse Jack. Băieţii aia din elicopter pot să coboare la un metru de sol şi să tragă în cal de la o distanţă de trei sute de metri. Dacă eşti deştept arunci carabina şi te predai. Nu-ţi face situaţia şi mai grea. Dacă încerci să pleci, atunci te vom doborî aşa cum am făcut cu lupul acela al Daliei.

— Acela a fost lupul meu, Gordon, spuse Jim cu o voce de gheaţă. Într-un fel sau altul, vei plăti pentru că l-ai ucis. Şi pentru că i-ai făcut rău ei.

Aruncă o privire fugară spre Dal care venea călare. Avea faţa albă şi ochii holbaţi de spaimă. Dar nu aveau de ales, decisese Jim, trebuia să caute să scape. Un bărbat cu o carabină împotriva a şapte bărbaţi înarmaţi până-n dinţi, n-avea niciun sens. Şi Dal, ar fi fost prinsă la mijloc. Nu, se gândi el repede, cea mai bună soluţie ar fi să se poată

afunda în pădure, la adăpostul nopţii şi să alerge după ajutor.

— Toţi, culcaţi-vă pe burtă! ordonă Tremain. Imediat!

În silă, cei trei se supuseră. Jack zâmbi până la urechi, înainte să se întindă pe pământul plin de praf.

— Eşti mort, Tremain. N-o să te las să trăieşti îndeajuns de mult ca să primeşti ajutor.

Jim sări în spinarea calului şi puse radioul pe umăr.

— Hai să mergem, Dal, îi zise cu vocea puţin mai ridicată decât un bombănit.

Ea împinse adânc pintenii în carnea calului şi acesta sări înainte surprins. Peste câteva clipe trecuseră de micul luminiş, croindu-şi drum printre pini pe drumul lor pe panta dealului. Calul patină de câteva ori pe acele de pin lunecoase de sub potcoavele lui tocite. Dal îmboldi calul, făcându-l să alerge cu viteză maximă în josul râpei abrupte. Dacă ar fi făcut un pas greşit puteau să zboare cu uşurinţă peste cal şi să se izbească de vreun copac, pe care-l măturau în goană, sau de pământ. Vântul îi biciuia faţa, înlăcrimând-o, şi ea îşi încordă privirea în lumina de un cenuşiu de nepătruns care în câteva minute avea să se transforme într-o negură profundă. În tot acest timp simţea braţul lui Jim în jurul mijlocului, strângând-o de el, mişcându-se amândoi ca un singur trup, pe când calul cotea la stânga şi apoi la dreapta în galopul lui nebun prin pădure.

Întunericul căzu ca o perdea şi Dal struni calul la, pas după ce atinse aproape, de câteva ori, copacii. Respira gâfâit şi era recunoscătoare braţului din jurul taliei.

— Poftim, mână-l tu, îşi trase ea sufletul. Nu pot să văd prea bine. Alunecă din şa, lăsându-l pe el să se mute în faţă şi se urcă din nou. Cu o singură mişcare, Jim îi prinse

mâna, ajutând-o să se suie în spatele său.

— Încet, zise el, îndemnând calul ce respira cu greutate să se oprească.

Dal încercă să-şi recapete suflul, frica furişându-i-se în vene, făcând-o să tremure. Deodată, în pădure se lăsă tăcerea; nu-şi mai auzea decât zgomotul surd al inimii, li strânse braţul lui Jim, străduindu-se să prindă vreun sunet.

— Ce se întâmplă?

Automat, el îi puse mâna pe coapsă ca s-o calmeze.

— Elicopterul aterizează.

— Şi?

— Nu ne pot urmări pe jos. Un cal e mai rapid.

Transpiraţia începu să-i picure de pe tâmple.

— Asta înseamnă că nu ne pot hăitui acum?

Mâna lui Jim o strânse pentru o clipă.

— La baza elicopterului au lumini, îi spuse pe un. Ton răguşii şi, probabil, vor *începe* să ne caute imediat ce Gordon le va povesti ce s-a întâmplat.

Frica puse stăpânire pe Dal şi îşi rezemă capul de umărul lui.

— O, Doamne, vor veni?

Înverşunat, Jim întoarse calul, mânându-l în partea văii.

— Poţi să fii sigură. Ţine-te bine, am de gând să-l alerg bine *de* tot ca să avem ceva distanţă între noi. O să fii în stare? Ţi-a făcut Gordon *vreun rău*?

Lacrimile îi scăldară ochii şi îşi strecură braţele *în* jurul taliei sale puternice. Jim părea atât de viguros şi sigur pe sine, pe când ea era dărâmată.

— M-a speriat de moarte, dar mă simt bine.

— Nu te-a atins?

— Nu. Dar ar fi făcut-o, Jim, suspină ea. O,

Dumnezeule, este nebun. E mai rău ca înainte.

— Ştiu, veni răspunsul tăios. Ține-te, Dal. Suntem pe cale să facem o cavalcadă periculoasă.

Îşi închise strâns ochii, agățându-se de corpul lui mlădios şi zvelt, mişcându-se sincronizat cu el şi cu armăsarul care-i purta. Întunericul de smoală. Îi înconjura într-o îmbrățişare sufocantă, iar Dal nu putu decât să se roagă să rămână ascunşi în el. Reuşiseră să ajungă pe solul îngust *în* formă de V al văii, înainte să audă elicea elicopterului mult deasupra lor. Jim avusese dreptate – Gordon avea de gând să-i vâneze ca pe animale. Sforăitul aspru al calului arab emitea sunete scurte, explozive, prin pădure, pe măsură ce Jim forța animalul să continue să se strecoare şi să pătrundă printre copaci. Dal putea simți mirosul natural al lui Jim, amestecat cu cel al calului înspumat. Şi îşi mai mirosi propria-i teamă.

Pentru un timp, elicopterul se mişcă înspre vest. Din când în când, Dal putu zări străpungerea puternică a luminii albe inspectând încet în diferite direcții, căutându-i. Calul arab se poticni brusc şi Dal îşi stăpâni un strigăt, încleştându-se de Jim cu tărie pentru a nu cădea de pe şa. El opri calul care tremura din pricina efortului.

— Dă-te jos, îi ordonă, ajutând-o să coboare.

Dal îşi simți picioarele tremurând şi se rezemă de calul ce zvâcnea. Descălecă şi Jim şi îşi furişă mâna în jurul mijlocului ei, susținând-o.

— Vino.

Nu mai avu timp să-l întrebe ce va avea de gând să facă, după ce el legă calul sub cătina deasă, protejată de pinii de deasupra. Se împletici înainte şi ar fi căzut de nenumărate ori dacă n-ar fi fost brațul lui Jim în jurul ei. Oricât se străduia, cu greu ar fi zărit ceva, dar avea încredere în

vederea de bufniță, neobişnuită a bărbatului ce o conducea.

În sfârşit, după ce alergaseră pe un povârniş alunecos acoperit cu ace de pin, Jim o lăsă jos pe mațul unui mic râu ce şiroia în apropiere. Ferigile bogate de pe mal atârnau peste fâşia de apă şi el o trase sub frunziş. Frica i se micşoră întrucâtva, când o lipi protector de el, înconjurând-o cu brațele.

Epuizată, Dal îşi lăsă capul pe pieptul jilav al lui Jim şi îi auzi bătăile puternice ale inimii. Îşi încolăci slăbită brațele în jurul mijlocului său, alungând departe primejdia copleşitoare în care se aflau. Simți asprimea degetelor învelite în mănuşa de piele pe umărul dezgolit şi respirația lui grea şi neregulată.

— Odihneşte-te doar, îi zise cu voce aspră şi o simți cum începe să se destindă. În tot acest timp, urmări şi ascultă zgomotul elicopterului. Fără grabă, Jack manevra aparatul spre zona în care stăteau ei ascunşi. În mod reflex, Jim îşi spori încleştarea asupra Daliei, sesizându-i tremurul. O sărută pe părul răvăşit.

— O să fie totul în ordine, îi murmură.

Dar va fi oare? Nu era prea sigur. Fără calul de povară, care fusese descărcat de echipament şi mânat spre locul unde găsise leşul lui Raider, erau pierduți. Armăsarul cenuşiu, era obosit, deoarece fusese călărit de amândoi în ultimele cinci zile, fără a mai pune la socoteală şi această goană nebună. Chiar dacă ar fi avut fiecare câte un cal erau la două zile depărtare de distanța la care intrau în raza de acțiune a radioului pentru a-l chema pe Rafe. Cu încărcătura aceasta dublă, armăsarul se va mişca mai încet ceea ce însemna trei zile până ar fi putut să ia legătura cu fratele Daliei. Şi ştia că Jack îi va urmări până-i va găsi.

Jim evaluă, mintal, situația. Aveau o singură carabină şi numai şase gloanțe pe care le scosese din cartuşieră când auzise ecoul unui foc de puşcă şi pornise călare să afle ce s-a întâmplat. Şase gloanțe erau prea puține pentru a opri şapte bărbați dotați cu arme ultramoderne. Un cal nu va putea întrece niciodată un elicopter. Dar pentru Jack Gordon se punea problema aprovizionării cu combustibil care, fireşte, îl îngrijora. Deci, dacă intenționa să pună mâna pe ei, trebuia s-o facă repede. De preferat, în noaptea aceea. Închise ochii, sudoarea scăldându-i ambele părți ale maxilarului.

După un timp, Dal îşi ridică fruntea de pe cămaşa lui udă leoarcă. De-abia reuşi să-i vadă ochii întunecați.

— Crezi că vor veni pe aici? Glasul îi era încordat.

— Da.

— Nu mi-am dat seama până acum ce efect a avut divorțul asupra lui Jack. Mă învinuieşte pentru eşecurile sale în afaceri. A spus că eu l-am împins spre braconaj, ca să poată să-şi recupereze pierderile.

Jim se întoarse studiindu-i chipul înălțat spre el. Îi atinse obrazul. Arăta atât de fragilă de parcă în fiecare moment s-ar fi putut sfărâma ca un cristal fin. Un sentiment de frustrare îl învălui. Dorea să o protejeze pe Dal şi, în schimb, trebuia să fugă pentru a-şi salva viețile. La naiba, ar fi trebuit să-l asculte pe Rafe când îi spusese că Gordon s-ar fi putut afla în zonă în acelaşi timp cu ei.

— Tu n-ai nicio vină, Dal. Nu te lăsa impresionată. Gordon face exact ceea ce vrea din motive pecuniare. Numai că-şi varsă mânia pe tine, asta-i tot.

Ea închise ochii sprijinindu-şi obrazul pe palma lui desfăcută, mirosul pielii umede a mănuşii gâdilându-i nările.

— Sunt atât de speriată, Jim, îi şopti.

Deschise ochii. Foss l-a împuşcat pe Raider din ordinul lui Jack. Raider nu făcuse nimic. Numai a alergat în faţă când i-a văzut. Îmi pare rău…

Jim inspiră din nou adânc şi o trase lângă el, dorindu-i căldura şi moliciunea. Ea îi dădea putere prin simplul fapt că-i era alături.

— Arăta ca un lup şi Gordon s-a gândit, probabil, că vrea să-l alace, îi mormăi lângă ureche.

Lacrimile îi izvorâră scurgându-i-se. Pe obraji şi îl apucă de cămaşă.

— E atât de crud! ţipă înfundat. Totul s-a întâmplat atât de repede…

Jim aruncă o privire în sus, urmărind lumina elicopterului ce se apropia din ce în ce mai mult. Erau destul de acoperiţi pentru a fi ascunşi complet? Dacă ar fi fost reperaţi din aer? Gândul că patru carabine M16 ah deschide focul asupra lor, îl făcu s-o strângă mai tare pe Dal.

— O să-mi spui ce s-a întâmplat imediat ce pleacă, îi zise pe un ton coborât, eliberând-o. Se târî câţiva centimetri în patru labe, adunând în mănuşi noroi de pe mal, apoi îi mâzgăli cu el braţele goale, gâtul şi faţa. Făcu acelaşi lucru şi pentru sine, apoi o înghesui strâns de el, în timp ce vâjâitul elicopterului se auzi deasupra.

Simţi în faţă răsuflarea caldă şi umedă a lui Jim, care îi spuse cu voce joasă, ameninţătoare:

— Orice s-ar întâmpla, nu te mişti, dacă nu-ţi spun eu. Ai înţeles?

Dal abia reuşi să clatine din cap, lipindu-şi corpul cât de mult putu de al lui. Ferigile dese ce atârnau peste ei, îi acopereau total. Mintea ei înţelesese acest lucru, dar nu şi

emoțiile groaznice ce-o cuprinseseră. În momentul în care zgomotul elicopterului deveni mai strident, impulsul de a o lua la fugă aproape o sufocă. Sunetele metalice crestară noaptea ca un ferăstrău pe când elicopterul plană drept deasupra lor, lumina săgetătoare de sub pântecele acestuia mişcându-se încet înainte şi înapoi, încercând să-i depisteze. Ea se ghemui, icnind slab. Mâna lui Jim îi acoperi gura. Lacrimile începură să i se prelingă pe sub pleoape şi-l lăsă s-o strivească de el. Lumina se răsuci peste râu întorcându-se şi orbindu-i. Dal îşi înăbuşi un strigăt, ferindu-se instinctiv. Jim îngheță. Lumina oscilă deasupra ferigilor de pe mal. Apoi, trecu mai departe…

Mâna lui Jim se desprinse de pe gura ei şi deodată ameți de uşurare. Elicopterul zbura spre sud, lăsându-i încă o dată singuri, în întuneric. Dal nu reuşi să aprecieze cât timp rămaseră în poziția aceea ghemuită. Când elicopterul ieşi, în sfârşit, din câmpul lor vizual, î.1 simți pe Jim destinzându-se treptat şi eliberând-o. Se lăsă pe vine în fața râului.

Bea nişte apă, îi zise el ridicându-se.

— Unde te duci?

— Mă duc să văd dacă armăsarul mai este legat de arbustul acela. Mă întorc imediat. Nu te spăla de noroi, Dal. Avem nevoie de camuflaj.

I se păru că trecuseră ore până când Jim reveni conducând armăsarul de hățuri. Lăsă calul să bea apă pe săturate, iar el luă nişte noroi şi îl aşternu în strat gros pe şosetele albe de pe cele două picioare din față ale calului cenuşiu. Sunetele elicopterului se estompară complet şi Dal se întrebă dacă urmăritorii lor se reîntorseseră în tabără. îşi cercetă picioarele, sculându-se şi găsindu-le amorțite. Jim îngenunche lângă râu, bând apă rece ca

gheața, apoi se ridică. Acum, Dal se obişnuise cu întunericul şi zări neclintirea de pe fața lui. Numai ochii îi străluceau ca o cremene rece sub covorul de stele ce-i acoperea. Tremura simțind brusc o răceală în suflet.

Ca şi cum ar fi sesizat că are nevoie să fie îmbrățişată, Jim se apropie strecurându-şi. Brațul în jurul umărului ei. Dal se sprijini imediat de el, îngropându-şi capul sub bărbia lui.

— Ce facem acum? îl întrebă pe un ton răguşit.

— Vom călări toată noaptea. Când se va crăpa de ziuă, vom găsi un loc bun să ne ascundem. Nu ne putem permite să călărim în plină zi, deoarece Gordon ne poate repera mult mai uşor. Vom lăsa armăsarul să se odihnească câteva ore, şi dacă o să avem o acoperire destul de bună, pornim din nou, la amiază.

— Nu putem încerca radioul acum? Poate are o bătaie mai puternică decât al nostru.

Jim o strânse lângă el bucuros că Dal mai era în stare să raționeze în ciuda situației dramatice.

— Am făcut-o deja. Dar e prea întuneric ca să citesc ce bătaie are. N-am prins nimic, aşa că mi-am dat seama că nu-l putem contacta pe Rafe. Vom continua să încercăm periodic, dar trebuie să-i economisim energia. Nu merge decât cu baterii.

Speranța lăsă loc spaimei în inima ei.

— Jack nu se va opri să ne hăituiască, Jim. Îl cunosc prea bine.

El o sărută pe păr.

— Ştiu. Vino, iubito, avem destui kilometri de parcurs în noaptea asta.

Cenuşiul zorilor alungă noaptea când Jim lăsă în cele din urmă calul, care se împleticea, să se oprească

şovăielnic. Animalul trebui să-şi întindă în lături picioarele, ca să nu se prăbuşească. Dal simțea aceeaşi amețeală datorită epuizării, ca şi solicitărilor emoționale din noaptea trecută. Fiecare muşchi al corpului protestă vehement în momentul în care Jim o ridică de pe şa. Teama fusese înlocuită de buimăceală când Jim o sprijini şi o ajută să urce un mic deal. Ajungând înaintea unei găuri mari ce se deschidea în ridicătura de teren, ezită, nesigură pe picioare.

— Ce-i asta? îndrugă ea nedesluşit.

— Un bârlog de urs, mai mult ca sigur. Stai aici. Eu o să controlez dacă nu e ocupat.

Dal simți o răbufnire a adrenalinei urmărindu-l cum se apropia precaut de vizuină, cu carabina în mână. Dacă era încă folosită de un urs negru, sau mai rău, de un grizli… Se ridică în picioare, aşteptând. În eventualitatea că era un urs înăuntru, ar fi putut să iasă şi să le ceară socoteală. Îşi ținu răsuflarea, sugrumându-şi impulsul de a-i striga să fie prudent; el ştia ce face. Jim culese câteva pietricele şi rămase de o parte a bârlogului, aruncându-le înăuntru. Nu se întâmplă nimic. Dal îşi duse involuntar degetele la gât, văzându-l cum se lasă în mâini şi genunchi pentru a cerceta amănunțit gaura întunecoasă. Era imposibil să distingi ceva în semiîntunericul zorilor. Gura i se uscă când Jim bâjbâi încet prin bârlog. Dacă era un urs înăuntru…

Nu-şi dădea seama câte minute stătuse acolo, tremurând de incertitudine. În cele din urmă, Jim ieşi la lumină, cu trăsăturile ceva mai destinse. Zâmbi uşor spre ea şi-şi puse pălăria la loc pe cap.

— E goală.

— Slavă Domnului. Se aşeză înainte să cadă.

El îi înmână carabina şi se îndreptă spre cal. Deasupra lor era o boltă bogată de pini cu destul desiş de jur împrejur. Zona abunda în tufe de strugurii ursului, înalte de un metru, înveselite de floricele trandafirii ce urmau să se transforme în bobițele cu care se hrăneau urşii. Arbuştii mai înalți de merişor le asigurau camuflajul, ridicându-se la doi metri şi jumătate în jurul vizuinii şi pe panta dealului. Dal clipi reamintindu-şi de regulile de supraviețuire învățate de la tatăl ei. În timp ce Jim deshămă calul şi-l priponi aproape de un râuleț, începu să caute nişte boabe uscate care ar fi putut rămâne încă prin jur din sezonul trecut. Acestea erau o sursă consistentă de mâncare şi Dal îşi dăduse seama că nu mâncaseră nimic de mult timp.

— Vino, o strigă Jim. Stătea ceva mai jos de ea, cu pătura de pe şa în mână. Păsările au mâncat, probabil, toate boabele rămase de peste iarnă.

Dal se întoarse păşind atentă spre locul în care se afla el. În pofida călăritului istovitor, Jim părea obosit, însă nu extenuat. Oare sângele de indian îi conferea această însuşire specială, rezistența pe care ea nu o poseda?

— Speram să pot găsi câteva. Sunt bune pentru a căpăta energie.

El încuviință din cap, conducând-o spre bârlog.

— Am zărit nişte rădăcini jos, lângă izvor. Lasă-mă să te instalez şi mă duc să văd ce pot găsi de mâncare.

Dal nu mai avu forța pentru a clătina aprobator din cap. Jim întinse pe jos în vizuină pătura umezită de sudoarea calului, apoi îi făcu semn să se târască înăuntru. Era prea obosită pentru a mai ezita şi dispăru în deschizătura grotei. Pătura era udă, dar vizuina uscată. Duhoarea pătrunzătoare de urs i se infiltră în nări împreună cu

mirosul dulce al pământului şi cel înțepător al păturii. Întunericul de smoală era mângâiat oarecum de lumina cenuşie care se furişa în hrubă. Dal se încolăci în poziția fetusului şi tocmai închisese ochii şi se lăsa în voia somnului, când Jim veni lângă ea.

— Poftim, îi zise învârtindu-se cu grijă şi aşezându-se pe burtă. Rădăcini comestibile. Sunt mici, dar numai bune de mâncat. Mănâncă pe săturate.

Tuberculii rădăcinilor fuseseră spălați de noroi şi Dal mancă plantele cu amidon, gustul lor plăcut şi conținutul acestora reamintindu-i de castanele de apă. Simți dulceața rădăcinii şi descoperi că era mai înfometată decât crezuse. Cu stomacul ceva mai plin îl lăsă pe Jim s-o ia în brațe. Ostenită, îşi rezemă capul în îndoitura umărului acestuia. Bătăile liniştitoare ale inimii lui o ajutară şi ele să înlăture teama,

— Eşti bine? îl întrebă.

— Da. Tu?

— Sunt stoarsă. Nu înțeleg cum reuşeşti tu. M-aş fi, prăbuşit de cel puțin patru ori, dacă nu mă prindeai..

Era o ironie în glasul lui când îi răspunse.

— Frica mă ține treaz.

Ea se ghemui sub bărbia lui, având nevoie de puterea pe care i-o oferea simpla îmbrățişare.

— Cât de mult crezi că am mers?

— Vreo patruzeci de kilometri sau mai mult.

— Am avut noroc că armăsarul n-a şchiopătat. S-a împiedicat de atâtea ori.

Jim aprobă închizând ochii.

— E cal arab. Asta spune tot. Adu-mi aminte să-i mulțumesc personal lui Rafe, pentru că a cumpărat din rasa asta. Dacă animalul de povară n-ar fi şchiopătat când

l-am călărit în căutarea ta, n-ar fi fost în niciun caz în stare să țină pasul cu armăsarul arab.

— Rafe va fi bucuros să audă asta. Tata a fost destul de supărat pe el, pentru că folosea cai arabi în loc de cei obişnuiți, la fermă.

— Încearcă să dormi, zise Jim şi îi sărută părul.

Îşi strecură mâna peste pieptul lui ud, simțindu-i fibrele pietroase ale muşchilor.

— Jim? Vorbele îi erau nedesluşite, acum.

— Ce-i?

— Te iubesc…

El o strânse cu duioşie.

— Ştiu.

Lumina soarelui se împrăştie orbitoare în grotă. Dal tresări din somn, cu un țipăt pe buze, încercând să scape din coşmar. În momentul în care îl simți pe Jim reacționând, strângând-o lângă el, scoase un strigăt scurt de uşurare.

— Dal?

— Nu-i nimic… doar un coşmar. Despre Jack. O, Doamne, oftă cu vocea înăbuşită, îngropându-şi capul ia pieptul lui. Lacrimile fierbinți îi umplură ochii, debordând şi prelingându-i-se pe obraji, ca să înmoaie cămaşa.

Se sprijini într-un cot. Ținând-o aproape, protector. Lumina se răspândea prin deschizătură şi pătrundea până în adâncul vizuinii, aşa că reuşi să vadă expresia neliniştită de pe fața Daliei. Cea mai mare parte din noroi se dusese, lăsându-i pielea pătată de murdărie. Vocea lui era joasă şi groasă din cauza somnului.

— N-ar fi trebuit să te aduc aici, sus. Ar fi trebuit mai bine să-l ascult pe Rafe când ne-a avertizat. Îi atinse stângaci părul răvăşit şi încurcat.

— Nu e vina ta, murmură, încercând să-şi zvânte lacrimile. Se uită în afara hrubei. Nu putem ieşi de aici?

— Ba da, lasă-mă întâi pe mine. Vreau să mă asigur că nu-i niciun pericol.

Dal nu fusese nicicând atât de bucuroasă să iasă afară şi să se ridice în picioare. Corpul ei refuza orice mişcare în vreme ce se întindea pentru a-i reveni sângele în muşchii contractaţi. Soarele îşi trimitea razele prin acoperişul de pini, cu toate că cea mai mare parte a suprafeţei de sub crengi rămânea umbrită. Cât timp Jim stătu nemişcat, ascultând, ea se duse până la râu, îşi scoase cămaşa ruptă şi îngenunche. Luând în căuşul palmelor apa rece ca gheaţa îşi stropi faţa, gâtul şi braţele, căutând să se cureţe de noroi. Jim o urmă câteva clipe mai târziu. Ea îşi ridică ochii, apa picurându-i de pe faţă.

— Nimic?

Se lăsă pe vine alături de ea. Împroşcându-şi cu apă faţa, capul şi gâtul.

— Nu aud elicopterul.

Sprijinindu-se pe călcâie, privi stropii scânteietori care-i udau părul negru, bogat. Se întinse, trecându-şi degetele prin şuviţele mătăsoase. El îi prinse mâna, sorbindu-i avid trăsăturile, iar ochii căpătară reflexele familiare de culoarea mierii. Inima Daliei bătu sălbatic când el se întoarse şi o luă în braţe. În momentul în care sânii îi atinseră materialul grosolan al cămăşii, inspiră sacadat. Degetele lui aspre şi bătătorite i se furişară provocator peste umeri. Un fior de dorinţă o străbătu şi închise ochii ridicând buzele pentru a-i întâlni gura.

O văpaie fierbinte şi dulce îi pătrunse în tot corpul când gura lui o captură pe a ei, închinându-se acesteia, despărţindu-i şi dezmierdându-i buzele, li simţea

respirația umedă pe față şi înțepăturile bărbii de o zi pe pielea gingaşă. Toate acestea o ajutară să-şi amplifice simțămintele pe care şi le refuzase de când căzuse în mâinile lui Jack. Îi întoarse sărutul dureros de tandru, sorbind adânc din ceea ce-i oferea, dorindu-l, având nevoie de el într-un fel în care nu mai avusese nevoie de nimeni până acum. Când îşi despărți gura de pe a ei, un țipăt o sfâşie.

— Nu, suspină moale, iubeşte-mă Jim. Acum. Te rog, te vreau… am nevoie de tine… Inima îi palpita cu frenezie în piept şi-l prinse de cămaşă. Cum putea să-i explice tot ceea ce simțea în acele clipe voluptuoase? Toată spaima că ar putea fi violată din nou de Jack, sau poate ucisă, ori că Jim ar putea muri, se contopiră într-o avalanşă asupra ei. Îi cercetă nerăbdătoare ochii, sesizându-i ezitarea. Acum, când toate îi mergeau anapoda, singura persoană pe care o dorea era Jim.

Fără a mai aştepta, se înălță, apăsându-şi buzele de linia aspră a gurii lui. Dal văzu că lăcomia din ochi îi era întunecată de umbre. Erau în siguranță acolo. O ştia din instinct. Îi dibui capsele cămăşii, desfăcându-le înainte de a-şi plimba degetele peste pieptul splendid. Îl simți înfiorându-se când îi deschise fermoarul de la blugi. Apoi, o luă în brațe şi o aşeză uşor pe covorul de ace de pin, cu ochii lui strălucitori aproape închişi.

— Dal… gemu, acoperindu-i buzele nerăbdătoare, înăbuşind-o cu văpaia dorinței sale.

De data aceasta, era doar o foame mistuitoare aprinsă de conştiința faptului că fiecare din ei putea să fi fost ucis în orice clipă din ultimele douăzeci şi patru de ore tensionate. După ce se dezbrăcă, Dal se arcui înaintea trupului acum dezgolit al lui Jim, invitându-l s-o ia, s-o

iubească şi să-i împlinească dorinţa furtunoasă ce pulsa dureros înăuntrul ei. Mâna acestuia îi mângâie rotunjimea pieptului ferm şi ea ţipă de plăcere când gura umedă şi înfierbântată îi dezmierdă sfârcurile excitate. Îşi încleştă şi descleştă degetele pe spatele lui şi un scâncet de dorinţă îi scăpă când Jim aşternu câteva săruturi pe netezimea pântecului, apoi mai jos, pe triunghiul mătăsos. Îi legănă şoldurile, mângâindu-i formele, iar ea deveni model abilă ca lutul în mâinile lui pricepute, lipindu-se de el, cu sunete de plăcere absolută rostogolindu-i-se din gâtul zvelt. O serie de explozii izbucniră în ea şi ceaţa o învălui, cu o ploaie torenţială de lumină aurie orbitoare.

Răsuflarea i se preschimbă în suspine neregulate simţindu-l cum îi desfăcea coapsele în lături, şi închise ochii, depărtând buzele, folosindu-şi ultimele puteri pentru a se arcui ca să-l întâlnească. O umplu cu bărbăţia, cu forţa lui, făcând-o să vibreze. O aduse la acelaşi ritm cu el, bucurându-se de dulceaţa trupului pe care Dal i-l oferea, şi ea îl însoţi când cerul se contopi cu pământul de sub ei la momentul culminant, II auzi oftând, îi simţi degetele strângându-i umerii şi află ce înseamnă victoria. Victoria de a-şi iubi complet bărbatul. Total. Niciodată înainte nu se simţise atât de fericită ca atunci când el se prăbuşi peste ea încleştând-o cu putere în braţe, cu inima bătând ca un ciocan, zdrobindu-i sânii.

Cuvintele erau de prisos; Dal îi sărută obrazul transpirat şi îşi trecu degetele prin părul negru, bogat. Timpul îi cânta de împlinire şi se destinse sub greutatea lui, strălucind de fericire în acele clipe furate timpului. Ca şi cum şi-ar fi dat seama că o strivea, Jim se întinse alături, ţinând-o aproape de el.

Îi mângâie rotunjimile frumos curbate ale spatelui,

scăldându-se în albastrul ochilor luminoşi. Inima i se răsuci în piept amintindu-şi cum o trântise Jack de trunchiul copacului şi se înălţă uşor într-un cot.

— Întoarce-te, o rugă.

Dal făcu ce-i ceruse. Tresări când el îi atinse una din numeroasele zgârieturi de pe spate.

— Nu-i nimic, murmură ea.

— Nimic? Jim se aplecă şi-i sărută cu duioşie umărul. Era cât pe-aci să-mi ridic puşca şi să trag când ţi-a făcut asta.

Dal se ridică rezemându-şi capul pe genunchi, bucuroasă că se afla în braţele lui Jim.

— Putea să fie şi mai rău.

El clătină din cap cu ochii plini de îngrijorare, sculându-se în genunchi. Nu numai că avea vânătăi mari, dar pielea îi era zgâriată şi ruptă în urma atacului sălbatic al fostului ei soţ.

— Vino, o îndemnă, hai să ne spălăm, apoi trebuie să plecăm.

Întorcându-se, Dal îi oferi mâna. Nu se simţi deloc ruşinată să stea goală cu el în râuleţ. Jim luă apă în pumni şi o stropi pe tot corpul. Ea îl privi tandru şi se înălţă pe vârfuri, strecurându-şi mâinile pe umerii lui şi sărutându-l. Fericirea o îmbătă auzindu-l gemând şi lipind-o cu forţă de el; arşiţa declanşată de atingerea cărnii lor era la fel de zguduitoare precum apa rece ca gheaţa în care stăteau.

— Doamne, te iubesc, şopti el aspru.

— Tot atât de mult cât te iubesc şi eu, Jim, răspunse Dal cu vocea plină de lacrimi.

Îl strânse mai tare, dorind să-şi şteargă din minte situaţia primejdioasă în care se aflau.

— Când Jack m-a legat, am tot continuat să mă întreb de

ce nu ți-am spus că te iubesc.

Lacrimile îi mijiră în ochi şi se trase înapoi, privindu-l.

— Ştiam că este în stare să te omoare dacă te prindea. Nu voiam să te pierd. Am fost atât de îngrijorată, Jim.

Începu să plângă, legănându-i fața în mâinile ei.

— N-am luat prea multe decizii bune în viața mea.

Dar când stăteam acolo legată, mi-am promis că n-o să-i spun niciodată lui Jack unde eşti.

Jim dădu din cap, iar fața i se acoperi de mânie.

— Ştiu că n-ai fi făcut aşa ceva. Toți am făcut greşeli, iubito. Încetează să crezi că tu ai făcut mai multe decât ceilalți.

Îi dezmierdă buzele-i tremurătoare, gustându-i lacrimile sărate.

— N-ar fi trebuit să te aduc aici. A fost greşeala mea.

— Nu… a fost cel mai bun lucru pe care ai fi putut să-l faci. Astfel mi-am descoperit dragostea ce ți-o port, Jim. Asta cântăreşte infinit mai mult decât orice altceva.

— Iubita mea cu inimă de vultur, zise clătinând din cap. Nici măcar nu-ți dai seama de curajul tău, nu-i aşa? Ştiu că Gordon te-a amenințat. Şi mai ştiu că nu intenționai să mă dai pe mâna lor.

Îi şterse blând cu degetele obrajii palizi.

— Îndrăzneala ta depăşeşte cu mult pe cea a fratelui şi a surorii tale. Nu te-ai frânt când cei mai mulți dintre noi ar fi făcut-o. Iar noaptea trecută, în timp ce călăream, nu te-ai plâns nici măcar o dată, n-ai țipăt şi nu m-ai rugat să ne oprim.

Îi mângâie din nou buzele, desfătându-se de moliciunea cărnii ei.

— Eşti un vultur. Să nu uiți asta niciodată. Şi eu te iubesc..!

Ea îi zâmbi nesigur, cu ochii strălucitori de dragoste.

— Atunci sunt perechea ta, dragule. Amândoi suntem. Vulturi. Avem aceleaşi inimi curajoase când totul pare că se destramă.

O trase cu forță la el, ținând-o atât de strâns, încât se temu că ar putea s-o sfărâme. Pieptul îi plesnea de atâta mândrie față de vigoarea Daliei şi emoția ei neexprimată, încât ar fi vrut să plângă.

— Ei spun despre curaj că ori se naşte, ori moare în flăcările focului, îi zise cu un glas îngroşat. Unchiul meu ne-ar fi spus că astăzi am renăscut amândoi.

Dal era mulțumită în îmbrățişarea lui, absorbind puterea pe care i-o dădea atât de uşor.

— Viața mea a început în brațele tale, îi şopti.

Jim îi căută buzele şi găsindu-le, le sărută cu tandrețe. Apoi se retrase, uitându-se concentrat la chipul ei ce privea în sus.

— Viața mea fără tine n-are niciun sens, Dal.

Cu un efort, se întoarse la grijile mai urgente.

— Hai să ne spălăm şi apoi să încercăm aparatul ca să-i dăm de ştire lui Rafe.

Capitolul 11

Dal culegea nişte rădăcini destinate hranei din pământul noroios de pe malul râului, când țipătul ascuțit al lui Nar se auzi deasupra ei. Rămase nemişcată în apa până la glezne urmărind vulturul auriu săpându-şi tunel prin coroana de pini şi aşezându-se pe o creangă, nu departe de locul în care se afla. Ochii de chihlimbar ce o priveau erau largi deschişi, iar răpitoarea cârâia, vorbindu-i ca şi când ar fi fost lângă garaj, aşteptând

mâncarea de dimineață.

Jim se depărtă puțin, ducând calul înşeuat de frâu şi schimbă o privire cu ea.

— Spune-i că tot ce avem astăzi sunt nişte biete rădăcini, zise el ironic.

Dal îi întoarse surâsul, ieşind din apă şi împărțind rădăcinile între ei.

— Oricum, nu cred că Nar va fi entuziasmat de mâncarea noastră de vegetarieni.

Mestecând rădăcinile tari, Jim se uită la vultur.

O să se înfurie şi se va arunca asupra noastră?

— Mă îndoiesc. După cum arată guşa lui, cred că şi-a făcut deja plinul în dimineața asta.

— Mă mir că ne-a găsit.

Dal clătină din cap, spălându-şi mâinile şi ştergându-le de blugi.

— Aş fi fost surprinsă să nu ne fi dat de urmă. Vulturii au o vedere extraordinară.

Jim dădu calului o mângâiere binemeritată pe gât, apoi îşi îndreptă privirea spre ea.

— O să ții tu radioul.

Îl atârnă pe spate şi aşteptă până încalecă Jim, apoi se sui în şa. Oftând îşi trecu brațul în jurul taliei lui.

— Doamne, mă simt de parcă am fost lovită de un camion.

— Deci ne simțim la fel de bine, chicoti Jim înfundat. Dădu pinteni calului la trap uşor prin valea netedă ce se desfăşura înaintea lor. Era aproape ora unu şi soarele strălucea în înălțimi. Treptat, toți muşchii care o dureau se destinseră datorită pasului lung şi elastic al calului. Călăreții parcurseră astfel câțiva kilometri, apoi merseră puțin la pas. Înainte de a o lua iar la trap, ascunşi de pinii

deşi. Din când în când. Jim se oprea, se uita la busolă, încerca radioul fără niciun efect, pe urmă porneau din nou la trap uşor. În tot acest timp, Nar plutea deasupra, săgetând orizontal printre pini, trecând repede pe lângă ei, Dal îşi ținu răsuflarea urmărind vulturul întorcându-se cu greutate şi răsucindu-se printre copaci, căutând să nu lovească crengile. Spre deosebire de Shiva, care era mai îndesată, avea anvergura aripii mai mică şi era din punct de vedere aerodinamic mai iute grație conformației sale. Nar era construit numai pentru un zbor fără obstacole. Pe când călăreau, îi povesti lui Jim despre vulturul-harpie şi în ce scop folosea Jack pasărea.

Jim opri armăsarul lângă un izvor. O pajişte imensă, vălurită de coline, se întindea sub ochii lor pe circa opt kilometri lungime şi vreo trei, lățime. După ce călătoriseră mai bine de trei ore, abia aşteptau să descalece. Imediat ce se dădu jos din şa, Dal luă radioul şi-l aşeză pe pământ. Pajiştea era acoperită cu iarbă înaltă până la genunchi presărată cu piciorul cocoşului în plină floare şi cu plante hrănitoare pentru vite. Dal arătă spre o tulpină dreaptă şi subțire, de circa cincisprezece cenții metri.

— Cap de lăutar. Ce noroc! Crezi că pot să rămân la marginea pajiştei şi să adun destule ca să mâncăm?

El îşi scoase pălăria şi-şi şterse fruntea cu dosul mânecii. Ştia că aceste plante aveau un gust dulce, delicios cât erau încă în formă de vrejuri, în plină creştere. Dacă se îndreptau şi se înălțau, erau la fel de otrăvitoare pentru vite ca şi pentru oameni. Primăvara, totuşi, plantele erau mature şi consumarea lor nu implica riscuri..

— Du-te, dar să ai grijă. Fii atentă la şerpii cu clopoței.

Dal nu avea nevoie de un al doilea avertisment în acest sens. Capul de lăutar se dezvolta viguros în locuri

luminate de soare şi uscate, spre deosebire de rudele sale, ferigile, care necesitau suprafețe umede şi umbrite. Creşteau în pâlcuri uriaşe, părțile lor zvelte fiind acoperite cu perişori argintii, ce se curățau cu uşurință sub degetele blânde ale Daliei. Ronțăi câteva, iar restul le adună în poalele cămăşii. Era atât de captivată de strângerea ierburilor încât nici nu-şi dădu seama, înainte să se uite în sus, că se aventurase prea departe. Țipătul brusc şi provocator al lui Nar o determină să privească cerul azuriu. Inima îi palpită cu putere. Vulturul-harpie, Shiva, descria cercuri leneşe. Un strigăt porni dinăuntrul ei şi Dal se răsuci pe loc.

— Jim! Vocea îi răsună tare peste pajişte. Îl zări la aproape un kilometru depărtare, smulgând carabina din teaca de la şa. Îi arătă cerul, în speranța. că va vedea vulturul. Mintea i se învălmăşea de întrebări. Cum ajunsese Shiva atât de departe în sud? Evadase oare de la Jack? Era posibil ca pasărea să-l conducă pe Jack şi banda lui la locul unde ei se ascundeau? Pută să observe curelele de piele ce atârnau de picioarele răpitoarei când Shiva trecu lin în zbor la câteva sute de metri înălțime. Acesta era teritoriul lui Nar şi vulturul auriu n-ar fi tolerat un alt vultur, indiferent de specie, să-i invadeze domeniul.

Jim încălecă armăsarul, îmboldindu-l înainte, în jurul pajiştei, tocmai în clipa în care auzi sunetul înfricoşător al elicopterului. Lăsând comoara de ierburi să-i cadă din poală, Da! se întoarse în direcția zgomotului, privind spre cer cu ochii plini de groază. Ca într-un coşmar petrecut aievea, urmări un aparat de zbor, verde închis, ce vâjâia deasupra ei. Pacea fu sfărâmată de o hărmălaie de sunete: cel bubuitor al calului apropiindu-se rapid din stânga, țipătul strident al Shivei şi cel al paletelor elicopterului.

Dal alergă spre marginea pajiştei, ţintă vie pentru aparatul ce se apropia. Abia se îndreptase spre pădure când braţul lui Jim o înconjură ca o centură de oţel, ridicând-o în şa, îndărătul lui.

Calul arab pieri ca o nălucă, în timp ce focul de armă se dezlănţui din elicopter. Gloanţele înţepară mânioase aerul, ridicând gheizere de praf şi iarbă în urmărirea patrupedului.

— Dal îşi stăpâni un strigăt când Jim forţă animalul să se întoarcă pe loc, dându-i pinteni spre pădure. Apoi, elicopterul vâjâi deasupra lor, iar calul, în panică, se poticni. În următoarea clipă, Dal zbura prin aer. Lovi tare pământul, pierzându-şi pentru o clipă răsuflarea. Zăcu ameţită, urmărindu-l pe Jim rostogolindu-se în cădere şi sărind în picioare. Alergă lângă ea cu chipul lipsit de orice emoţie şi ochii negri ca norii încărcaţi de fulgere.

— Elicopterul se opri, la mai puţin de – trei sute de metri deasupra lor. Dal văzu calul înălţându-se în picioare şi galopând înnebunit departe de ei. Se târî în genunchi, dar Jim o împinse din nou la pământ. Se aşeză în faţa ei, într-un genunchi, proptindu-şi carabina de umăr, căutând aparatul ce cobora. Cu transpiraţia curgându-i de pe faţă, îl luă la ochi.

Dal îşi acoperi capul când o nouă rafală de gloanţe începu să împroaşte pământul în jurul lor. Jim era o ţintă perfectă! Se repezi să-l tragă la pământ. Chiar în clipa în care-i atinse braţul, acesta trase un foc. Apoi încă unul. Îl auzi blestemând, cu dinţii încleştaţi, ochind din nou.

A treia împuşcătură ţăcăni, iar umărul lui zvâcni înapoi datorită reculului. Ochii Daliei se măriră, ascultând elicopterul ale cărui sunete deveniră neregulate, pierzându-şi stabilitatea. Sărind în picioare, Jim o împinse

obligând-o să fugă cât putea de repede. Ea zări aparatul ce începea să se clatine, învârtindu-se de mai multe ori şi căzând cu viteză spre pajişte. Mâna lui Jim îi strânse braţul, trăgând-o printre copaci, în direcţia unor stânci golaşe.

— Vino, răcni el.

Dal începu să gâfâie când atacară micul deal. Auzi paletele elicopterului care scoteau sunete ascuţite şi, deodată, scrâşnetul metalului rupt în bucăţi datorită impactului cu solul. Asta nu-l opri însă pe Jim, nici nu-l determină să încetinească ritmul imprimat alergării. Deabia avu timp să se uite în spate pentru a vedea fumul ce se ridica subţire de pe pajişte. Apoi, sângele îi îngheţă în vine. Voci! Voci masculine furioase! Un suspin o sfâşie când atinseră roca argiloasă şi alunecoasă şi începură urcuşul. Jim stricase elicopterul, dar cei care supravieţuiseră prăbuşirii veneau după ei.

Sudoarea îi picura în ochi şi întinse mâna pentru a se agăţa de o stâncă de granit. Promontoriul se înălţa ca o turlă, iar Dal ignoră degetele ce-i sângerau şi mâinile jupuite, mişcându-se cu repeziciune spre vârf. Jim o împinse în sus, forţând-o să urce în faţa lui, pentru a o proteja. Dal începu să plângă cu sughiţuri, înţelegând că nu era la fel de puternică şi de rapidă ca el. Din cauza ei, încetineau ritmul. Măcar de-ar fi trecut peste creastă, aşa ar fi fost mai la adăpost! O altă şarjă de împuşcături se năpusti asupra lor şi fărâme de piatră săriră în lături când gloanţele muşcară bolovanii şi ricoşară. Dal îl auzi pe Jim mârâind şi se întoarse. Un strigăt îi scăpă de pe buze văzându-l că ezita şi se răsucea izbindu-se de suprafaţa rocii. Braţul stâng îi sângera şi carabina îi scăpă din mână.

Fără să mai stea pe gânduri, Dal se târî înapoi la el. Îl

zări pe Jack împreună cu alți trei bărbați ieşind din pădure, Culegând arma, îl prinse pe Jim de braț şi-l trase în sus după ea. Lacrimile îi orbiră vederea, împingându-l şi ajutându-l să urce şi să treacă de vârf. Sângele se prelingea din degetele înmănuşate şi din brațul lui stâng. Cu buzele strânse şi dinții încleştați căzu în genunchi,. Ținându-şi strâns brațul rănit.

— Eşarfa mea, icni el, înghițind aerul printre dinți, încercând să-şi înfrâneze durerea arzătoare ce îi săgeta umărul, lăsându-l aproape sleit.

Dal ridică fruntea, urmărindu-l pe Jack care avansa în urcuş. El şi oamenii lui alunecau, cădeau şi înjurau pietrele fărâmicioase. Dezlegă eşarfa roşie de la gâtul lui Jim şi i-o legă strâns în jurul brațului, mai sus de rană, pentru a opri hemoragia. Şi ea era zgâriată şi sângera, iar respirația i se transformă în gâfâieli accelerate pe măsură ce se țâra înapoi la punctul de observație. Jim o urmă, cărând arma cu sine. Din locul avantajos în care se aflau, Dal putea să vadă în toate direcțiile. Se aşezară pe o mică ridicătură de teren care se înălța deasupra pădurii, de unde se putea vedea dintr-o singură privire, păzind astfel unicul drum de acces spre vârf. Orice altă parte a stâncii avea o pantă abruptă, imposibil de escaladat. Îngrijorată, se uită la Jim. Fața îi era palidă sub tenta de bronz a pielii, iar ochii deschişi într-o fantă îngustă îl urmăreau pe Jack.

— Dal, ia carabina. Eu nu pot să trag cu ea. Nu pot să îndoi deloc degetele de la mâna stângă.

Tremurând, ea luă arma.

— Câte gloanțe mai avem?

— Două.

Inima i se zbătu în piept. Nu era, o trăgătoare. Ura puştile şi întotdeauna rămăsese surdă la sugestiile tatălui

ei de a învăța să folosească o carabină şi o puşcă de vânătoare, aşa cum făceau Rafe şi Cat.

— Nu sunt un țintaş prea grozav.

Jim se lupta cu durerea ce-i iradia spre umăr şi gât.

— Atunci nu trage. Totul e să economisim gloanțele.

Îi veni o idee; puse carabina deoparte şi se ridică în genunchi. Adună bolovani de mărimea unui pepene verde şi începu să-i azvârle în jos spre bărbații ce încercau să se cațere pe cărarea pietruită. Încercarea ei fu încununată de succes. Îi auzi țipând, apoi îi zări cum se fereau când pietrele prinseră viteză, rostogolindu-se şi provocând mici avalanşe. De fiecare dată când Jack încerca să avanseze, ea nu avea decât să culeagă nişte bolovani şi să-i arunce înspre urmăritori, întorcându-i din drum la şisturile de roci argiloase de la poalele dealului.

Jim închise ochii din cauza soarelui ce cobora de pe cerul de un. Roşu-aprins. Setea îi zgâria gatul. Se sprijini cu spatele de un bolovan imens şi durerea începu, în fine, să i se domolească. O privi pe Dal care aduna metodic pietre, în aşteptarea următoarei tentative a lui Jack.

— Cred că renunță, îşi trase ea sufletul, stând în patru labe şi privind grupul de sub ei. Transpirația îi mânjea trăsăturile, părul îi era răvăşit în jurul feței. Vântul răcorea vârful dealului şi respiră recunoscătoare.

Jim se răsuci în jur ca să se uite. Jack abandona, dispărând în pădure. Un bărbat cu o carabină M16 îi acoperea retragerea, cu arma pregătită, privindu-i atent. Obosit, Jim se aşeză la loc şi închise ochii.

— Pentru moment, dar se vor întoarce.

Dal se ridică cu prudență pentru a nu se expune unei posibile împuşcări şi se îndreptă spre Jim. Îşi puse cu grijă mâna tremurătoare pe brațul lui.

— Ştiu, şopti ea. Lasă-mă să văd rana.

Rămase uimit de vocea ei calmă şi reuşi cu greu să deschidă ochii, simțindu-se brusc amețit şi epuizat. Pierduse chiar atât de mult sânge? se întrebă. Un sentiment de neputință îl cuprinse. Erau izolați pe o stâncă, fără apă şi fără hrană. Lipsiți de posibilitatea de a comunica. Încercase radioul o ultimă dată, înainte ca Dal să-l cheme pe pajişte. Şi, ca de obicei, nu funcționase, indicând că erau încă prea departe față de raza lui de acțiune.

— Glonțul a trecut prin carne, rosti nedesluşit.

Se aplecă deasupra lui, îi desfăcu cuțitul de vânătoare, folosindu-i vârful pentru a spinteca şi a-i trage mâneca de pe rană. El tresări şi se încordă, dar nu zise nimic. Daliei îi dădură lacrimile, ştiind că-i produsese şi mai multă suferință prin gestul de a-i îndepărta mâneca. Glonțul intrase în carnea părții de sus a brațului şi ieşise curat prin partea opusă, fără să atingă osul. Brațul începea să se umfle şi ea slăbi legătura. Rana mai sângera puțin, dar în cea mai mare parte, hemoragia încetase.

— Cum arată? o întrebă cu voce groasă.

— Îngrozitor.

Jim reuşi o grimasă care voia să treacă drept zâmbet.

— Nu sângerez?

— Puțin doar, slavă Domnului. Ai avut dreptate, glontele a ieşit.

— Bine. De ce nu înfăşori eşarfa chiar de jur împrejurul rănii? Nu vreau să mă infectez, dacă pot evita acest lucru.

Umezindu-şi buzele şi gustându-şi transpirația sărată, Dal făcu după cum fusese instruită. Fixă bandajul improvizat, apoi se ridică pentru a continua să vegheze, ca să fie sigură că Jack nu se întoarce să escaladeze stânca.

— Jos e linişte.

Jim se înălţă uşor în capul oaselor. Lumea de sub ei era frumoasă în seara târzie, roşul orizontului întâlnind şi topindu-se cu albastrul cerului, creând o panglică de culoarea levănţicăi. Ochii lui priviră natura plină de pace. Apoi, se uită la Dal. Arăta ca o păpuşă de cârpă jerpelită, cu hainele sfâşiate şi ponosite, cu zgârieturi pe braţe, cu unghiile rupte şi însângerate. Îi analiză chipul cu inima plină de dragoste. Încet, datorită durerii, se sculă în picioare şi merse până la ea.

— Vino încoace, îi spuse.

O cascadă de pasiune o străbătu pe Dal când Jim îşi strecură braţul teafăr în jurul umărului ei, trăgând-o aproape. Îi sărută tâmpla udă de sudoare, apoi părul.

— Ai fost curajoasă, dragostea mea, îi şopti.

— Prezenţa ta mă obligă,

Jim reuşi să schiţeze un zâmbet, durerea din braţ transformându-i-se în nişte pulsaţii fierbinţi.

— Te iubesc şi sunt mândru de ţine.

Ridicând capul îi întâlni ochii auriu-cafenii tulburaţi de suferinţă. Buzele i se depărtară şi dori să plângă, dar îşi stăpâni lacrimile. În clipa aceasta Jim avea nevoie de forţa ei.

— Sunt atât de speriată, Jim… Am reacţionat aşa din cauza fricii, nu a curajului, crede-mă.

O luă de bărbie şi o sărută cald şi apăsat pe buze.

— Când a fost la o adică, ţi-ai păstrat capul pe umeri şi ne-ai salvat pe amândoi.

Ochii ei deveniră luminoşi datorită lacrimilor şi îi susţinu privirea plină de duioşie.

— Atunci suntem chit. Tu mi-ai salvat viaţa în ziua în care m-ai întâlnit, Jim. Nu m-ai judecat, ci mi-ai permis să

fiu eu însămi. M-ai ajutat să mă vindec… şi te iubesc atât de mult, încât mă doare sufletul.

Dezmierdându-i obrazul roşu înflăcărat, el dădu din cap, iar în ochi i se oglindeau sentimente contradictorii.

— Hai să continuăm veghea, o îndemnă el. Mai devreme sau mai târziu, vor încerca din nou.:

Dal stătu alături de Jim vreo două ore. În sfârşit, îl convinsese să se întindă şi să se odihnească, promiţându-i că va sta ea de pază. Niciunul nu vorbise despre ce ar fi putut să se întâmple. Era o singură cale de a coborî promontoriul şi aceea era supravegheată de Foss cu o carabină M16. Jack n-avea decât să-i aştepte jos; până la urmă vor simţi lipsa hranei şi a apei. Iar dacă se predau… închise ochii, frecându-i obosită.

Era aproape întuneric, când Nar ateriză pe neaşteptate. Bătaia aripilor lungi ale vulturului auriu îl trezi pe Jim. Pasărea se cocoţă pe un pietroi scund, faţă în faţă cu locul unde zăcea el. Nar le vorbi într-o sporovăială dojenitoare amestecată cu mici cârâituri ascuţite.

Surâzând, Dal îşi părăsi postul şi se apropie de pasăre. Se aşeză pe jos în faţa vulturului, atingându-i cu blândeţe penele de pe piept, apoi îşi îndreptă toată atenţia spre Jim. Care se sculă în capul oaselor. Îi observă durerea din ochi şi luciul transpiraţiei ce-i acoperea faţa. Punându-şi mâna pe fruntea lui cutată, îşi dădu seama că avea febră.

— Cred că eşti însetat, spuse pe un ton coborât, cercetându-i cu grijă rana. Eşarfa era umedă, dar hemoragia încetase.

El mârâi printre dinţi, privind cerul ce se întuneca.

— Sunt. Dar tu?

— Şi eu.

— Cât timp am dormit?

— Cam două ore. A fost linişte în tot acest timp.

Jim se întinse căutând să-şi țină echilibrul şi, încet, se ridică în picioare. Amețeala îi dispăru şi rămase nemişcat până ce Dal veni lângă el.

— Probabil încearcă să repare elicopterul.

ÎI ajută să meargă până la locul de pază şi-l aşeză pe pământ,

— Cum ai făcut? Vreau să spun, cum de-ai ştiut unde să tragi ca să faci aparatul să se prăbuşească?

— Am fost mecanic de elicopter în corpul. De marină. Fratele tău zbura poate pe ele, dar eu eram cel care le repara. Lăsă ca aparența unui zâmbet să-i liniştească liniile tensionate ale feței. O împuşcătură bine țintită la coada elicei şi pasărea a ieşit de sub control.

— Slavă Domnului că ai ştiut ce să faci. N-am fost niciodată atât de speriată.

— În clipa de față, cred că Gordon este cu mult mai îngrijorat de repararea elicopterului. Dacă nu reuşeşte, rămâne împotmolit aici, ca şi noi.

— Totuşi, are un radio în elicopter şi poate chema după ajutor.

Jim clătină din cap la raționamentul ei infailibil.

— Depinde. Am văzut fum ridicându-se de pe pajişte când aparatul a căzut la pământ. Se poate să i se fi avariat sistemul electric. Iar dacă supoziția mea e corectă, Jack nu mai e în măsură să cheme pe nimeni.

Un fior rece o străbătu şi se zgribuli de frig. Noaptea cobora iute şi odată cu ea temperatura. Trase cu ochiul la Jim. Arăta groaznic de tras la față.

— Ce vom face noi? Ce putem face?

Jim mişcă încet umărul stâng, gura subțiindu-i-se de durere. Trebuia să afle câtă libertate de mişcare îi mai

rămăsese.

— Putem, fie să stăm aici şi să-i lăsăm să ne captureze, fie să coborâm.

Dal simţi că se înăbuşe.

— Jos? Vrei să spui, acolo?

El încuviinţă, studiind lumina cenuşie şi negura pădurii.

— Da.

— Dar braţul tău… eşti rănit.

— Nu prea avem de ales, Dal. Aici vom crăpa de sete şi apoi vom fi ţinta ţevilor de puşcă ale lui Gordon.

Îşi îngustă privirea.

— El nu va pune mâna pe tine, dacă pot împiedica acest lucru. Niciodată,

Răceala din vocea lui Jim îi trimise un ghimpe de avertisment pe şira spinării.

— În ordine. Ce pot să fac ca să te ajut?

Jim îl măsură pe Nar care-şi ciugulea penele.

— Spune-mi, vulturul tău ar zbura împotriva cuiva pe care i l-ai arăta?

— Ei bine… cred că da. L-am dresat să atace o momeală, indiferent unde o arunc.

— Dar ar zbura către ceva în care ai arunca cu o piatră?

— O piatră? îl privi cu îndoială.

— Da, în loc de momeală. Ai putea să-l faci să creadă că piatra pe care o arunci este o momeală?

— Nu ştiu. Cel mai bine zboară când este flămând.

— Guşa lui e goală acum?

— Da.

— Bine, uite care-i planul, îi zise cu o voce din care răzbătea suferinţa!

Luna în formă de seceră se înălţa peste orizontul

întunecat, strecurând dâre subțiri de lumină în pădurea de la poalele stâncii. Dal îi scosese cămaşa lui Jim, înfăşurându-şi-o strâns pe brațul stâng, în locul mănuşii pe care ar fi purtat-o în mod normal. Aşteptaseră până după miezul nopții, urmărind cum se schimbase garda jos. Printre copaci se zărea pâlpâitul unui foc de tabără de pe pajişte. Dal era uimită de răbdarea lui Jim. Şezuse la punctul de observație, scrutând întunericul, încercând să-l pătrundă. Chiar şi ea putea discerne uneori vocile bărbăteşti… voci aprinse care se certau. Uitându-se în spate la Nar, se întrebă dacă vulturul se va supune comenzii ei. De obicei, aceste răpitoare nu zburau noaptea. O va face. El? Inima începu să-i bată puternic.

Jim se ridică înțepenit, făcându-i semn din cap. Privindu-l în lumina lunii, numai anumite părți din trăsăturile lui colțuroase erau vizibile, dându-i o înfățişare îngrozitoare.

Dal se îndreptă spre Nar, aplecându-se şi întinzând brațul. Vulturul, – care se odihnise până atunci cu un picior îndoit sub pene, păşi pe brațul oferit, fără ezitare. Răsuflă uşurată, bucuroasă că de-abia simțea încleştarea păsării. Nar era relaxat şi vesel.

— În regulă? întrebă încetişor Jim.

— În regulă. Fără alte cuvinte, Dal îl urmă pe Jim în josul dealului, atentă la fiecare pas pe care-l făcea pe poteca abruptă şi pietroasă. Erau în siguranță până la punctul unde cărarea cotea la dreapta; de aici puteau fi văzuți de paznicul ce stătea la aproximativ o sută de metri de ei. Tocmai la liziera pădurii. Jim se opri, cuprinse stânca în. Brațe, lipindu-se de ea şi înconjură marginea potecii. Reuşi să-l vadă pe bărbatul ce stătea lângă un copac, fumând o țigară al cărei capăt strălucea în

întuneric. În mod evident, nu se aştepta la niciun necaz. Jim îi semnaliză Daliei să-l pregătească pe Nar.

Vulturul intră brusc în alertă în momentul în care Dal smulse o piatră galbenă de mărimea mâinii ei. Ciripi slab, întinzându-şi aripile, gata de zbor. Dal îi dădu piatra lui Jim, care o putea azvârli mai departe şi cu mai multă precizie. I se uscă gura, încercând să aprecieze distanța dintre ea şi locul indicat de Jim. Pulsul i se acceleră, muşchii umărului începură să se contracte datorită greutății vulturului şi scrâşni din dinți, dând brațul pe spate, în timp ce Jim azvârlea piatra.

Prin acest subterfugiu menit să distragă atenția paznicului, Jim spera să se poată furişa în josul părții umbrite a stâncii şi să dispară în pădure. Ştia că Dal era îngrijorată că omul ar fi putut trage în Nar. Nădăjduia însă că acesta nu va vedea pasărea apropiindu-se rapid prin întuneric şi că Nar va reuşi să treacă pe deasupra lui înainte ca bărbatul să aibă posibilitatea de a reacționa. Totuşi, riscul era destul de mare.

Vulturul auriu îşi luă deodată zborul, fluturând din aripi pentru a câştiga înălțime, urmărind traiectoria descrisă de piatră. În acelaşi moment, Jim fugi ca o stihie pe cărare, strângând carabina în mână. Răpitoarea îşi întinse aripile, o apariție fantomatică în noapte, ochiul ei prinzând licărirea roşie a țigării. Ignorând piatra ce se rostogolea pe pantă producând un zgomot strident, vulturul îşi îndreptă atenția înspre scânteia mişcătoare de la marginea pădurii.

Țipătul neaşteptat al păsării sfâşie negura. Nar se încovoie deasupra pinilor, îşi îndoi aripile şi se prăvăli spre pământ. Jim alunecă la poalele stâncilor, lovindu-se în cădere. Auzi paznicul scoțând un mic strigăt pe când

vulturul trecea la câțiva metri de el şi mai distinse zgomotul încărcătorului unei arme. Zburând impetuos, mult peste copaci, Nar se topi în noapte văzând că prada era mai mare decât el. Stăpânindu-şi nevoia de a respira adânc, Jim ocoli paznicul enervat, pe care Dal îl identificase ea fiind Pete, apoi se apropie prin spatele lui. Îl împunse între omoplați cu țeava carabinei.

— Nu te mişca, mârâi Jim amenințător. Aşază jos carabina. Acum.

Pete aruncă arma şi ridică mâinile deasupra capului.

— Nu trage…

— Gura. Culcă-te la pământ. Pe burtă.

Odată ce paznicul fu la pământ, dezarmat, Jim emise un fluierat stins. O auzi pe Dal întorcându-i semnalul şi o aşteptă. Întorcându-se pe loc, Jim ascultă. Acelaşi murmur de mai-nainte se înălța în jurul focului de tabără din depărtare. Dal ajunse şi ea, neliniştită, cu ochii larg deschişi.

— Scoate-i cureaua şi leagă-i mâinile la spate, îi ordonă el.

Cu degetele tremurânde, Dal se asigură că mâinile lui Pete erau bine legate.

— Acum, – ia carabina M-16 şi dă-mi-o.

Făcu întocmai, înmânându-i arma cu mare grijă. Jim îi dădu carabina lui.

— Dacă scoate un singur sunet, apeşi pe trăgaci. Ai înțeles?

Paznicul înțepeni. Dal se zgâi la Jim. Nu glumise. Ar fi putut ea să tragă? Ştia că nu. La, fel de bine o ştia şi Jim.

— Dacă se mişcă un centimetru sau respiră mai tare, e mort, îi promise pe un ton răguşit, urmărind efectul minciunii asupra prizonierului, începuse să transpire,

stropii scăldându-i fruntea.

Jim îi aruncă un mic zâmbet cu subînțeles.

— N-o să dureze mult.

— Fii prudent…

Dal rămase de pază şi văzu vulturul aterizând într-un pin din apropiere. Nar se cocoță pe cracă, dojenind-o gălăgios şi ea se făcu mică. Va auzi oare Jack zgomotul şi se va alarma? făcu semn păsării să tacă, dar zadarnic, cârâiturile lui Nar continuară pe un ton ascuțit, plin de mânie. Fără îndoială, se aşteptase la o halcă de carne, nu la o piatră. Avea tot, dreptul să fie supărat, îşi dădu ea seama. Dar nu era acum momentul să-i arate enervarea; îi venea să-l strângă de gâtul lui scurt cu pene bogate. I se părea că Jim plecase de câteva ore şi se strădui să audă vreun sunet neobişnuit. Nimic. Doamne, se întâmplase ceva rău? se întreba înnebunită. Îşi pierduse oare Jim cunoştința din cauza hemoragiei? îl capturaseră ei în schimb?

Un fluierat? scurt şi ascuțit o făcu să i se înmoaie genunchii de uşurare. Era semnalul lui Jim, care-i spunea să vină în tabără. Înghiontindu-şi cu precauție prizonierul pentru a-l scula în picioare, Dal îl convinse s-o ia în față. Ieşind din pădure, păşi pe pajiştea unde elicopterul aterizase forțat şi îi zări pe ceilalți trei bărbați întinşi pe *jos* cu mâinile la ceafă. Cu chipul încordat şi cadaveric, Jim se rezema de elicopter.

— Vino încoace, îi ordonă lui Pete.

Dal îl însoți, cercetându-i îngrijorată fața.

— Jim?

— E destulă funie de nylon în elicopter, Dal., Ia-o şi leagă-le mâinile la spate, apoi picioarele. Cu mâini şovăielnice, Dal îşi împărți atenția între misiunea ce o avea

de îndeplinit şi Jim. Arăta ca şi cum urma să leşine în orice clipă. Jack îşi răsuci capul într-o parte când îl legă, privind-o feroce, dar nu crâcni.

Se ridică înapoindu-se la Jim.

— Şi acum?

El se aşeză pe marginea platformei elicopterului deschis, cu carabina M-16 pe genunchi.

— Am declanşat semnalul de urgenţă pentru a anunţa că pasărea asta e la pământ. Înseamnă că cineva urmează să fie trimis în recunoaştere.

Dal se lăsă să cadă lângă el, dându-şi seama cât era de epuizată. Îşi îndepărtă o şuviţă rebelă din ochi.

— Dar sistemul electric? Funcţionează ca să-l putem chema pe Rafe?

Jim. Scutură din cap, măsurând-o cu privirea. O simţea atât de caldă aşa cum stătea aproape de el. Iar lui îi era frig din cauza sângelui pierdut.

— Întregul sistem e stricat. Cineva de la FAA va recepţiona în câteva secunde celălalt semnal care continuă să se transmită în eter cerând ajutor. Este alimentat de la baterie, deci nu necesită un sistem electric complicat. Reuşi să schiţeze ceva asemănător unui zâmbet. Suntem ca şi salvaţi. Tot ce avem de făcut este să aşteptăm şi să stăm cu ochii pe ei, îi zise, arătând spre cei patru prizonieri.

Şocul prin care trecuse în ultimele patru ore o făcea să se clatine şi Dal îşi frecă braţele simţindu-se brusc înfrigurată. Se ridică, scotoci înăuntrul elicopterului şi-i găsi lui Jim o vestă cu garnitură de puf de gâscă. Apoi, îmbrăcă şi ea o haină cu câteva numere mai mare.

— Unde sunt ceilalţi oameni ai lui Jack? Ştii cumva? îl întrebă, punând între ei o trusă micuţă de prim-ajutor,

peste care dăduse întâmplător.

Jim se sprijini de cadrul uşii aparatului, înclinându-şi capul pe spate şi închizând ochii. Se simţea extraordinar de obosit şi de deshidratat. O parte a extenuării sale se datora rănii; o alta şi mai mare era cauzată de înţelegerea faptului că fusese la" un pas de a o pierde pe Dal, deoarece crezuse că braconierii nu vor veni în zonă aşa de timpuriu. Încasase un glonte ce trecuse la câţiva centimetri de ea şi care putea s-o omoare. Convingerea aceasta îl tulburase destul de puternic. Erau atâtea lucruri pe care ar fi dorit să i le spună. Să i le împărtăşească. Toate acele zile de mâine erau cât pe-aci să fie distruse înainte de a le fi trăit împreună. Avea un gust amar în gură şi durerea usturătoare a lacrimilor de sub pleoapele închise îi relevă senzaţiile puternice ce-l stăpâneau. Încercă să se reculeagă pentru a răspunde la întrebarea Daliei.

— Restul oamenilor sunt sus în tabăra şi-l aşteaptă, cel puţin aşa pretinde el. Îi vom păzi în timpul nopţii dormind cu rândul, molfăi pe un ton îngroşat.

— O să te doară Jim, îl avertiză dulce, desfăcându-i eşarfa. Vreau să încerc să-ţi spăl rana şi s-o ung cu antiseptice,

— E ca apa fierbinte pe foc, spuse el nedesluşit.

Dal îi urmări arma ce începuse să alunece printre degetele prelungi, gândindu-se că Jim va leşina. Îi luă carabina şi-l ajută să se întindă pe podeaua metalică a elicopterului. Aruncând o privire fugară împrejur îşi stăpâni spaima ce i se furişase deodată în suflet. Jim îşi pierduse cunoştinţa. Rămânea singură să-i supravegheze pe cei patru bărbaţi legaţi lângă foc. Era în stare de asta? Rafe şi Cat ar fi răspuns categoric nu, fiindcă ea era întotdeauna cea mai înfricoşată de lumea ce-o înconjura.

Tot ce putea face era să încerce.

Îndârjită, Dal aranjă carabina M-16 în poziție de tragere, apoi curăță repede rana lui Jim. Cel puțin, în starea în care se află, nu va simți nicio durere, se. Gândi.

Cârâiturile prietenoase ale lui Nar o determinară să iasă din ațipeală şi din poziția ghemuită de lângă talpa elicopterului. Şezuse pe iarbă cu carabina în mână şi folosise talpa drept reazem ca să stea de pază toată noaptea. La un moment dat ațipise. Acum orizontul era de culoarea palǎ a caisei şi îl întâmpină cu ochii injectați. Cei patru bărbați erau încă legați şi dormeau în jurul focului care se stingea.

Amorțită, Dal se sculă în picioare şi merse să vadă ce făcea Jim. Descoperise câteva pături călduroase şi-l acoperise cu ele ceva mai devreme, pe când dormea dus, pe podea. Îi puse mâna pe frunte ca să vadă dacă are febră şi se sperie. Ardea. Trebuia să ajungă curând la un spital, altfel infecția îi putea pune viața în primejdie. Ridicând capul, zări vulturul auriu ce stătea satisfăcut pe una din palele elicei şi nu. Se putu abține să nu zâmbească. Pe pala opusă se afla cocoțată puternica harpie albă ce-l privea insistent pe Nar, cu duşmănie.

Se vor lua la bătaie? Pentru o clipă îi urmări pe cei doi vulturi magnifici. Dacă nu se bătuseră încă, erau şanse să n-o facă nici de acum încolo. Nar părea, de departe, mult mai sociabil decât sălbatica Shiva. Probabil, faptul că erau de sexe diferite explica lipsa de agresiune dintre ei. Dal aruncă nişte vreascuri pe foc.

Sunetele unui elicopter sfărâmară liniştea pădurii. Dal îşi îndreptă brusc ochii spre cer, cu inima sărindu-i din piept. În lumina dinaintea zorilor reuşi să distingă albastrul şi albul strălucitor al elicopterului fratelui său.

Suspinând, îşi duse mâna la gură. Salvaţi! Erau salvaţi! înfrânându-şi lacrimile de uşurare, culese puşca de jos şi-l aşteptă pe Rafe să aterizeze.

Zgomotul asurzitor al aparatului ce cobora îi sili pe cei doi vulturi să-şi ia zborul. Dal urmări în treacăt cum Nar se ridica iute, cu harpia care-l seconda, dispărând amândoi, în cele din urmă, după copaci. Îşi îndreptă apoi atenţia spre aparatul de zbor, văzând trei ajutoarei de şerif ce coborau împreună cu fratele ei. Expresia lui Rafe era aspră şi rigidă, dar se înmuie îndată ce o zări ocolind coada elicopterului avariat. Din patru paşi mari ajunse lângă ea, luând-o în braţe şi strângând-o la piept. Atunci deabia ştiu Dal că erau, în sfârşit, în siguranţă şi se agăţă de Rafe.

Rămaseră de o parte, permiţând şerifului şi ajutoarelor sale să-i pună pe braconieri în cătuşe şi să le citească drepturile. Un alt aparat ateriză câteva minute mai târziu, având ca pasager un medic. Dal nu se mişcă de lângă Jim cât timp doctoriţa îi dădu primul-ajutor.

— Priveşte, îi arăta Rafe.

Dal se întoarse şi-l văzu pe Nar revenind cu Shiva în urma lui. Vulturul auriu ateriză pe noua lui cracă, pala elicopterului. De data aceasta, harpia ateriză pe o ramură îndoită, cu legăturile din piele fluturându-i în vânt. Înduioşată de vulturul alb „minunat, Dal se repezi în interiorul elicopterului, trăgându-şi pe braţul stâng mânuşa de şoimar a lui Jack.

— Ce-ai de gând să faci? o chestionă Rafe încruntat.

— Să eliberez harpia, îi răspunse calmă.

Jim începu să geamă ridicându-şi slăbit mâna dreaptă. Dal se răsuci, urmărindu-l cum treptat îşi revenea în fire.. Se aplecă sărutându-i fruntea fierbinte..

— Totul e bine, Jim, Rafe e aici împreună cu şeriful.

Simţindu-şi ochii grei, Jim se căzni să-i deschidă. Faţa Daliei, în formă de inimă, prinse progresiv contur şi privirea îi rămase pironită asupra ei. Surâdea, iar ochii mari şi frumoşi îi erau plini de veselie.

— Rafe?

Acesta se apropie.

— Da, am recepţionat semnalul vostru de urgenţă şi am venit împreună cu şeriful şi cu un medic. Mi-am dat seama că s-a întâmplat ceva.

Jim dădu din cap uitându-se la doctoriţa care atârna, deasupra lui aparatul cu oxigen.

— Ai avut dreptate, Kincaid…

— O să vorbim mai târziu despre asta, spuse Rafe. Acum nu eşti în stare decât să zbori până la spitalul din Denver. Dal şi cu mine te vom duce acolo îndată ce medicul ne dă semnalul de plecare.

Femeia cif părul închis zâmbi.

— Mai aşteptaţi puţin, domnule Kincaid.

Jim îşi concentră din nou atenţia asupra Daliei şi observă mănuşa pe braţul ei stâng.

— Nar e prin preajmă? o întrebă eu un efort vizibil.

Ea surâse îndepărtându-i cu blândeţe de pe frunte un smoc de păr.

— Da. Şi de asemenea, Shiva. Intenţionez să-i scot legăturile şi s-o eliberez.

Sprâncenele închise la culoare ale lui Rafe se lăsară în jos, în timp ce el o măsura cu privirea.

— Ai văzut pasărea aia? Arată ca şi cum nu i-ar păsa de nimeni şi de nimic. Nu risca, Dal. Nu te cunoaşte şi nu poţi avea încredere în ea.

Dal schimbă o privire mută cu Jim şi îşi dădu seama că

el înțelegea de ce trebuie să elibereze harpia.

— Totul va fi în ordine, Rafe.

Ambii bărbați o urmăriră traversând tabăra spre ramura pe care stătea pasărea, la jumătate de metru de sol. Rafe se uită în sus, întrebându-se dacă Nar intenționa să dea semne de gelozie. Vulturul auriu o urmărea la fel de fascinat, însă, penele de pe creştet nu i se ridicaseră, ceea ce însemna că nu era câtuşi de puțin tulburat.

— S-o ia naiba, bodogăni Rafe în şoaptă, uitându-se complice la Jim. N-ar fi trebuit să facă aşa ceva.

— Cred că trebuie să-ți schimbi părerea despre Dal, îi spuse Jim, înfruntând privirea întunecată a fermierului, Dacă n-ar fi fost ea, n-am mai fi acum aici. La nevoie are un curaj deosebit.

Rafe îşi frecă maxilarul.

— Poate ai dreptate. Poate că surioara mea s-a maturizat.

Dal se lăsă pe vine în fața harpiei şi cloncăni slab spre, ea. Penajul de pe creştetul păsării se zbârli, iar ochii galbeni îi scânteiară când Dal se întinse încet, eliberând cu grijă pielea subțire şi moale a cureluşii din jurul unui picior, apoi a celuilalt. Ştia că vulturul ar fi putut s-o lovească ca fulgerul cu ghearele, sau pur şi simplu să se aplece şi să-i cresteze partea expusă a feței cu ciocul ucigător. Ceva mai în spate se auziră ciripiturile dojenitoare ale lui Nar. Prima curea de piele se desfăcu şi Dal o lăsă să cadă pe pământ, şi atunci, piciorul liber al Shivei porni ca din puşcă, iar ghearele i se înfipseră adânc în mănuşă.

Înăbuşindu-şi un strigăt, Dal îngheță permițând vulturului să-i încleşteze brațul captiv, în vreme ce-şi manifestă furia întinzând şi bătând repede din aripi. Îl

auzi pe Rafe cum urla.

— Stai acolo! îi strigă ea, neîndrăznind să-şi mute privirea de la harpie. Vibraţii dureroase îi săgetară braţul stâng simţind ghearele răpitoarei strângându-se. Apoi, zări ciuful păsării ce se lăsa în jos şi înţelese că aceasta începea să se liniştească treptat. Respirând tremurat, aşteptă până ce vulturul îşi retrase ghearele de pe braţ înainte de a-i scoate binişor şi cealaltă curea. Când legătura de piele căzu, Dal se îndepărtă încet-încet de harpie. Se ridică în picioare, trăgându-şi mânuşa de şoimar de pe braţ.

— Eşti liberă, îi spuse dulce vulturului. La fel cum sunt şi eu acum…

Dal stătea în holul liniştit al secţiei de chirurgie a spitalului. Rafe era lângă ea, legănându-şi pălăria de cowboy între degete. În timp ce zburase spre Denver, Dal rămăsese pe platforma elicopterului ţinând mâna teafără a lui Jim. Nu-şi dăduse seama cât era de murdară şi de nepieptănată până ce privirile mirate ale doctorilor şi surorilor nu o făcuseră să înţeleagă. Nu-i păsa, era preocupată numai de Jim.

Acum, o oră mai târziu, începuse să se îngrijoreze. Medicii de la secţia de urgenţă examinaseră rana lui Jim şi-i spuseseră că trebuie să-i facă anestezie generală. Ea crezuse că o să-i administreze un simplu anestezic local şi că vor curăţa rana.

Neliniştită, îşi rezemă faţa în palme. Mâna fratelui său i se aşeză pe umăr şi-i fu recunoscătoare pentru prezenţa lui.

— Cât de mult crezi că mai durează? îl întrebă cu glasul înfiorat.

— Nu poate să mai ţină mult, Dal. Ascultă, de ce nu vrei

să găsesc un hotel unde să ne putem spăla? Arăți ca dracu'. N-ai dormit de treizeci şi şase de ore.

Ea refuză, clătinând din cap.

— Aştept să iasă Jim de la chirurgie. Dacă vrei să faci rezervări la hotel, n-ai decât. Nu trebuie să stai aici cu mine.

Mâna lui nu se mişcă de pe umărul Daliei, acolo unde mâneca fusese smulsă.

— El înseamnă mult pentru fine, nu?

Dal se uită în sus şi-i întâlni privirea de nepătruns.

ÎI iubesc, Rafe.

— Nu-l cunoşti de prea multă vreme.

— Nici nu-i nevoie, ridică ea obosită din umeri. În afară de asta, avem timp de-acum încolo să adâncim relația dintre noi.

— Eu nu vreau decât să nu sari din lac în puț, cum al făcut cu Jack, Dal, îi explică Rafe. Mie-mi place Jim. Are caracter şi e cinstit.

Dal reuşi un surâs şters.

— Două lucruri care-i lipseau cu siguranță lui Jack.

— Adevărat.

— Dar eu eram prea tânără ca să-mi dau seama, Rafe. Acum am mai crescut. Sunt mai înțeleaptă. Jim are calitățile de care am eu nevoie: E corect şi onest cu mine. N-am întâlnit niciodată un bărbat atât de sincer în gândurile şi sentimentele sale. N-ara ştiut că cineva ar puica comunica asemeni lui,

Rafe se schimonosi la față, evitându-i privirea.

Sângele lui indian trebuie să fie de vină, pentru că e al dracului de sigur că eu nu sunt aşa.

Un surâs blând îi: arcul buzele.

— Este o trăsătură caracteristică dobândită, Rafe.

Aşteaptă; într-o zi o femeie te va face şi pe tine să ieşi de sub coaja tare de nucă pe care ţi-ai construit-o în jur.

— Aşa ceva nu se va întâmpla niciodată, surioară. N-a fost să fie când m-am însurat prima oară, nu va îl nici de-acum înainte.

Dal nu era de acord cu el, dar nu mai adăugă nimic. Privi necăjită spre uşa sălii de operaţie de la capătul coridorului vopsit într-un alb pal. Inima îi săltă în piept zărindu-l pe doctor care ieşea, scoţându-şi boneta verde de chirurg de pe capul pleşuv şi îndreptându-se spre ei. Se ridică împreunându-şi mâinile în faţă.

Chipul uscăţiv al doctorului schiţă un zâmbet plăcut şi se opri înaintea ei şi a lui Rafe.

— O să se facă bine, doamnă Kincaid.

Dal îşi duse mâna la piept pierzându-şi brusc puterile. Simţi braţul lui Rafe susţinând-o.

— Slavă Domnului. Când pot să-l văd, domnule doctor?

— Acum e la reanimare. Cred că peste o oră, cât de curând iese de sub anestezie.

— Şi braţul?

Doctorul Walters îşi desfăcu de la gât funda uniformei verzi.

— A avut nişte muşchi distruşi, dar i-am cusut la loc. În plus, infecţia. Cu puţin noroc, nu va avea de suferit nicio vătămare a nervilor. Vom şti mai mult după ce-şi va recăpăta cunoştinţa şi-i vom face nişte teste preliminare.

— Dar Jim o să se însănătoşească?

Cu un zâmbet larg, doctorul dădu aprobator din cap.

— De ce nu aşteptaţi să vă convingeţi?

În momentul în care Jim fu transportat într-o cameră izolată, era deplin conştient. Inima îi bătu mai repede în piept zărind-o pe Dal deschizând încetişor uşa şi păşind

înăuntru. Un zâmbet slab îi destinse buzele când veni lângă el.

— Sunt bine, îi şopti.

Dal se aplecă peste bara de oţel a patului sărutându-l uşor, dar prelung pe gura încordată. Era rece sub căldura ei şi simţi că-i răspunde la sărut. O străbătu un val de uşurare şi puse capăt fără nicio tragere de inimă sărutului lor, în timp ce-l studia pe sub genele-i bogate.

— Nu arăţi prea bine, îi spuse cu o voce speriată.

— Acum, mă simt mai bine, o asigură încă o dată, împletindu-şi degetele ce i se odihneau pe piept cu ale Daliei.

— Ţi-e sete?

— Mor de sete, încuviinţă el.

Dal luă un pahar de pe masa de lângă pat şi-i turnă apă din cană. Cu grijă, îşi strecură braţul pe sub umerii lui ridicându-l puţin. El bău zgomotos întregul conţinut şi-i mai ceru unul. După două pahare, se întinse pe spate şi închise ochii.

— Arăţi obosită, observă Jim, ţinându-i strâns mâna într-a lui.

— O să mă refac. Rafe are de gând să ia o cameră la hotelul din apropiere. O să mă spăl, apoi o să dorm niţel.

Un surâs şters îi lumină, faţa lividă. Se căzni să deschidă ochii, încălzindu-se sub strălucirea privirii ei.

— Am trecut amândoi prin iad.

— Şi înapoi, îl aprobă încet.

Dal îi strânse mâna.

— Rafe intenţionează să ajungă la locul unde se afla tabăra lor şi să găsească cadavrul lui Raider. I-am povestit ce s-a întâmplat şi vrea să-l aducă din munţi.

Ochii lui, deja întunecaţi de rămăşiţele suferinţei,

deveniră şi mai negri, susținându-i privirea.

— Nu trebuie să facă asta…

— Rafe ştie cât de mult însemna Raider pentru tine. Înghiți în sec stăpânindu-şi lacrimile. Şi pentru mine…

Jim respiră neregulat şi închise ochii simțind cum îl cuprinde oboseala.

— Mulțumeşte-i din partea mea.

Ea se aplecă sărutându-i fruntea rece şi umedă.

— Culcă-te. Imediat ce mă odihnesc puțin, mă întorc, îi promise cu vocea dulce.

Când Dal ieşi, holul era gol, cu excepția personalului din spital. Extenuarea îi amorțea judecata şi emoțiile. Din fericire, Rafe o întâmpină la poarta spitalului şi o conduse la un hotel din vecinătate. Dal intră într-o cadă cu săruri parfumate de baie, lăsând apa fierbinte să-i domolească încordarea muşchilor zgâriați şi vineți. După ce-şi spălă părul, nu mai avu energia de a-l pieptăna, preferând să-l înfăşoare într-un prosop şi să se întindă pe pat… pentru a uita şase ani din viață şi a se lepăda de trecut odată pentru totdeauna. Când genele i se lăsară moale peste obraji, îmbrățişă perna şi-l visă pe Jim.

Capitolul 12

Dal stătea călare pe armăsarul ei sur, urmărind cum lumina puternică a soarelui de octombrie aluneca peste penele de bronz ale lui Nar, care se învârtea lin în jurul micuței văi. Petele aurii, portocalii şi roşii contrastau violent cu reflexele argintii ale molizilor albaştri, cu verdele închis al pinilor şi cu larița cu ace galbene ce-i împrejmuia. Un surâs îi miji pe buzele pline şi puse mâna streaşină la ochi, ferindu-se de soarele care strălucea

aproape deasupra ei, în vreme ce Nar plutea cu grația unei balerine. Chemarea lui ascuțită destrămă pacea amiezii apatice care stăpânea valea.

Dal se întoarse dându-şi seama că Nar țipase pentru a o avertiza. Zâmbetul i se lărgi într-unul de bucurie orgolioasă, văzându-l pe Jim călărind pe Liss, iapa neagră arabă, îndreptându-se spre ea. Fusese plecat la Washington, D.C., pentru a definitiva detaliile cazului de braconaj, şi cât îi simțise lipsa! întorcându-şi calul, porni în galop coborând valea, ca să-i iasă în întâmpinare.

Virilitatea lui Jim o lăsa de fiecare dată fără răsuflare şi acum cu atât mai mult, deoarece fuseseră despărțiți două săptămâni lungi, pline de singurătate. Purta îmbrăcămintea caracteristică crescătorilor de vite, pălăria neagră de fetru trasă pe ochi, iar soarele delimita linii tăioase între umbră şi lumină pe trăsăturile lui colțuroase. Mânecile cămăşii din stofă roşie în carouri erau suflecate neglijent pe brațele arămii şi călărea cu suplețea naturală a aceluia născut pentru şa şi cal. Surâsul pe care i-l adresă o făcu să i se accelereze ritmul deja grăbit al inimii şi Dal îi opri pe Smokey, apoi descăleca.

Jim coborî din şa aterizând uşor pe ambele picioare şi întinse mâinile pentru a o primi în brațe. Cu un strigăt ea îşi aruncă mâinile în jurul gâtului său, lipindu-se de el. Jim gemu, îngropându-şi fața în mătasea parfumată a părului, inhalându-i mireasma, strângând-o cu forță la piept.

— O, Jim, îi şopti îmbrățişându-l, nu te aşteptam aşa devreme.

El îi ridică fața în sus, bând cu nesaț din voioşia ce-i cuprinsese ochii cu irizări de aur.

— Vino aici, oftă, mi-a fost atât de dor de tine… îşi aplecă revendicativ gura peste buzele ei pline, supuse.

Avea gustul strălucirii soarelui şi dulceaţa unei flori de luncă. Era toată numai rotunjimi dulci, feminine, când braţele lui o înlănţuiră. Sunt înfometat de tine, îi spuse el pe un ton coborât, plin de vibraţii, peste buzele umede, catifelate.

Dal suspină încet, apăsându-şi buzele de gura lui fermă, desfătându-se de bărbăţia şi tandreţea lui. O sărută lung şi pasionat stăpânindu-şi impetuozitatea. În lunile de când îl cunoscuse, păşise într-un tărâm, unde învăţase că un bărbat poate fi atât de puternic pe cât o cere situaţia, dar, de asemenea, tandru ca sentimentele ce-i înfloreau în inimă pentru el. O umbră de regret îi apăru în ochi când Jim îşi desprinse gura de pe a ei. Se rezemă de el, extrem de conştientă de proeminenţa rigidă din locul unde şoldurile li se. Întâlniseră.

— Din întâmplare am pregătit un prânz în aer liber, dacă ţi-e foame, îl tachină, plimbându-şi degetele pe pieptul lui.

Zâmbind, Jim o eliberă, dar îşi lăsă unul din braţe în jurul mijlocului ei.

— Sunt lihnit după un singur lucru, şi acela eşti tu, iubita mea.

Se înroşi plăcut la acest compliment, simţindu-se dorită şi iubită peste măsură.

— Bine, dacă nu mănânci sandvişul cu pui; îl va mânca Nar.

Jim ridică fruntea urmărind vulturul auriu ce aluneca uşor peste vale venind spre ei.

— Pasărea asta este un porc înaripat, se plânse în glumă, conducând-o spre un crâng de pini din apropiere. O să mănânc sandvişul. De data asta va fi spre binele lui să plece la vânătoare după pradă, în loc să fure de la tine.

Dal râse, luă desagii de pe cal şi-i cără cu ea la umbra pinilor. Nar ţipă strident, aterizând cu eleganţă pe o creangă la numai câţiva metri deasupra lor. Ridicându-şi capul, ochii de chihlimbar se pironiră asupra sacului pe care-l desfăcea Dal.

— Du-te şi vânează, pasăre uriaşă, îi zise Jim, zâmbind spre Dal. Doamne, arată minunat, se gândi. Se întinse, atingându-i uşor părul de culoarea castanei, ce prinsese tonuri aurii şi roşii peste vară. Ea îşi înălţă fruntea întâlnindu-i zâmbetul şi-i Oferi un sandviş.

Nar cârâi neliniştit când Jim muşcă din feliile groase, suculente. Vulturul se mişcă de la un capăt la celălalt al crengii, făcând-o să se îndoaie periculos sub greutatea sa. Dal începu să râdă, dându-se la o parte pentru a urmări poznele răpitoarei.

— Îţi vrea sandvişul, Jim.

— N-o să-l aibă, mârâi el, cu ochii pe vultur.

Nar sări de pe ramură şi căzu ca un bolovan pe pământul acoperit de cetină, iar aripile sale dezlănţuiră o rafală de vânt în jurul lor. Jim făcu ochii mari privind neîncrezător pasărea ce se mişca stângaci, cu prudenţă spre el, cu aripile pe jumătate deschise şi-l dojeni scoţând sunete stridente ce-i dovedeau nerăbdarea.

Dal îşi înăbuşi un chicotit, sprijinindu-se cu spatele de copac, observându-l pe Nar care încerca să-i cerşească lui Jim o bucată de sandviş. Vulturul înalt de un metru stătea nemişcat faţă în faţă cu Jim.

— Nu-i deloc caraghios, spuse Jim. Mereu atent la răpitoare, mutându-şi sandvişul în mâna stângă, departe de milogul cu ochi de chihlimbar.

— Ba cred că este. Hai, nu mai fi atât de împietrit la inimă. Nar s-a comportat drăguţ. S-ar fi putut înfuria şi ar

fi aterizat pe capul tău, smulgându-ți mâncarea din mână. În schimb, s-a purtat ca un adevărat gentleman, cerându-ți-l cu frumosul.

— O amenințare este o amenințare, bombăni Jim, susținând privirea lacomă a vulturului. Nu-mi pasă dacă mi-l cere frumos sau nu. Ştie că mi-e frică de el. Mă tratează ca pe un nimic.

Dal începu să râdă ținându-se cu mâinile de burtă. Îl văzu pe Jim ridicând o sprânceană şi expresia lui o făcu să izbucnească din nou în râs.

— Voi doi, se sufocă ea, semănați atât de mult. Amândoi sunteți bărbați, amândoi insistenți din când în când şi amândoi credeți că sunteți atât de extraordinari încât nu vă putem refuza.

Un zâmbet răutăcios descompuse trăsăturile lui Jim.

— Deci, aşa mă vezi tu pe mine.

Ea îşi şterse lacrimile din ochi şi-şi încolăci brațele în jurul genunchilor.

— Când ți-am spus eu vreodată „nu" la orice mi-ai cerut?

Ridică din umeri, încercând să arate spăşit, aşa cum se cuvenea.

— Ei… dacă stau bine să mă gândesc, niciodată…

— De când ai ieşit din spital, am fost mai mult în Denver decât aici, la fermă.

— Şi regreți, cumva?

Îi furişă o privire caldă.

Dal scutură din cap, cu o mina visătoare.

— Deloc.

Jim se uită duşmănos la vulturul care era acum la mai puțin de jumătate de metru de el, tratându-l după obiceiul împământenit la mexicani, acela de a sta la distanță.

— Ce are de gând să facă dacă nu-i dau restul sandvişului meu?

— Ai văzut vreodată un vultur când îl apucă istericalele?

— Nu-i deloc amuzant, Dal, aşa că renunță să mai râzi.

— L-ai văzut când ratează o pradă?

Colțurile gurii i se lăsară în jos şi se uită întâi la sandviş, apoi în sus, la vultur.

— Mda, se înfurie destul de tare şi se învârte prin jur, bombardând în picaj puii de găină şi pe Goodyear.

Îşi înăbuşi un alt acces de râs.

— Pesemne că te va bombarda în picaj dacă nu-i dai măcar ceva din sandviş.

— Cât de mult înseamnă „ceva"? N-am mâncat toată ziua. Am ajuns acasă, mi-am luat câteva haine şi m-am repezit încoace.

— Dă-i cel puțin jumătate, dacă vrei să-l faci fericit.

— Jumătate? De. Ce grasul şi îndopatul ăsta…

Nar înălță capul, scoțând sunete certărețe şi-şi desfăcu aripile, înaintând încă un pas.

Jim se trase în spate, cu o expresie vădită de neîncredere.

— Fugi de-aici, Nar! mârâi dezgustat, aruncând restul sandvişului la picioarele vulturului şi ridicându-se.

Nar clătină din cap, când Jim se sculă în picioare şi se îndreptă spre Dal. Apoi, pasărea privi în jos spre sandviş, culegându-l cu un picior pentru a-l împrăştia deasupra solului. Cu grație apucă bucățelele de pui, înghițindu-le cu poftă, în timp ce scotea nişte sunete plăcute.

Dal se cuibări sub brațul lui Jim care stătea jos, lângă ea şi surâdea.

— Băiete, penele tale s-au înălțat peste măsură, nu-i aşa?

El încuviință din cap, în silă.

— Nar ştie că mi-e teamă de el, mormăi, ținând-o strâns. Şi profită de asta.

— Vrei o parte din sandvişul meu? îl tachina, oferindu-i-l sub nas.

— Fireşte. Mulțumesc.

Dal îi urmări pe cei doi bărbați din viața ei cum savurau sandvişurile cu pui, cu un zâmbet jucăuş pe buze. Adierea caldă şi uscată de toamnă îi ridica şuvițele de păr, apoi le aşeza la loc pe umeri. Încet-încet, moleşeala după-amiezii îi cuprinse şi îşi lăsă capul pe spate, mulțumită să se odihnească pe umărul larg al lui Jim.

— Cum a. Mers la Washington? dori să afle.

— Bine, murmură, ştergându-şi gura cu şervețelul. Poliția canadiană i-a prins pe ceilalți braconieri care erau în legătură cu filiera din Statele Unite. Sunt. Implicați douăzeci de oameni.

— Ce urmează? întrebă Dal, deschizând puțin ochii. Procesul?

— Da. Procurorii guvernamentali, atât cei din Canada cât şi cei din Statele Unite, lucrează împreună la prezentarea acestui caz. Am vorbit cu unul dintre ei şi mi-a spus că toți braconierii vor fi condamnați la închisoare dacă vor fi găsiți vinovați. Legea canadiană e destul de dură. Statele Unite s-ar putea să le dea americanilor o condamnare mai uşoară. În ceea ce-l priveşte pe Gordon şi pe oamenii lui, care au încercat să ne ©moare, ei sunt pasibili de alte acuzații, mult mai grave.

Dal se sculă în capul oaselor îngrijorată şi se întoarse spre Jim.

— Înseamnă că va trebui să depun mărturie în fața juraților, nu?

El se întinse mângâindu-i pometele catifelat al obrazului acum bronzat, auriu.

— Da. Dar voi fi şi eu acolo, Dal.

Închizând ochii, îşi frecă faţa de palma lui bătătorită.

— Încerc mereu să mi-l scot pe Jack din viaţă şi din minte, Jim. Şi ca un zar măsluit, el tot vine înapoi. Partea aceea a vieţii mele este un capitol închis. Un sentiment de frustrare îi biciui glasul. Acum sunt fericită cu tine şi cu ceea ce împărtăşim noi doi. N-am crezut niciodată că o asemenea fericire poate fi realizabila sau că poate măcar exista.

Jim îi legănă faţa în mâinile sale.

— După proces, n-o să mai ai deloc de-a face cu Gordon, îi promise încetişor, cercetându-i ochii. Privirea îi deveni mai tandră. Vino. Ţi-am pregătit o surpriză.

— O surpriză?

El se ridică în picioare, întinzându-i mâna.

— Da. Vino, iubito, e o surpriză plăcută.

Nar le-o luă înainte năpustindu-se ca un bombardier între casă şi ţarcuri, risipind puişorii speriaţi într-o mulţime de direcţii. Millie era pe-afară, atârna. Rufele, când vulturul se prăvăli în drumul său spre coteţ. Cu un strigăt, menajera alergă după o mătură veche pe care-o ţinea la îndemână pentru astfel de situaţii neprevăzute. Dal şi Jim ocoleau ţarcul când Goodyear ţâşni pe cât de repede îi îngăduiau cele zece kilograme, urmat de Nar care-l hăituia înverşunat.

Dal o zări pe Millie pornind în urmărirea vulturului, agitându-şi mătura, ţipând la el cu o furie nestăvilită. Goodyear urlă ca o pisică opărită, fugind în linie dreaptă spre uşa deschisă a coteţului. Penele zburară.

Motanul alerga aşa de repede încât nu-şi mai putu

controla picioarele şi se rostogoli ca o minge de tenis, direct prin uşa coteţului. Nar trecu razant, foarte aproape, ateriza în vârful coteţului ţipând triumfător şi îşi desfăcu aripile. Millie se opri şi ea făcându-l albie de porci, învârtind mătura deasupra capului. Nar îşi zbârli penele, apoi îndoi aripile urmărind cu sânge rece puişorii înfricoşaţi şi pe Millie. Ciripi ascuţit când Dal şi Jim se iviră călare, ca şi cum ar fi întrebat de ce era toată, lumea atât de supărată.

Millie se răsuci, cu ochii scânteind.

— Ţi-o jur, Dal! Pasărea asta îl vânează pe Goodyear intenţionat! Trebuie să-l faci să termine odată!

Dal se stăpâni să nu zâmbească şi trase cu ochiul la Jim. Şi el încerca să-şi ascundă zâmbetul. Descălecară şi se uitară în sus spre acoperişul pe care stătea cocoţat Nar, cu o privire trufaşă pe faţa-i împodobită cu pene.

— O să încerc să-l determin să coboare şi să meargă cu mine la garaj, Millie. Cred că-i este foame.

— Hm! Uită-te la bietul Goodyear! îi spuse arătându-i-l pe motanul vărgat în alb şi galben ce-şi scotea precaut capul prin uşa coteţului.

Chiar în clipa aceea, cocoşul, care avusese bunul-simţ să se ascundă când vulturul zburase prima oară pe-acolo, se hotărî să-i dea de înţeles favoritului menajerei că îi încălcase teritoriul. Cocoşul mare şi roşu ateriză pe spatele lui Goodyear. Molanul ţipă, făcu un salt înainte şi-o luă la sănătoasa prin curte ca o ghiulea.

Jim izbucni în hohote de râs. Dal nu-şi mai putu controla zâmbetul, şi se întoarse cu spatele la Millie râzând. Menajera se încruntă privindu-i arogant pe amândoi, cu mâinile în şolduri.

— Cum v-aţi simţi dac-aţi fi în locul lui Goodyear?

Fugăriți de un vultur şi apoi să aterizeze pe voi un cocoş ageamiu?

Jim îşi şterse lacrimile.

— Aş spune că trebuie să mai slăbească puțin. Nar îl ajută să stea departe de bucătărie, asta-i tot.

Dal oftă adânc şi-şi conduse calul înapoi în țarc, conştientă de faptul că Millie nu va primi cu amabilitate explicația lui Jim. Îşi iubea motanul şi-l răsfăța îndopându-l. Jim o urmă, continuând să zâmbească.

— Nu cred că voi fi binevenit diseară, la cină, îi spuse cu un chicot.

— Da, în caz că rămâi, ar fi mai bine să ai grijă să nu te otrăvească Millie.

Îşi deshămară caii, îi țesălară, apoi îi vârâră în boxe separate. Jim îşi scoase pălăria şi ieşiră din țarc, îndreptându-se spre casă.

— Acum trebuie să închizi ochii. De aici te duc la Blazer. Ai încredere în mine?

Dal deveni serioasă.

— Deplină. Bine, am închis ochii.

— Sigur? Vreau să fie o surpriză.

Nerăbdătoare, Dal îi strânse mâna în vreme ce o conducea în jurul casei spre locul pietruit de parcare.

— Ce este Jim? N-ai spus nimic de vreo surpriză când ai plecat la Washington. Hai spune-mi! Ce este?

El îi aruncă un surâs îngăduitor, fascinat de entuziasmul ei copilăresc. O îndemnă să se oprească în spatele Blazer-ului.

— O să-ți spun numai că am plănuit această surpriză de multă vreme, îi zise enigmatic, ridicând uşa camionului. În regulă, întinde mâinile în față…

Nişte sunete ciudate veneau din interiorul maşinii însă

Dal nu era în stare să-şi dea seama de la cine proveneau. Făcu ce-i ceruse Jim, întinzând mâinile. În clipa în care un ghemotoc cald de blană îi fu aşezat în palme, deschise ochii şi-şi pierdu răsuflarea. Ținea un cățeluş ce nu putea fi descris decât ca o copie în miniatura a lui Raider. Dal îşi ridică privirea cu ochii strălucind de lacrimi. Jim se aşezase pe bara de protecție şi ținea în brațe un alt ghemotoc care-i lingea mâna. Zâmbi spre ea.

— Vino-ncoace, stai jos lângă mine, o rugă.

Dal se aşeză, complet absorbită de cățeluşul ei. Micuța minge cenuşie de blană avea doi ochi de chihlimbar ca nişte nasturi şi scheuna, bătând din codiță, lingându-i cu nesaț degetele.

— O, Jim! Sunt aşa de frumoşi!

Îşi strecură un braț în jurul umărului ei şi-i lăsară pe cei doi cățeluşi să se joace veseli în poalele lor.

— Îți plac? Ştiu că n-ai avut şansa să-l cunoşti mai bine pe Raider, dar el a fost cucerit de tine. Ca şi mine, de altfel.

Schimbă cu ea un surâs plin de duioşie, observându-i lacrimile ce i se prelingeau pe obrajii îmbujorați, pe când ținea în brațe cățeluşul legat la gât cu o fundă trandafirie. Emoția îl sugruma, dar vorbi mai departe.

Mi-am contactat prietenul de la stațiunea din Alaska în luna iunie şi i-am povestit ce s-a întâmplat. Avea. O femelă de lup care era gravidă cu câinele lui eschimos şi m-a întrebat, dacă vreau unul dintre cățeluşii ce urmau să se nască. I-am răspuns că vreau doi.

Ezită, inima începând să-i bată într-un ritm slab, chinuitor.

Cățeluşul pe jumătate lup linse fața Daliei, scheunând vesel şi dând din coadă.

— De ce doi, Jim?

El îi evită ochii albaştri miraţi şi gura i se usca. Luându-şi inima în dinţi îi zise cu voce joasă:

— Am vrut să avem fiecare câte unul. Tu şi animalele împărtăşiţi acelaşi spirit. Prima oară, am văzut asta între tine şi Nar. Pe urmă, Raider a fost vrăjit de tine.

Reuşi să schiţeze un surâs luptându-se blând cu căţeluşul lui cu fundă albastră. Apoi se uită în sus, întâlnindu-i privirea luminoasă.

Cred că şi eu am căzut în mrejele tale acum mulţi ani, Dal. Nu te-am uitat niciodată. Acum, pentru că mi-ai permis să iau parte la viaţa ta, te iubesc şi mai mult.

Ciufuli blana căţeluşului.

— Am zburat în Alaska să aduc căţeluşii, Dal. Am fost la Washington până în urmă cu trei zile. Unul din ei e femelă; e pentru tine. Celălalt e mascul, pentru mine. Se priviră cu tandreţe. Tu mi-ai spus mai de mult cât iubeşti bebeluşii de toate felurile… Ei bine, m-am gândit că ai vrea să-ţi reverşi dragostea asupra acestora doi. Până vom avea unii ai noştri.

Vederea i se împăinjeni şi înghiţi în sec.

— Ce părere ai?

Mişcată de aceste cuvinte, Dal aşeza căţeluşul pe podeaua Blazer-ului şi-şi atârnă braţele de gâtul lui Jim. Văzu nesiguranţa din adâncurile ochilor de culoarea mierii. Petrecuseră împreună toată vara şi începuseră să se cunoască mai bine. Deseori, îşi petrecea weekend-urile la el acasă, unde se căţărau pe munţi, pescuiau sau pur şi simplu îşi ţineau companie unul altuia. Totul fusese desăvârşit, ca, în rai. Îşi rezemă fruntea de a lui, iar buzele aproape li se atinseră.

— Cred că este o idee extraordinară, dragul meu.

Jim se uită lung la ea, ca şi cum nu şi-ar fi crezut

urechilor. Mâinile i se încleştară pe umerii ei.

— Să păstrezi căţeluşul sau să te măriţi cu mine? o întrebă cu glas răguşit.

Dal râse încetişor, îmbrăţişându-l strâns.

— Ambele, murmură, sărutându-i obrazul de glaspapir şi îngropându-şi faţa în desimea părului său negru. Te iubesc atât de mult Jim… atât de mult.

Lacrimile i se furişară din ochii închişi strângând-o pe Dal la piept. O bucurie imensă îl făcu să plutească cu atâta însufleţire, că i se tăie respiraţia. O dorea de atâta vreme şi înţelegea că s-ar putea să le meargă bine.

— Te iubesc, îi zise, sufocându-i ochii, nasul şi buzele de sărutări. Eşti a mea… ai fost mereu a mea, iubito.

Dal suspină şi-l îmbrăţişă cu pasiune, aproape fără să-şi dea seama că cei doi căţeluşi se căţăraseră din nou în poalele lor ca să se joace. Se retrase, simţind că obrajii îi erau umezi de lacrimi şi mâinile i se mişcară în mod reflex ca să şi-i şteargă! Apoi, suferinţa ei se destrăma înţelegând că erau lacrimi de fericire şi se bucură ştergându-şi uşor umezeala de pe buze.

— Eşti un vultur, îi spuse dulce, sprijinindu-şi obrazul de al lui, un tovarăş pentru toată viaţa.

Jim îşi revendică drepturile asupra buzelor ei, gustându-i sarea de pe ele. Ochii lui strălucitori ardeau de fericire şi de conştiinţa faptului că urma să-i fie parteneră pentru tot restul vieţii. Cu gingăşie, îi cuprinse faţa între degetele prelungi.

— Amândoi avem inimă de vultur… curajul de a sfida orice dificultăţi ni se aştern în drum şi curajul de a Îs învinge fără să ne pese. La fel vom înfrunta şi viitorul nostru împreună, iubito. Tu şi cu mine. Suntem unul. Pentru totdeauna…

Sfârșit

„Dal îşi pierdu răsuflarea când gura bărbatului împinse un vârf ascuţit în adâncurile aprinse ale gurii ei. Zig-zagul unui fulger de plăcere din străfundul trupului o sfâşie în bucăţi, şi tot ceea ce reuşi să facă fu să se arcuiască în mâinile care aşteptau, încordându-se pentru a fi una cu el în toate sensurile. Gura lui ţesu modele umede în jurul fiecărui sân, aţâţându-i dorinţa, conducând-o spre marginea uitării de sine, înainte să-i muşte cu duioşie sfârcurile întărite şi ridicate, ce îl rugau să fie atinse şi mângâiate".

BESTSELLER

Lei 20